

UZASADNIENIE

Mama A. K. (1) jest kuzynką byłej żony S. W. (1), T. W. (1). W przeszłości M. K. (1) wykonywał usługi jubilerskie, natomiast S. W. (1) prowadził zakład kuśnierski.

(wyjaśnienia oskarżonego S. W. k 2510).

W czasie gdy A. K. (1) mieszkał z rodzicami na ulicy (...) w Ł. zdarzało się, że jego ojca M. K. (1) odwiedzali S. i T. W. (2). A. K. (1) czasami robił zakupy w sklepie (...), który zajmował się handlem częściami samochodowymi. Mogło zdarzyć się, że wspólnie z T. W. (2) i S. W. (1) gdzieś wyjechali na weekend. (...) A. K. (1) odwiedzał także na przełomie lat 90-tych i 2000 roku z żoną M. K. (2). Po śmierci żony M. K. (2) popadł w kłopoty finansowe, zaczął nadużywać alkoholu i narkotyków. Nie zwracał pożyczonych pieniędzy.

Po ukończeniu szkoły średniej A. K. (1) rozpoczął pracę w firmie mamy, która mieściła się przy ulicy 6-go sierpnia. Widywał tam wówczas R. I. (1), którego znał jako B..

W 2001 roku rozpoczął prowadzenie działalności gospodarczej, której przedmiotem był transport. Użytkował samochód R. (...), który był w wiejskim stanie technicznym. Napraw tego pojazdu dokonywał m. innymi w warsztacie J. W. (1). Korzystał także z usług ojca A. Ł. (1).

(wyjaśnienia oskarżonego A. K. k 2505-2509).

Rober I. poznał M. K. (2) za pośrednictwem swojej siostry. W 1999 roku R. I. (1) prowadził z siostrą solarium, pracował także w zakładzie krawieckim swojego ojca. Po tym jak jego siostra zawarła związek małżeński z M. K. (2) mieszkali wspólnie w jego domu. M. K. (2) odwiedzali tam P. M. (1) i M. K. (1).

Wcześniej siostra R. I. (1) była w związku małżeńskim z F. C. (1). (wyjaśnienia oskarżonego R. I. k 2519-2522).

J. S. (1) poznał M. K. (2) w latach 1996-1997 za pośrednictwem swojego kolegi F. C. (1). Wspólnie handlowali spirytusem, za co został skazany prawomocnym wyrokiem. Zdarzało się, że gdy odwiedzał F. C. (1) w jego domu, był również M. K. (2). Pod koniec 1998 roku J. S. (1) był świadkiem sprzeczki między F. C. (1), a M. K. (2), która dotyczyła żony F. C. (1). J. S. (1) zarzucił M. K. (2), że „zabiera żonę kolegi”. M. K. (2) zareagował na słowa J. S. (1), używając wulgarnych słów, mówiąc, by J. S. (1) nie wtrącał się nie swoje sprawy. (wyjaśnienia oskarżonego J. S. k 2522-2524).

A. C. (1) była związana z M. K. (2). Początkowo związek (...) układał się dobrze. Po pewnym czasie M. K. (2) zaczął nadużywać alkoholu, zaciągał pożyczki, których nie zwracał. M. K. (2) był właścicielem domu jednorodzinnego. Prowadzona była egzekucja komornicza z tej nieruchomości. Początkowo relacje R. I. (1) i M. K. (2) układały się dobrze. Wraz z upływem czasu i wobec zachowań M. K. (2) uległy pogorszeniu. M. K. (2) spotykał się z funkcjonariuszami CBŚ. W dniu M. K. (2) wyszedł z domu i nie wrócił. (zeznania świadka A. C. k 2690-2692).

Latem 1999 roku M. K. (1) wspominał w rozmowie z M. K. (2), iż można zorganizować uprowadzenie F. C. (1) i wyłudzić okup za jego uwolnienie. W tym czasie M. K. (2) był związany z byłą żoną F. C. (1). Początkowo M. K. (1) planował uprowadzenie F. C. (1) podczas spotkania do którego miało dojść przy trasie Ł.- K..

M. K. (2) poinformował M. K. (1), iż F. C. (1) w każdą niedzielę chodzi wraz z córką do kościoła i wówczas będzie dobra okazja by go uprowadzić. (wyjaśnienia złożone przez M. K. k 3-4 tom 2A).

W dniu 3 września 1999 roku, w niedzielę, F. C. (1) w czasie odwiedzin u swoich rodziców zauważył przejeżdżającego V. (...) koloru czerwonego. Zakładał, że jest obserwowany przez funkcjonariuszy Policji. F. C. (1) był poszukiwany i krótko wcześniej stawiał się na Policji w Z.. Zastosowano wobec niego dozór Policji. F. C. (1) odwiózł córkę do K. pod wezwaniem Św. M. w P., gdzie odebrał ją R. I. (1). Sam udał się na ulicę (...). Poruszał się samochodem M..

W pewnej chwili drogę zajechał mu ten sam V. (...), który wcześniej zwrócił jego uwagę. Wskoczyło z niego dwóch mężczyzn w kominarkach. Jeden z nich miał na sobie kamizelkę kuloodporną z napisem Policja. Obaj trzymali w dłoniach przedmioty przypominające długą broń. Polecili, by F. C. (1) wysiadł z samochodu. Gdy to uczynił, przeszukali go, założyli worek na głowę i wrzucili do bagażnika jego własnego samochodu. W V. znajdował się jeszcze kierowca. Sprawcy uprowadzenia zawieźli F. C. (1) do nieznannej posesji. Został posadzony na krzeselku. Na dłoniach miał zapięte kajdanki. F. C. (1) został kopnięty w twarz. Był wypytywany o handel spirytusem, którym się wówczas parzył. Po pewnym czasie F. C. (1) został przewieziony w inne miejsce. W czasie przewożenia grożono mu pozbawieniem życia, przykładano do głowy pistolet. Porywacze zażądali od F. C. (1) za uwolnienie 1 miliona marek.

F. C. (1) twierdził, że nie dysponuje taką kwotą. Porywacze oznajmili wówczas, iż ktoś, kto planuje nabycie młyna za 2,5 miliona złotych musi mieć pieniądze. F. C. (1) był bity, kopany. Przez pierwsze dni miał na głowie worek. Po pewnym czasie worek został mu zdjęty. Miał wówczas oczy zaklejone taśmą klejącą.

F. C. (1) skontaktował się telefonicznie ze swoją partnerką A. R. (1), która zaczęła zbierać pieniądze na okup. W wyniku negocjacji ustalono, że zostanie przekazana kwota 700 tysięcy złotych. (zeznania świadka F. C. k 112- 116 tom I, k 2682-2687, zeznania świadka A. R. k 3298-3299, k 1432-1434 tom VIII).

Po uprowadzeniu F. C. (1) M. K. (1) kontaktował się z M. K. (2). Po kilku dniach od uprowadzenia do M. K. (2) zgłosił się J. S. (1). Zaproponował, by M. K. (2) znalazł kogoś, kto zgodzi się przekazać okup za uwolnienie F. C. (1). Proponował za tę przysługę 50 000 złotych. M. K. (2) zatelefonował do M. K. (1), który stwierdził, iż on może to zrobić, bezpiecznie przekazując samemu sobie pieniądze. M. K. (2) zaaranżował spotkanie J. S. (1) i M. K. (1). Ostatecznie jednak nie przekazano M. K. (1) pieniędzy „w celu przekazania ich porywaczom”.

(wyjaśnienia złożone przez M. K. k 3-4 tom 2A).

F. C. (1) musiał spać na gołej ziemi. Dostawał jeść i pić. Porywacze grozili, że w sytuacji gdy nie dostaną pieniędzy F. C. (1) zostanie pozbawiony życia. (zeznania świadka F. C. k 112- 116 tom I, k 2682-2687).

Po przekazaniu pieniędzy przez A. N. (1), J. S. (1) i M. M. (2) F. C. (1) został uwolniony w okolicach Motelu w miejscowości P.- T.. (zeznania świadków: A. N. k 3303-3306, k 1478-1481 tom VIII, M. M. k 3323-3324, k 1627-1628- tom IX, wyjaśnienia oskarżonego J. S. k 2522-2524).

Następnego dnia z F. C. (1) skontaktowali się porywacze. Zaproponowali zwrot samochodu M. w zamian za kwotę 50 000 złotych. F. C. (1) przygotował pieniądze i zgodnie z przekazanymi instrukcjami zrzucił je z wiaduktu przy trasie szybkiego ruchu P.- T.. Po chwili ktoś w rozmowie telefonicznej poinformował go, że samochód M. znajduje się na parkingu przed Motelem w P.. F. C. (1) odzyskał samochód. F. C. (1) nie zawiadomił Policji o swoim uprowadzeniu. Sprawcy grozili mu, że jeżeli złoży zawiadomienie, to coś może stać się jego rodzinie. (zeznania świadka F. C. k 112- 116 tom I, k 2682-2687).

Po zdarzeniu M. K. (1) anulował M. K. (2) dług w kwocie 30 000 złotych. (wyjaśnienia złożone przez M. K. k 3-4 tom 2A).

Od września 1999 roku Sławomir Karasiński rozpoczął prowadzenie działalności gospodarczej, której przedmiotem były usługi transportowe. Za namową i przy pomocy J. F. (1) Sławomir Karasiński wszedł w posiadanie auto cysterny i od lutego 2000 roku zajął się przewozem spirytusu dla Polmosu we W.. J. F. (1) namawiał Sławomira Karasińskiego do sfingowania napadu na niego wówczas, gdy będzie przewoził spirytus. Sławomir Karasiński początkowo nie przystawał na nalegania J. F. (1). W czerwcu 2000 roku Sławomir Karasiński przyjął ofertę firmy PPHU (...) w L. dla której przewieźć miał spirytus rektyfikowany do przedsiębiorstwa zajmującego się wytwarzaniem wódki B. w O.. Sławomir Karasiński zamierzał zrezygnować z przewożenia spirytusu i zając się przewozem paliw. Poinformował o tym J. F. (1). Wówczas J. F. (1) oznajmił, iż należy sfingować napad, na co ostatecznie zgodził się Sławomir Karasiński. (wyjaśnienia złożone przez świadka

S. K. k 869- 872, oferta k 17, akta sprawy - Sławomir Karasiński, zeznania świadka J. F. k 2687 – 2688, k 1374 – 1376 – tom ogólny VII, wyjaśnienia złożone przez J. F. k 1093-1103 – akta S. K., zeznania świadka S. K. k 4544- 4547).

W dniu 16 czerwca 2000 roku cysternę użytą przez Sławomira Karasińskiego napełniono w firmie PPHU (...) w (...) 785 litrami spirytusu rektyfikowanego o wartości netto 71 876,50 złotych. (pismo k 200, wyjaśnienia złożone przez świadka S. K. k 869- 872 akta sprawy - Sławomir Karasiński, zeznania świadka S. K. k 4544- 4547).

W. M. (1) od 1993 roku dzierżawił od Agencji Rolnej Skarbu Państwa gospodarstwo rolne o powierzchni 230 hektarów wraz z gorzelnią, mieszczącą się w miejscowości W.. W czerwcu 2000 roku J. D. (1) poinformował W. M. (1), iż do dzierżawionego przez niego gospodarstwa przyjedzie cysterna ze spirytusem. W. M. (1) zgodził się przyjąć i przechowywać spirytus. (akta sprawy Sławomir Karasiński: wyjaśnienia złożone przez świadka W. M. k 957-959, wyjaśnienia złożone przez świadka J. D. k 1223-1224, zeznania świadka

W. M.: z tomu ogólnego VIII k 1450 – (...), k 3299- 3302, zeznania świadka J. F. k 1374- 1376, tom ogólny VII, k 2687-2689).

Sławomir Karasiński w dniu 16 czerwca 2000 roku przyjechał ciągnikiem siodłowym z cysterną na teren gospodarstwa rolnego dzierżawionego przez W. M. (1). Pojazdy wprowadzone zostały do pomieszczeń garażowych. W. M. (1) zlał bezpośrednio z cysterny do czterech beczek około 2000 litrów spirytusu. Spirytus ten zabrał J. D. (1). Po upływie 4 dni od przyprowadzenia ciągnika z cysterną część spirytusu znajdująca się w cysternie została zrana przez J. D. (1), M. M. (4) i W. M. (1) do zbiorników znajdujących się w gorzelnii. Po pewnym czasie W. M. (1) zlał do beczki około 100 litrów spirytusu. (akta sprawy Sławomir Karasiński: wyjaśnienia złożone przez świadka W. M. k 957-959, zeznania świadka W. M. z tomu ogólnego VIII k 1450 – (...), k 3299- 3302).

Ciągnik siodłowy wraz z cysterną wyprowadzony został przez W. M. (1), J. D. (1) i M. M. (4) w okolice (...). Wnętrze kabiny ciągnika zostało polane ropą i podpalone. Po zlaniu spirytusu do zbiorników gorzelnii klucze od niej zabrał J. D. (1). Do mniejszej beczki spuścił jeszcze około 100 litrów spirytusu. (wyjaśnienia złożone przez świadka W. M. k 957-959, 1036, wyjaśnienia złożone przez świadka J. D. k 1223-1225 - akta sprawy (...) zeznania świadka W. M. k 3299- 3302, zeznania świadka S. K. k 4544- 4547, zeznania świadka J. D. z tomu ogólnego VII k 1421- (...), zeznania świadka W. M. k 1450 -1451).

W dniu 24 czerwca 2000 roku w godzinach rannych Z. A. (1) zauważył przy leśnej drodze w miejscowości K. ciągnik siodłowy numer rejestracyjny (...). Cysterna, która był podpięta do ciągnika siodłowego numer rejestracyjny (...) nie uległa całkowitemu spaleni. Ujawniono, iż wewnątrz cysterny znajdowało się 3585 litrów spirytusu. (protokół oględzin k 155,k 219-222, notatka służbowa k 229, zeznania świadka Z. A. k 194- akta sprawy - Sławomir Karasiński).

J. G. (1) kupno spirytusu pochodzącego ze sfingowanej kradzieży zaoferował M. K. (2), który poinformował o tym M. K. (1). J. G. (1) poinformował M. K. (2), iż została „ zgłoszona „ kradzież cysterny ze spirytusem oraz, że spirytus ten pochodzi z gorzelnii z L.. Z informacji jakie uzyskał M. K. (2) wynikało, iż istnieje możliwość zakupu całości spirytusu. Za pośrednictwem J. G. (1), M. K. (2) nawiązał kontakt z mężczyznami, którzy dysponowali spirytusem. Kilka prób dostarczenia M. K. (2) i M. K. (1) spirytusu zakończyło się niepowodzeniem. (zeznania świadka J. G. z tomu ogólnego VII k 1379-1380, wyjaśnienia M. K. k 6 odw., k 10 -12 tom 2A, zeznania świadka P. M. k 113 – 114 tom 1A).

M. K. (1) i M. K. (2) nabyli 500 litrów spirytusu pochodzącego z przywłaszczenia. Został on zawieszony na posesję W. B. (1). M. K. (1) i M. K. (2) udało się ustalić gdzie przechowywany jest spirytus. Początkowo planowali dokonać kradzieży cysterny. Gdy okazało się, że spirytus jest przechowywany w zbiorniku znajdującym się w jednym z budynków dawnego PGR-u postanowili dokonać jego kradzieży. M. K. (4) zorganizował środki transportu w postaci dwóch samochodów S., jeden z podnośnikiem ((...)) i V. (...). Do miejscowości W. gdzie przechowywany był spirytus w godzinach wieczornych 15 lipca 2000 roku udali się M. K. (1), S. W. (1), T. W. (2) i A. K. (1). M. K. (2) zorganizował pompę.

(wyjaśnienia M. K. k 9-10 tom 2A, zeznania świadka P. M. k 113-114 tom 1A).

Na terenie byłego PGR-u gdzie znajdował się spirytus w charakterze stróża pracował J. W. (2). W nocy z 15 na 16 lipca 2000 roku na teren gospodarstw, gdzie przechowywany był spirytus weszli S. W. (1), T. W. (2), M. K. (1) i A. K. (1). Zamaskowani mężczyźni uderzyli w głowę J. W. (2) i został on przez napastników wepchnięty do stróżówki i zamknięty. Nad ranem zamaskowani mężczyźni przeprowadzili J. W. (2) do innego pomieszczenia. J. W. (2) słyszał jeżdżące po terenie samochody ciężarowe. (wyjaśnienia

W. M. k 962 akta sprawy - Sławomir Karasiński, zeznania świadka

W. M. k 3299- 3302, z tomu ogólnego VIII k 1450- (...), kserokopia kalendarza k 2782, zeznania świadka P. M. k 113 – 114 tom 1A, wyjaśnienia M. K. k 10- 12, k 6 odw. -tom 2A, zeznania świadka J. W. k 931- 932 - akta S. K.).

Po tym jak J. W. (2) został obezwładniony, M. K. (1), A. K. (1), S. W. (1) i T. W. (2) przepompowali do beczek co najmniej 18 000 litrów spirytus. W tym czasie M. K. (2) i R. I. (1) przebywali na drodze, obserwując czy ktoś nie znajduje się w pobliżu, czy nie nadjeżdża Policja. R. I. (1) w tym celu został przywieziony na miejsce przez M. K. (2). Po dokonaniu załadunku beczek ze spirytusem, we wczesnych godzinach rannych zostały one zawiezione na posesję W. B. (1). Następnie wszyscy rozjechali się do swoich domów. (protokół eksperymentu procesowego k 6 odw, wyjaśnienia

M. K. k 10-11 tom 2A, zeznania P. M. k 113- 114 tom 1A).

W. B. (1) zamieszkiwał w miejscowości (...). Na terenie jego posesji znajdował się dom mieszkalny, stodoła, którą udostępniał M. K. (2), stajnia i pomieszczenia gospodarcze. (wyjaśnienia oskarżonego W. B. k 5-tom 27a).

Po tym jak J. F. (1) i J. D. (1) zorientowali się, że spirytus został zabrany z gorzelni postanowili go odszukać. W. M. (1) spuścił ze zbiornika pozostały spirytus w ilości około 500 litrów. J. F. (1) i J. D. (1) jeżdżąc wspólnie po okolicznych wsiach dojechali do posesji W. B. (1) w miejscowości L.. Na podwórku i w stodole znajdowały się zbiorniki wypełnione spirytusem w ilości co najmniej 18 000 litrów. Na podwórku stał P. (...) z pompą mogącą służyć do przepompowywania spirytusu. W. B. (1) był pijany. J. D. (1) dowiedział się od niego, że spirytus został przywieziony przez M. K. (2). J. D. (1) zatelefonował do M. K. (2), straszył go, że zawiadomi Policję. M. K. (2) oznajmił, że przyjedzie i wszystko wyjaśni. Prosił, by na niego poczekać. Po pewnym czasie na posesję W. B. (1) przyjechali J. G. (1) i M. M. (4). (wyjaśnienia złożone przez świadka J. F. k 1099 – 1102 akta sprawy S. K., zeznania świadka J. F. k 2687- 2689, k 4721-4723, tom ogólny VII i VIII k 1337 – (...), k 1503- 1504, 1495- 1496, zeznania J. G.: k 1026 - 1027- akta sprawy (...) k 1378 – 1380 z tomu ogólnego VII, zeznania świadka J. G. k 2689- 2690, wyjaśnienia oskarżonego W. B. k 5 tom 27a, zeznania świadka J. D. z tomu ogólnego VII k 1421- (...), wyjaśnienia M. K. k 10-11 tom 2A).

M. K. (2) poinformował o tym co się wydarzyło M. K. (1). M. K. (1), M. K. (2), S. W. (1), T. W. (2) i A. K. (1) udali się na miejsce gdzie znajdowali się J. F. (1), J. D. (1) i J. G. (1) i M. M. (4). (wyjaśnienia złożone przez M. K. k 11- tom 2A, zeznania P. M. k 113- 114 tom 1A).

M. M. (4) odjechał z posesji na krótko przed przybyciem tam M. K. i pozostałych mężczyzn, którzy mu towarzyszyli. (tom ogólny VII zeznania świadka J. G. k 1380, zeznania świadka J. F. k 1376).

Po dojechaniu na miejsce z samochodu wysiadł M. K. (2). Między nim, a J. D. (3) doszło do kłótni. W pewnej chwili z samochodu wysiedli: M. K. (1), A. K. (1), S. W. (1). Mieli oni przedmioty przypominające kije bejsbolowe, jeden z nich miał kij golfowy. J. F. (1) uderzony został w brzuch kolbą przedmiotu przypominającego długą broń. Kiedy przewrócił się na ziemię, był kopany. Bity przez napastników był także J. G. (3). Otrzymał on kilka kopnięć i uderzeń kijem lub pałką. J. D. (1) został kopnięty, a także kilkakrotnie uderzony czymś w głowę. T. W. (2) strzelił do J. D. (1) z przedmiotu przypominającego broń palną gładkolufową w okolice krocza, trafiając go w okolicę lewej pachwiny. J. D. (1) był także kopany i bity jakimiś przedmiotami po całym ciele. (wyjaśnienia złożone przez M. K. k 11 tom 2A, zeznania P. M. k 113 – 114 tom 1A, zeznania świadka J. F. k 2687-2689, 4721-4722, z tomu ogólnego VII k 1373- (...), z tomu ogólnego VIII k 1503- (...), (...)- (...), z akt S. K. wyjaśnienia k 1093-1094, zeznania świadka J. G. k 2689-2690, k 4800-4801, z tomu ogólnego VII k 1373- (...), (...)- (...), z akt S. K. k 1022-1027, zeznania świadka J. D. k 2723-2727, 3927-3928 z

akt S. K. , wyjaśnienia J. D. k 1221- 1226, . z tomu ogólnego VIII k 1421- (...), 1510 - (...), (...)- (...), materiał poglądowy k 1497-1502).

J. F. (1), J. D. (1) i J. G. (3) zamknięci zostali w jednym z pomieszczeń. Zostali zmuszeni do rozebrania się do naga. Napastnicy zabrali J. G. (4) trzy złote łańcuszki, telefon komórkowy o łącznej wartości 4000 złotych oraz pieniądze w kwocie 5000 złotych. J. F. (1) zabrano telefon komórkowy, złoty łańcuszek o wartości 500 złotych, portfel o wartości 20 złotych z paszportem, dowodem osobistym i prawem jazdy w którym znajdowało się także 500 złotych w gotówce. J. D. (1) napastnicy zabrali portfel o wartości 10 złotych z dowodem osobistym oraz pieniądze w kwocie 2000 złotych . (zeznania świadka J. F. k 2687-2689, 4721-4722, z tomu ogólnego VII k 1373- (...), z tomu ogólnego VIII k 1503- (...), (...)- (...), z akt S. K. wyjaśnienia k 1093-1094, zeznania świadka J. G. k 2689-2690, k 4800-4801, z tomu ogólnego VII k 1373- (...), (...)- (...), z akt S. K. k 1022-1027, zeznania świadka J. D. k 2723-2727, 3927-3928 z akt S. K. , wyjaśnienia J. D. k 1221- 1226, z tomu ogólnego VIII k 1421- (...), 1510 - (...), (...)- (...), materiał poglądowy k 1497-1502).

Po pewnym czasie, gdy zamknięci w pomieszczeniu mężczyźni zorientowali się, iż napastnicy odjechali, J. F. (1) wspólnie z J. G. (1) wyrwali kratę w oknie. Okazało się, że całość spirytusu została wywieziona z terenu gospodarstwa. (zeznania świadka J. F. k 2687-2689, 4721-4722 tom ogólny VII k 1376 , zeznania świadka J. D. k 2723-2727, 3927-3928, z tomu ogólnego VII k 1421- (...)).

Na terenie posesji należącej do W. M. (1) ujawniono 405 litrów spirytusu. (zeznania świadka W. M. k 1450- 1451 tom ogólny VIII, z akt S. K.: protokół przeszukania k 1054-1056, protokół oględzin (...)- (...)).

Spirytus, który znajdował się na terenie posesji W. B. (1) został przewieziony w okolice miejscowości Z., koło W.. Spirytus ten nabył następnie od M. K. (2) J. S. (1), który znał jego pochodzenie. (wyjaśnienia M. K. k 11 tom 2A, protokół eksperymentu procesowego k 90 tom 2A).

W dniu 19 lipca 2000 roku J. D. (1) zgłosił się do Poradni Ogólnej ZOZ w K.. (zeznania świadka J. D. k 2723-2727, 3927-3928, z tomu ogólnego VII k 1421- (...), wyjaśnienia J. D. k 1226 akta S. K., dokumentacja lekarska k 4012).

Rozpoznano u niego stłuczenie głowy w okolicy ciemieniowej, drobne skaleczenie długości 1 cm, stłuczenie twarzy w okolicy kości jarzmowej prawej. Skierowany został na konsultację ortopedyczną. J. D. (3) skarżył się na ból prawej kończyny dolnej w okolicach podudzia i stopy. Odnotowane obrażenia powstały pod działaniem narzędzia twardego, tępego lub tępokrawędzistego godzącego z mierną siłą i mogły powstać w wyniku pobicia. Obrażenia te nie spowodowały naruszenia czynności narządów ciała na czas dłuższy od 7 dni.

Rozpoznanie zawarte w dokumentacji lekarskiej jest rozpoznaniem dość ogólnym. Nie odnotowano w nim cech ustępowania. Obrażenia stwierdzone u J. D. (1) powstały nie później niż 48-72 godziny przed wizytą w przychodni. Po upływie wskazanego czasu obrażenia wykazują wyraźne cechy gojenia.

W czasie badania lekarskiego przeprowadzonego w dniu 26 sierpnia 2011 roku u J. D. (1) stwierdzono drobną, długości 2,5 cm, słabo widoczną bliznę na przednio- przyśrodkowej powierzchni uda lewego. Blizna jest trwałym śladem po przebyłym zranieniu powłok. Nie pozwala ona najczęściej na wskazanie charakteru rany, ani czasu jej powstania.

Gumowy pocisk wystrzelony z prawidłowo użytej broni gładkolufowej nie powinien prowadzić do zranień, co najwyżej do zasinień, ewentualnie z powierzchownym otarciem naskórka. Przy strzale oddanym z bliskiej odległości nie można wykluczyć obrażeń pod postacią rozległego krwiaka podskórnego i nawet głębokiego otarcia naskórka lub powierzchownej rany. Wobec tego, iż J. D. (3) nie leczył się z powodu doznanego postrzału obrażenia jakich doznał nie są ciężkimi w rozumieniu kodeksu karnego. Brak jest obiektywnych przesłanek umożliwiających ocenę, czy i na jak długo uraz ten spowodował naruszenie czynności narządu ciała. Nie można wykluczyć, biorąc pod uwagę miejsce uszkodzenia koszulki dostarczonej przez pokrzywdzonego, miejsce w którym znajduje się blizna, zmianę masy ciała pokrzywdzonego, iż do jej uszkodzenia doszło na skutek postrzału. Ewentualne dolegliwości bólowe pokrzywdzonego wiązały się nie z samą raną, a ze stłuczeniem mięśni. Obrażenie to nie powodowało niemożności poruszania się czy prowadzenia samochodu. Należy wyeliminować w tym przypadku postrzelenie pociskiem ostrym wystrzelonym z

broni gładkolufowej. W takim przypadku doszłoby do głęboko penetrującego obrażenia z uszkodzeniem mięśni i kości. (opinia biegłego P. B. k 4250- 4262, k 4397-4401, dokumentacja lekarska k 4012).

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Lesznie z 23 grudnia 2002 roku w sprawie II K 680/01 : -Sławomir Karasiński za przestępstwa z art.284 § 2 kk, 298 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw z art. 286 § 1 kk skazany został na karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności

- J. F. (1) za przestępstwa z art. 284 § 1 kk i z art. 288 § 1 kk i art. 263 § 2 kk skazany został na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności,

-J. D. (1) za przestępstwa z art. 284 § 1 kk i z art. 288 § 1 kk skazany został na karę 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności.(wyrok k 1946-1950, k 2180-2182 – akta sprawy (...)).

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 22 marca 2002 roku w sprawie II K 229/02 W. M. (1) za czyny z art. 291 § 1 kk i z art.288 § 1 kk skazany został na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 3 lata. (wyrok k 1750 – 1751 – akta sprawy S. K.).

A. L. (1) w latach 1999-2001 grał w tenisa w klubach (...), w K. w miesiącach lipiec - październik. Prowadził także zajęcia grupowe, obozy oraz zajęcia indywidualne. Poza okresem letnim brał udział w turniejach na terenie Polski i poza granicami kraju. W okresie od 1 do 15 września 1999 roku A. L. (1) przebywał na wczasach w Egipcie razem z K. K. (2), ówczesną konkubiną. T. W. (2) jest ojcem dziecka siostry A. L. (1), R. L.. A. L. (1) zna także S. W. (1). Utrzymywali ze sobą sporadyczne kontakty. A. L. (1) nie zna P. M. (1), M. K. (2). Przypadkowo poznał A. K. (1). (wyjaśnienia

A. L. k 158-160- tom (...), zeznania świadka A. L. k 4024- 4026).

Postanowieniem z 30 kwietnia 2013 roku Prokurator Prokuratury Okręgowej w Łodzi na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 kpk postanowił umorzyć śledztwo prowadzone wobec A. L. (1) o udział w zorganizowanej grupie przestępczej, o czyn polegający na uprowadzeniu F. C. (1), o czyn polegający na rozboju dokonany na osobie F. C. (1), o czyn polegający na wyłudzeniu od F. C. (1) pieniędzy w zamian za zwrot bezprawnie zabranego samochodu, o czyn polegający na zaborze spirytusu z gospodarstwa rolnego w miejscowości W. i czyn polegający na rozboju dokonany na osobach J. D. (1), J. F. (1) i J. G. (1) .(postanowienie k 644- 649 – akta V Ds. 39/13).

W maju i czerwcu 2000 roku T. W. (2) i S. W. (1) przebywali w Stanach Zjednoczonych. S. W. (1) kupił tam łódź oraz samochody, które drogą morską dotarły do portu w B..

(wyjaśnienia oskarżonych: T. W. k 2679, S. W. k 2512).

W dniu 3 lipca 2000 roku S. W. (1) udał się w podróż do Niemiec w celu odebrania nadanej przesyłki. W dniu 4 lipca 2000 roku przekroczył granicę i dotarł do B.. Tam przenocował. W dniu 6 lipca 2000 roku na terenie B. S. W. (1) załatwiał formalności związane z odprawą celną. W dniu 7 lipca 2000 roku S. W. (1) zamierzał zabrać z portu łódź motorową, która znajdowała się na przyczepie. Okazało się, że zaczep przyczepy nie pasuje do haka holowniczego, który był przy jego samochodzie. Okazało się także, iż nie dysponuje wystarczającą ilością gotówki na opłacenie cła gwarancyjnego. W dniu 9 lipca 2000 roku S. W. (1) wyruszył do Polski, gdzie dotarł 10 lipca 2000 roku. Tego samego dnia ponownie wyjechał z Polski, przekraczając granicę 11 lipca 2000 roku. Po dwóch dniach S. W. (1) odebrał łódź i po naprawie awarii świateł wyjechał do Polski. Przy przewożeniu samochodów korzystał z pomocy T. K. (1). (...) w związku z kłopotami dotyczącymi numeru VIN została pozostawiona na terenie Czech. S. W. (1) w wyjeździe do Niemiec towarzyszył syn T. W. (2). (wyjaśnienia oskarżonego S. W. k 4086- 4089,k 4337 , pismo k 4225, k 4226 ,k 4408 rachunki i faktury wraz z tłumaczeniami na język polski k 4318- 4331, zeznania świadka S. K. k 4336- 4337, opinia kryminalistyczna k 4445 - 4447).

W czasie kiedy T. i S. W. (1) przebywali w Stanach Zjednoczonych nawiązali znajomość z A. M. (1). Po powrocie do Polski A. M. (1) nabył posesję w miejscowości K., gdzie ujawniona została uprawa konopi. Zarzuty o prowadzenie

plantacji konopi i udział w zorganizowanej grupie przestępczej postawiono A. M. (1) i S. W. (1). A. M. (1) w prowadzonym przeciwko niemu postępowaniu zdecydował się na współpracę z organami ścigania.

A. M. (1) i S. W. (1) utrzymywali kontakty także w 2009 roku. S. W. (1) opowiadał wówczas A. M. (1) o przestępstwach w których sam miał brać udział lub o których słyszał. Wielokrotnie zmieniał wersję wydarzeń, wskazując na znane mu osoby, które miały dokonać danego przestępstwa albo wskazując na siebie jako zleceniodawcę tego samego przestępstwa albo przypisując sobie udział w danym przestępstwie. W taki sposób opowiadał także A. M. (1) o spirytusie, który został skradziony, a on, czy jego znajomi odebrali go złodziejom. (wyjaśnienia złożone przez A. M. k 4597-4601, zeznania złożone przez A. M. k 4632-4636).

A. K. (3) w 2000 roku pracował w Biurze W.. W dniu 24 czerwca 2000 roku wyjechał na wczasy do Turcji. Do kraju wrócił 8 lipca 2000 roku. Na wspólny wyjazd z A. K. (3) dał się także namówić A. M. (3). Mieszkał on w innym hotelu niż A. K. (3). A. M. (3) przebywał w Turcji przez tydzień. Do Turcji wyleciał w dniu 28 czerwca 2000 roku. (zeznania świadków: A. M. k 4538- 4539, A. K. k 4539 – 4541, kopia paszportu k 4532- 4533).

A. K. (1) w dniu 1 lipca 2000 roku poddany został kontroli granicznej w lotniczym przejściu granicznym W. – O.. Udawał się wówczas do Turcji. (pismo k 4224, k 4408, opinia kryminalistyczna k 4445- 4447, paszport k 2782).

A. K. (1) przebywał w Turcji w towarzystwie (...). Do Polski wrócił wspólnie z A. K. (3). A. M. (3) wrócił kilka dni wcześniej. (zeznania świadków:

A. M. k 4538- 4539, A. K. k 4539 – 4541, kopia paszportu k 4532- 4533, protokół k 4539).

Po powrocie do Polski A. K. (1) wyjechał wspólnie z J. K. (1) nad morze, gdzie spędzili kilka dni. (zeznania świadka J. K. k 4537 - 4538).

Dokumentacja celna w postaci zgłoszeń celnych za 2000 rok wraz z załącznikami została zniszczona z uwagi na upływ okresów wyznaczonych do jej przechowywania.(pismo Urzędu Celnego w B. k 4416).

Od 1998 roku do 2004 roku A. N. (1) prowadził sklep w miejscowości D. K.. Po tym jak A. N. (1) poznał M. i K. W. jeden z nich zapytał go, o możliwość pozostawienia na posesji A. N. (1) (...). Po tym jak A. N. (1) wyraził zgodę, bracia W. pozostawili na terenie jego gospodarstwa samochód S. na którym znajdował się ładunek w postaci metalowych beczek. Pozostawili także kluczyki na wypadek konieczności przestawienia Stara. Poinformowali A. N. (1), iż beczkach znajduje się glikol.(zeznania świadka A. N. k 1485 – 1486, k 1574-1578 , 1577- 1579 - tom ogólny VIII , k 3526).

W czasie, gdy M. K. (2) poszukiwał miejsca, gdzie można byłoby przewieźć spirytus znajdujący się na posesji W. B. (1) zorientował się, że na posesji H. N., matki A. N. (1) zamieszkałej w miejscowości D. K. przechowywany jest samochód S. (...) załadowany 32 beczkami o pojemności 250 litrów wypełnionych spirytusem. M. K. (1) i M. K. (2) postanowili, że dokonana zostanie kradzież Stara. P. M. (1) udał się na miejsce z M. K. (1). P. M. (1) poinformował właścicielkę posesji, że zabiera samochód z alkoholem, po czym odjechał z terenu posesji. Spirytus został rozładowany w okolicach miejscowości L.. Samochód pozostawiony został na stacji paliw w okolicach R.. (wyjaśnienia M. K. k 15 –tom 2A, zeznania P. M. k 112- 113 tom 1A).

Gdy A. N. (1) zorientował się, że samochód załadowany beczkami zniknął, poinformował o tym braci W., którzy przyjechali na miejsce. (k 1485 – 1486, k 1574-1578 , 1577- 1579 - tom ogólny VIII , k 3526).

Gdy następnego dnia M. K. (2) przebywał w W. przyjechali tam K. i M. W. (1) w towarzystwie nieznanego mężczyzny. M. K. (2) został pobity. Nie przyznał się jednak do zabrania spirytusu, którym załadowany był samochód marki S.. Do W. przyjechali T. W. (2), S. W. (1), M. K. (1) i A. K. (1), którzy odwieźli M. K. (2) do domu. W okolicach miejsca zamieszkania M. K. (2) doszło do zajścia z mężczyznami, którzy tam na niego oczekiwali. (wyjaśnienia M. K. k 15-16 tom 2A, zeznania P. M. k 112- 113 tom 1A).

T. F. (1) od połowy 2000 roku zaczął pracować w firmie (...) należącej do M. K. (2) w charakterze kierowcy. Od początku swojej pracy T. F. (1) jeździł ciągnikiem siodłowym marki M. numer rejestracyjny (...) wraz z naczepą numer rejestracyjny (...).

W dniu 21 września 2000 roku T. F. (1) otrzymał polecenie udania się zestawem pojazdów do miejscowości C. koło L. skąd przewieźć miał do Z. ładunek butów. Ciągnik siodłowy o wartości 110 000 złotych stanowił własność firmy leasingowej (...) SA z siedzibą w P., natomiast naczepa należała do przedsiębiorstwa (...) spółka z o.o. w K.. (akta sprawy przeciwko T. F.: zeznania świadka T. F. k 3-4, kserokopia dowodu rejestracyjnego k 12- 13, polisa k 61, umowa leasingu k 62, zlecenie k 125, zaświadczenie k 126, zeznania świadka M. G. k 181 – 182, wyjaśnienia M. K. k 22 -24 tom 2A).

Obuwie o wartości łącznej 439 545, 71 zł zostało wyprodukowane przez firmę (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością i miało zostać przetransportowane na zlecenie przedsiębiorstwo (...) w W.. Zostało ono w dniu 22 września 2000 roku w godzinach rannych załadowane na ciężarówkę M. i przyczepę, którymi kierował T. F. (1). (akta sprawy przeciwko T. F. : zeznania świadka W. F. k 78- 79, k dowód wydania i faktury k 80 – 83, wyjaśnienia M. K. k 22 -24 tom 2A).

M. K. (2) w związku ze swoimi rozliczeniami z M. K. (1) zaproponował mu, że zestaw użytkowany w jego firmie zostanie zgłoszony jako skradziony. M. K. (1) przystał na tę propozycję. Po dokonaniu załadunku butów M. K. (2) polecił T. F. (1) by ten pojechał z ładunkiem butów nie do Z., a do P.. Następnie na polecenie M. M. (5) z naczepą wyładowane obuwiami T. F. (1) zaprowadził do hali firmy (...) w Ł.. Na miejsce przyjechali także M. K. (1), P. M. (1), który miał wówczas rękę w gipsie oraz R. I. (1). W rozładunku obuwia pomagał także T. F. (1) oraz mężczyzna z K.. (wyjaśnienia złożone przez M. K. k 22 – 24 tom 2A, zeznania P. M. k 13-14,107-109 tom A1).

Po dokonaniu rozładunku T. F. (1) wspólnie z P. M. (1) ciągnikiem M. z naczepą pojechali do K. gdzie je pozostawili.

(zeznania świadka T. F. k 1686- 1688 – tom IX ogólny, k 2729- 2732 , zeznania P. M. k 13, k 107-109 – tom 1A).

Na parking, na który pozostawiono zestaw pojazdów przyjechali następnie M. K. (1) i R. I. (1). Wspólnie udali się do Z. zabierając dokumenty i kluczyki od samochodu M. i naczepy w celu zgłoszenia kradzieży. (zeznania P. M. k 13-14, k 107-109, tom 1A, zeznania T. F. k 1686- 1688 – tom IX ogólny, k 2729- 2732).

W dniu 23 września 2000 T. F. (1) zgłosił dokonanie kradzieży pojazdu marki M. i naczepy. (zeznania świadka T. F. k 1687 – 1688 –tom IX, protokół k 4-6 - akta sprawy przeciwko T. F.).

Po złożeniu zawiadomienia o przestępstwie T. F. (1) chciał wrócić do domu pociągiem lub autobusem. W związku z tym, iż nie miał połączenia zatelefonował do M. K. (2) i poprosił o pomoc. M. K. (2) poprosił o przywiezienie T. F. (1) S. A. (1), informując go jedynie o tym, iż zostało mu skradzione auto. S. A. (1) przywiózł do domu T. F. (1). (wyjaśnienia S. A. k 23 tom 19 A, zeznania świadka T. F. k 1686-1688 tom IX, k 2729).

M. K. (2) porozumiał się po przewiezieniu butów do innego magazynu z P. S. z K., iż znajdzie on nabywców na całą partię obuwia. Jedną partię obuwia M. K. (2) sprzedał J. S. (1) za kwotę co najmniej 8000 złotych. (wyjaśnienia

M. K. k 23 tom 2A, zeznania P. M. k 14, k 107-109 tom 1A).

Po przeprowadzeniu czynności śledczych ustalono, iż do kradzieży w rzeczywistości nie doszło. T. F. (1) został zatrzymany, a następnie tymczasowo aresztowany. (zeznania świadka T. F. k 1687 – 1688 –tom IX, protokół k 4-6 - akta sprawy przeciwko T. F.).

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Lublinie z 28 lutego 2003 roku T. F. (1) skazany został za przestępstwo polegające na przywłaszczeniu samochodu M. i przyczepy uniwersalnej wraz ładunkiem obuwia na karę 5 lat pozbawienia wolności i 300 stawek dziennych grzywny po 40 złotych każda . T. F. (1) opuścił zakład karny w 2007 roku.

(wyroki ; k 733, k 783 akta sprawy przeciwko T. F.).

W dniu 25 listopada 2000 roku w K. dokonano kradzieży naczepy ciężarowej marki (...) numer rejestracyjny (...) wraz ładunkiem rajstop S. o łącznej wartości 349 000 złotych na szkodę M. W. (2) i Spółki z o.o. (...) w K.. (akt oskarżenia- tom załącznik nr I).

S. C. (1) utrzymywał kontakty z M. J.. Podczas jednego ze spotkań M. J. opowiedział S. C. (1) o kradzieży T. z rajstopami. W czasie dokonywania jego kradzieży część sprawców dokonała podpalenia, by odwrócić uwagę Policji od faktu kradzieży. (tom załącznik I: wyjaśnienia złożone przez S. C. k 156- 157, k 164-166,171-174, 182-184,188-190,195-197 materiał poglądowy k 168-169,176-177, 179-180,185-186,192-193,protokół oględzin k 198-201,tom załącznik II; materiał poglądowy k 202-203, wyjaśnienia złożone przez S. C. k 300-301, załącznik III wyjaśnienia złożone przez S. C. k 415-423, 427-428, zeznania S. C. k 3610 - 3611 wyjaśnienia M. K. k 34 tom 2A).

Samochód załadowany rajstopami miał według słów M. J. zostać zaprowadzony do miejscowości P. za P.. M. J. zaproponował S. C. (1) pośrednictwo w sprzedaży rajstop. M. J. przekazał S. C. (1) próbki rajstop. Na kupno rajstop zdecydował się K. D., któremu M. J. przy pomocy R. G. (1), S. P., R. W. i M. C. (1) dostarczył dwukrotnie rajstopy (...)em udostępnionym przez K. D.. Po pewnym czasie M. J. poinformował S. C. (1), że zdołał sprzedać rajstopy. (tom załącznik I: wyjaśnienia złożone przez S. C. k 156- 157, k 164-166,171-174, 182-184,188-190,195-197 materiał poglądowy k 168-169,176-177, 179-180,185-186,192-193,protokół oględzin k 198-201,tom załącznik II; materiał poglądowy k 202-203, wyjaśnienia złożone przez S. C. k 300-301, załącznik III wyjaśnienia złożone przez S. C. k 415-423, 427-428).

M. K. (1) przekazał M. K. (2) 100 sztuk rajstop marki S. w celu znalezienia kupca na skradzione rajstopy. M. K. (1) deklarował, że ma dostęp do całej ilości rajstop skradzionych w K.. M. K. (2) 10 sztuk rajstop sprzedał A. M. (4), 10 K. Z. (1), około 10 sztuk pozostawił w domu, a pozostałą część przekazał G. W., który nie był zainteresowany zakupem większej ilości rajstop. (wyjaśnienia M. K. k 34 tom 2A).

M. K. (1) polecił M. K. (2) znalezienie miejsca, gdzie może zostać ukryta naczepa pochodząca z kradzieży. Naczepa, którą skradziono z ładunkiem rajstop została przez M. K. (1) przyprawiona do S., na teren należący do A. B.. Wobec tego, iż nie udało się znaleźć nikogo, kto mógłby przebić jej numery naczepa została zabrana przez M. K. (1) i zaprowadzona do miejscowości S. do B. M. (1) w pobliżu miejsca, gdzie działkę posiadał M. K. (2). (wyjaśnienia M. K. k 29 tom 2A, zeznania świadka P. M. k 111 odw.- tom 1A).

W przeprowadzaniu naczepy do B. M. (1) uczestniczył S. A. (1). (wyjaśnienia S. A. k 23 tom 19A, zeznania świadka P. M. k 111 odw.- tom 1A).

Prokurator Prokuratury Rejonowej Ł. oskarżył o dokonanie kradzieży naczepy z rajstopami: M. J., S. P., R. W. i M. C. (1). S. C. (1), R. J., R. O., T. W. (4), R. G. (2) i K. D. postawiono natomiast zarzuty paserstwa skradzionych rajstop w postępowaniu prowadzonym w XVIII Wydziale Karnym Sądu Okręgowego w Łodzi.(akt oskarżenia tom załącznik nr I).

9 lutego 2000 roku firma (...) SA w W. nabyła od (...) Spółka z o.o. w K. samochód specjalny –bank ruchomy marki M. (...) za kwotę 225 700 złotych. Samochód ten został następnie przekazany na podstawie umowy leasingu firmie (...).(tom A-27 ; faktura k 28, kopia dowodu rejestracyjnego k 29, k 3, polisa k 11, wyjaśnienia M. K. k 17-tom 2A).

Cena bankowozu w rzeczywistości wynosiła około 20 000 złotych, a cena jaka zapłacił fundusz leasingowy wynikała z nieprawdziwej opinii rzeczoznawcy. Różnica pomiędzy rzeczywistą ceną, a kwotą przelaną przez fundusz leasingowy trafiła do M. K. (1). M. K. (1) planował upozorowanie kradzieży bankowozu. (wyjaśnienia M. K. k 17 tom 2A).

Kierowcą bankowozu marki M. numer rejestracyjny (...) był M. S. (1). W dniu 27 sierpnia 2000 roku M. S. (1) zaparkował pojazd przy ulicy (...) w Ł..(zeznania świadka M. S. k 2 odw.- tom A27).

M. K. (1) dysponował drugim kompletem kluczy od bankowozu i w nocy z 27 na 28 sierpnia odjechał z miejsca, gdzie pojazd był zaparkowany. W dniu 28 sierpnia 2000 roku M. S. (1) zorientował się, że samochód został „skradziony” i zgłosił ten fakt na Policji. (wyjaśnienia M. K. k 17 tom 2A, zeznania świadka M. S. k 2 odw. – tom A27, k 3297-3298, zeznania świadka P. M. k 4, k 129 odw.-130 -tom 1A).

Z tytułu szkody kradzieżowej na pojeździe marki M. numer rejestracyjny (...) SA wypłaciło kwotę 120 000 złotych. (pismo k 19 tom A27).

M. K. (2) został zobowiązany przez M. K. (1) do rozebrania bankowozu na części. Z uwagi na konstrukcję pojazdu nie zdołał tego zrobić. M. K. (1) zlecił to innej osobie, która pocięła bankowóz. Silnik pojazdu trafił do M. K. (2), który przekazał go znajomemu mechanikowi z A.. (wyjaśnienia M. K. k 17-18-tom 2a).

W okresie od 14 maja 1999 roku do 8 kwietnia 2004 roku A. Ł. (1) prowadził działalność gospodarczą – firmę (...) z siedzibą w D.. Przedmiotem działalności firmy był transport, handel, naprawa pojazdów mechanicznych. W rzeczywistości działalność tę prowadzili G. B. (1) i J. W. (1). J. W. (1) był pełnomocnikiem firmy (...). A. Ł. (1) zarejestrował na swoje nazwisko działalność gospodarczą, ponieważ firma, którą prowadzili G. B. (1) i J. W. (1) była zadłużona i prowadzone były egzekucje komornicze.

A. Ł. (1) w okresie od przełomu 1998 i 1999 roku do 2001 roku pracował w charakterze kierowcy w firmie (...) należącej do J. W. (1) i G. B. (1) w G. koło K.. Tam poznał M. K. (1) i P. M. (1). A. Ł. (1) w towarzystwie (...) nie widywał A. K. (1).

Praca A. Ł. (1) dla firmy (...) polegała na tym, iż dokonywał przywozu maszyn i pojazdów zakupionych przez to przedsiębiorstwo za granicą. Pojazdy sprowadzane były w celu dalszej odsprzedaży. Część z nich kupował Rosjanin- A. T. (1). Pojazdy były sprowadzane z Francji, Niemiec i Holandii. W przypadku pojazdów sprowadzanych dla A. T. (1) to on sam albo przy pomocy J. W. (1) lub G. B. (1) załatwiał niezbędne formalności. (...) pojazdów do Rosji odbywał się w ten sposób, iż A. Ł. (1) otrzymywał komplet dokumentów i jechał danym samochodem do Rosji, do P..

A. Ł. (1) w okresie od 6 sierpnia 2002 roku do 29 lutego 2004 roku był także zatrudniony w przedsiębiorstwie (...) należącej do jego żony i T. K. (2). Faktycznie to on i T. K. (2) prowadzili działalność. (wyjaśnienia oskarżonego A. Ł. k 345 – 346 tom 11b,k 5056, zaświadczenia k 349, świadectwo pracy k 350 , decyzja k 351).

G. B. (1) współpracę z J. W. (1) rozpoczął w 1997 roku. Po kilku latach firma zajmująca się obrotem sprowadzonym z zagranicy sprzętem transportowym, rolniczym i budowlanym oraz świadczeniem usług remontowych otrzymała nazwę J.. Wspólną działalność G. B. (1) i J. W. (1) prowadzili do maja, czerwca 2003 roku. (wyjaśnienia

G. B. k 71 tom 21 a).

Zdarzało się, że właściciele firmy (...) wyjeżdżali za granicę, zwykle z A. Ł. (1). (wyjaśnienia A. Ł. k 5056).

Szwagrem G. B. (1) jest P. K., który w miejscowości (...) gmina R. prowadził wspólnie z ojcem J. K. (3) działalność gospodarczą, której przedmiotem było piaskowanie konstrukcji stalowych i pojazdów. P. K. wykonywał także zlecenia firmy (...). Piaskował sprowadzane przez tę firmę naczepy w celu ich odnowienia i dalszej odsprzedaży z zyskiem. (wyjaśnienia G. B. k 98 – 99 tom 21 a, wyjaśnienia A. Ł. k 2526 - 2527).

A. Ł. (1) do warsztatu P. K. dostarczał naczepy w celu ich naprawy i piaskowania, także te zakupione za granicą. P. K. przyjmował prace zlecone przez firmę (...). Dostarczając naczepy do warsztatu P. K. A. Ł. (1) nie dzielił się z P. K. swoimi wątpliwościami odnośnie legalności ich pochodzenia. Wszystkie maszyny i naczepy zaprowadzone przez A. Ł. (1) do warsztatu P. K. nadawały się do piaskowania i malowania.

W firmie (...) decydujący głos mieli G. B. (1) i J. W. (1). To oni wydawali polecenia A. Ł. (1). (wyjaśnienia A. Ł. k 2553-2558).

Latem 2000 roku znajomość z J. W. (1) i G. B. (1) nawiązali P. M. (1) i M. K. (1). (wyjaśnienia oskarżonego J. W. k 245 tom 21b).

Pewnego dnia M. K. (1) i P. M. (1) zaproponowali A. Ł. (1) przyprorowadzenie z K. samochodu. A. Ł. (1) został poinformowany przez swoich rozmówców, iż samochód ten pochodzi z tzw. „układu”. W sytuacji, gdy ktoś ma kłopoty z leasingiem, zgłasza fikcyjną kradzież pojazdu w celu wyłudzenia odszkodowania. Wspólnie, samochodem osobowym udali się do K.. Na terenie nieustalonej firmy transportowej stały pojazdy. A. Ł. (1) otrzymał oryginalne kluczyki i pilotowany przez M. K. (1) i P. M. (1) zaprowadził ciągnik siodłowy R. (...) do swojego ojca, do miejscowości D.. Następnego dnia rano zaprowadził pojazd do warsztatu P. K.. (protokół eksperymentu procesowego k 125 – 126, wyjaśnienia oskarżonego A. Ł. k 246- 247 tom 11b, wyjaśnienia oskarżonego A. Ł. k 2524 – 2525).

R. (...) zostało zabrane z firmy (...) przez A. T. (1) na naczepie niskopodłogowej . Naczepa była ciągnięta przez ciągnik siodłowy marki M.. A. Ł. (1) nie uczestniczył w wywozie tego pojazdu do Rosji. (wyjaśnienia oskarżonego A. Ł. k 362 – 363 tom 11b, k 2524-2525).

A. M. (4) był właścicielem ciągnika siodłowego marki R. (...) numer rejestracyjny (...)oraz naczepy (...). Ciągnik siodłowy i naczepa ubezpieczone były w (...) SA w zakresie AC.

(wyjaśnienia złożone przez A. M. k 98-99 tom CII, zeznania świadka A. M. k 4304-4307, wniosok k 103).

A. M. (4) pozostawał w dobrych układach towarzyskich z A. N. (1). A. N. (1) zaproponował, by A. M. (4) oddał mu zestaw pojazdów, których był właścicielem na tzw. układ. A. M. (4) zgodził się, by A. N. (1) zabrał R. (...) i naczepę K.. Sam natomiast zamierzał zgłosić ich „ kradzież „, w celu uzyskania odszkodowania. A. N. (1) otrzymał kluczyki od samochodu R. (...) od A. M. (4), które przekazał G. Z., który odjechał z miejsca, gdzie pojazdy były zaparkowane na terenie P..

(zeznania świadka A. N. k 232 tom CII).

W dniu 2 listopada 2000 roku A. M. (4) w KPP P. złożył zawiadomienie o kradzieży na jego szkodę ciągnika siodłowego R. (...) i naczepy K.. Za „ skradzione” pojazdy A. M. (4) otrzymał odszkodowanie w kwocie 71 272 złotych (protokół k 96-97 tom CII, kserokopia akt szkodowych k 118-148).

A. M. (4) nie otrzymał ostatecznie od A. N. (1) obiecanych 10 000 złotych za „ oddanie zestawu”. (zeznania świadka A. N. k 232 tom CII).

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Pabianicach A. M. (4) skazany został za przestępstwo z art. 286 § 1 kk i art. 238 § 1 kk w zw z art. 11 § 2 kk polegające na tym , iż w czasie od 2 listopada 2000 roku do 6 lutego 2001 roku w P. działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą doprowadził (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 71 272 zł w ten sposób, iż w dniu 3 listopada 2000 roku złożył w KPP w P. nieprawdziwe zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa kradzieży samochodu marki R. (...) z naczepą (...), podczas gdy faktycznie przekazał je do sprzedaży innej osobie po czym złożył wniosek o wypłatę odszkodowania czym wprowadził w błąd ubezpieczyciela co od zaistnienia zdarzenia powodującego obowiązek wypłaty odszkodowania- na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności i 70 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda. Tymże wyrokiem A. M. (4) zobowiązany został do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przez zapłatę na rzecz (...) SA kwoty 71 272 złotych . (odpis wyroku k 3748-3752).

R. (...) oddany na tzw. układ przez A. M. (4) został odebrany przez P. M. (1) i M. K. (2) z bazy transportowej w miejscowości B.. Pojazd ten trafił do J. W. (1) i G. B. (1), którzy dokonali przerobienia numerów identyfikacyjnych pojazdu na numeru posiadanego ciągnika siodłowego. Pojazd ten nabył A. T. (1) i na rosyjskich numerach rejestracyjnych i na podstawie dokumentów dostarczonych przez nabywcę został on wyprowadzony do Rosji. (wyjaśnienia i zeznania P. M. k 37-38, 136 odw.- 137).

W dniu 14 lutego 2001 roku M. K. (5) jechał z ładunkiem 25 ton nawozu z P. do miejscowości T.. Nawóz o wartości 13 000 znajdował się na naczepie marki S. numer rejestracyjny (...)

o wartości 35 000 złotych. W związku z awarią ciągnika siodłowego M. K. (5) pozostawił naczepę na parkingu w miejscowości S.. (zeznania świadka M. K. k 4-5, kopia dowodu rejestracyjnego k 7, -tom A/10, zeznania świadka M. K. k 3207-3208).

P. M. (1) i M. K. (2), przebywając w barze znajdującym się obok parkingu zauważyli naczepę załadowaną workami z nawozem. Postanowili ją ukraść. P. M. (1) zatelefonował do J. W. (1) i zapytał go czy „są zainteresowani naczepą”. J. W. (1) uzgodnił z P. M. (1) , iż wieczorem będzie dysponował samochodem . Wieczorem 16 lutego 2001 roku J. W. (1) przyjechał na miejsce z G. B. (1). G. B. (1) i P. M. (1) obserwowali z baru pobliski teren. Zadaniem G. B. (1) było obserwowanie terenu na ekranie monitora znajdującego się w barze, na którym był obraz parkingu. W tym czasie J. W. (1) podpiął ciągnik siodłowy, którym przyjechał, do naczepy należącej do M. K. (5) i odjechał. Naczepa zaprowadzona została do G. B. (1), do miejscowości P.. Następnego dnia rano G. B. (1) i J. W. (1) wyładowali dla siebie po jednym worku nawozu. (wyjaśnienia oskarżonego G. B. k 51 – 52- tom 22a, k 2622, protokół eksperymentu procesowego k 103 – 105 tom 22a, wyjaśnienia oskarżonego J. W. (...), k 184 tom 21a, k 366 tom 21 b,k 564-566 tom 21 c, wyjaśnienia P. M. k 69-70, zeznania P. M. k 165-165 odw., tom 1A).

Naczepa trafiła do L.. Nawóz został sprzedany właścicielowi składu węgla z okolic D.. Naczepę kupił ostatecznie znajomy A. N. (1) mieszkający na Śląsku. Uzyskaną kwotą podzielili się J. W. (1), G. B. (1), P. M. (1) i M. K. (2) i M. K. (1) (wyjaśnienia P. M. k 69- 70).

Gdy M. K. (5) przyjechał na parking w dniu 18 lutego 2001 roku okazało się , że naczepa została skradziona. Naczepa nie była ubezpieczona w zakresie AC. Od właściciela parkingu dowiedział się, że naczepa została zabrana dwa dni wcześniej. (zeznania świadka M. K. k 4-5 tom A/10, k 3207-3208).

K. Z. (1) parkował swoją naczepę (...) 200 o numerach rejestracyjnych (...), o wartości 8000 złotych na terenie Zakładów (...) w P.. W tym czasie P. M. (1) i M. K. (2) zajmowali się dostarczaniem mialu do w/w przedsiębiorstwa. K. Z. (1) kupił od M. K. (2) mial węglowy, uiszczając należność. (zeznania świadka K. Z. k 4401-4403, z tomu C/III/1k 231-233).

P. M. (1) między 18 kwietnia 2001 roku, a 10 maja 2001 roku pożyczonym od M. K. (1) ciągnikiem siodłowym marki M. (...) przyjechał w miejsce gdzie parkowana była naczepa. Przy bramie prowadzącej na teren zakładu pozostał S. A. (1). (wyjaśnienia P. M. k 56 – 58 - tom 1A, zeznania P. M. k 132-133 odw., wyjaśnienia S. A. k 23 tom 19A).

P. M. (1) zaprowadził naczepę do miejscowości M. w okolicach R.. S. A. (1) pojechał z nim samochodem marki P.. Naczepę pozostawili w pobliżu zabudowań z wiatą przykrytą plandeką. S. A. (1) nie rozmawiał z właścicielem posesji. (wyjaśnienia

S. A. k 23 tom 19 A).

K. Z. (1) nie zgłosił kradzieży naczepy na Policji. Wspólnie z M. K. (2) podjęli próbę jej odnalezienia. Jeżdżąc w okolicach S. dotarli do miejscowości M., gdzie przy posesji numer (...) stała naczepa. Znajdowała się ona w pobliżu namiotu w którym piaskuje się pojazdy. Była już rozebrana. K. Z. (1) i M. K. (2) postanowili wrócić do P. i przyjechać ponownie ciągnikiem siodłowym i po okazaniu dowodu rejestracyjnego odebrać naczepę. Gdy po pewnym czasie wrócili naczepy na miejscu już nie było. (wyjaśnienia M. K. k 29 tom 2A, zeznania świadka K. Z. k 4401-4403, z tomu C/III/1 k 231-233).

Gdy po pewnym czasie S. A. (1) spotkał K. Z. (1) ten zarzucił mu udział w kradzieży naczepy. S. A. (1) zaprzeczył . Nie wyjawiał jednak K. Z. (1) tego, iż brał udział w jej przeprowadzaniu i miejsca do którego została zaprowadzona. (wyjaśnienia S. A. k 23 tom 19 A).

A. G. (1) był właścicielem Przedsiębiorstwa Handlowo- Usługowego posiadającego swoją siedzibę w **K.** przy ulicy (...). Na jej terenie A. G. (1) parkował należące do firmy ciągniki siodłowe i naczepy. Teren bazy nie był dozorowany. W dniu 26 maja 2001 roku na terenie firmy pozostawiona została stanowiąca własność A. G. (1) naczepa marki L., numer rejestracyjny (...) o wartości co najmniej 45 000 złotych. Naczepa ta była przedmiotem umowy przeniesienia własności ruchomości na zabezpieczenie kredytu udzielonego firmie (...) przez (...) SA Oddział w K.. Naczepa posiadała ubezpieczenie w zakresie AC. Do północy dnia 30 maja 2001 roku naczepa pozostawała w miejscu gdzie została zaparkowana. (tom A23: zeznania świadka A. G. k 3-4,28-29, protokół oględzin k 5-6, materiał fotograficzny k 7, polisy k 8, 9, kserokopia dowodu rejestracyjnego k 10-11, umowa k 12-14, zeznania świadka A. G. k 3295 – 3296).

Jeżdżąc do O. M. K. (1) i P. M. (1) zauważyli na parkingu przy hurtowni opon w K. naczepę marki L.. P. M. (1) i M. K. (1) pojechali do firmy należącej do G. B. (1) i J. W. (1). Do K. udali się w celu kradzieży naczepy M. K. (1) i P. M. (1) samochodem V. (...), a G. B. (1) i A. Ł. (1) ciągnikiem siodłowym I.. W K. M. K. (1) wskazał naczepę- wywrotkę należącą do A. G. (1) i polecił ją podpiąć do ciągnika. G. B. (1) i A. Ł. (1) zrobili to, a następnie wrócili do J..

W J. pozdejmowali nietypowe, charakterystyczne elementy wyposażenia naczepy takie jak oświetlenie i inne zamontowane pozaprodukcyjnie. (wyjaśnienia oskarżonego G. B. k 52 – 53 tom 22a, protokół eksperymentu procesowego k 103 – 105 tom 22a, wyjaśnienia

P. M. k 67 tom, zeznania P. M. k 172 odw.-173- tom 1A, wyjaśnienia oskarżonego A. Ł. k 54 tom 11 a, k 247 tom 11b, k 2525, k 2553- 2555, protokół eksperymentu procesowego k 118 odw.-119 tom 11a).

Naczepa w J. stała dwa lub trzy dni. G. B. (1) wyjechał do Niemiec. Po jego powrocie naczepy na terenie firmy już nie było.

(wyjaśnienia G. B. k 52 – 53 tom 22a).

W dniu 31 maja 2001 roku w godzinach rannych A. G. (1) ujawnił fakt kradzieży naczepy. (...) SA z tytułu likwidacji szkody kradzieżowej wypłaciło na rzecz A. G. (1) łącznie kwotę 45 081.97 złotych. (zeznania świadka A. G. k 3-4,28-29- tom A 23 ,k 3295-3296, pismo k 40 ,potwierdzenie wypłaty k 41, kserokopia akt szkodowych k 42 -112-tom A 23 , k 5505 zestawienie wypłat).

W dniu 7 czerwca 2001 roku M. M. (6) jechał samochodem z naczepą marki K. (...) z P. do K.. W miejscowości **G. Stara** ciągnik, którym ciągnął naczepę uległ awarii. Kierowca pozostawił naczepę o wartości 40 000 złotych na stacji paliw przy ulicy (...).Naczepa użytkowana była przez J. Ś. (1). Na przedmiotowej naczepie ustanowiony był zastaw bankowy przez (...) Oddział w N. z uwagi na kredyt zaciągnięty przez J. Ś. (1). (tom A8: zeznania świadka J. Ś. k 6-7, polisa k 17, cesja k 36 , ugoda k 37, kopia dowodu rejestracyjnego k 45, zeznania świadka J. Ś. k 3378- 3379).

Do A. Ł. (1) zatelefonował M. K. (1). Polecił, by A. Ł. (1) przyjechał ciągnikiem siodłowym do P. na stację benzynową mieszczącą się przy ulicy (...). J. W. (1) i G. B. (1) wiedzieli, że A. Ł. (1) jedzie do P. należącym do firmy (...) ciągnikiem siodłowym marki R., by „przestawić jakąś naczepę”. Po przyjeździe w umówione miejsce A. Ł. (1) pojechał ciągnikiem siodłowym za M. K. (1) i P. M. (1) na stację benzynową w miejscowości G. Stara. M. K. (1) i P. M. (1) powiedzieli A. Ł. (1), by przestawił naczepę na stację benzynową, na której wcześniej się spotkali. A. Ł. (1) po przeprowadzeniu naczepy we wskazane miejsce udał się do G.. (wyjaśnienia oskarżonego

A. Ł. k 55 tom 11a, k 247 tom 11b, protokół eksperymentu procesowego k 147 odw.-149, materiał fotograficzny k 331 tom 11b, wyjaśnienia P. M. k 62, wyjaśnienia A. Ł. k 2527- 2528, k 2552- 2558).

Gdy po usunięciu awarii ciągnika siodłowego w dniu 13 czerwca 2001 roku kierowca J. Ś. (1) udał się do miejscowości G. Stara stwierdził, iż doszło do kradzieży naczepy. Skradziona naczepa posiadała ubezpieczenie w zakresie AC. (zeznania świadka J. Ś. k 6-7, polisa k 17, cesja k 36 , ugoda k 37, kopia dowodu rejestracyjnego k 45 tom A8, zeznania świadka

J. Ś. k 3378-3379).

Tytułem likwidacji szkody wynikającej z kradzieży naczepy marki K. (...) Towarzystwo (...) SA wypłaciło na rzecz (...) Oddział w N. kwotę 16 815 złotych. (pismo k 33, cesja k 36, ugoda k 37, pismo k 39 tom A8).

W dniu 2 czerwca 2001 roku T. T. (1) pozostawił na parkingu (...) mieszczącym się we **W.** przy ulicy (...) należąca do E. T. naczepę marki (...) numer rejestracyjny (...) o wartości 25 000 złotych. W dniu 6 czerwca 2001 roku T. T. (1) widział na parkingu stojącą naczepę. (zeznania świadka T. T. k 4-5 tom A2, k 3781- 3782, polisa k 4072)

P. M. (1) i M. K. (1) zauważyli naczepę E. T. stojącą na stacji benzynowej. M. K. (1) skontaktował się z A. Ł. (1). Poinformował go, że jest do zabrania naczepa z W.. A. Ł. (1) za zgodą J. W. (1) i G. B. (1), którzy wiedzieli w jakim celu udaje się do W. wziął ciągnik siodłowy należący do firmy (...). M. K. (1) i P. M. (1) samochodem osobowym, a A. Ł. (1) ciągnikiem siodłowym należącym do J. udali się do W.. Tam A. Ł. (1) zapiął naczepę E. T. i odjechał. Naczepa zaprowadzona została do G.. (wyjaśnienia oskarżonego A. Ł. k 54 tom 11a, k 247 tom 11b, protokół eksperymentu procesowego k 150-151 -tom 11a, wyjaśnienia P. M. k 62 – 63 tom, zeznania P. M. k 163-tom 1A, wyjaśnienia oskarżonego A. Ł. k 2527- 2529, k 2552- 2558).

W dniu 9 czerwca 2001 roku T. T. (1) zorientował się, że naczepa została skradziona. W chwili kradzieży naczepa nie była ubezpieczona od kradzieży (zeznania świadka T. T. k 4-5 tom A2, k 3781-3782).

Naczepę skradzioną na szkodę E. T. jeszcze przed przeróbką nabyła inna osoba. Uzyskane pieniądze podzielone zostały przez M. K. (1). (wyjaśnienia P. M. k 62-63).

Przy ulicy (...) w **K.** mieściła się firma (...). Własnością przedsiębiorstwa była m. innymi naczepa marki T. numer rejestracyjny (...) o wartości 45 000 złotych. W dniu 9 czerwca 2001 roku naczepa zaparkowana została na terenie firmy. Naczepa posiadała jedynie ubezpieczenie OC (zeznania świadka B. J. k 4-5 tom A, k 3326).

Naczepę stojącą przy ulicy (...) zauważyli M. K. (1) i P. M. (1). M. K. (1) i P. M. (1) do K. udali się samochodem osobowym. Za nimi jechał ciągnikiem siodłowym należącym do J. A. Ł. (1). Po podpięciu naczepy marki T. należącej do firmy (...) odprowadził ją do „ domu”. (wyjaśnienia oskarżonego A. Ł. k 54 tom 11a, protokół eksperymentu procesowego k 125-126 tom 11a, k 247 tom 11b, materiał fotograficzny k 130 tom 11a, wyjaśnienia

P. M. k 65 tom, zeznania P. M. k 163-164- 1A, wyjaśnienia oskarżonego A. Ł. k 2527- 2529, k 2552- 2558).

W dniu 11 czerwca 2001 roku pracownik firmy (...), B. J. (2) stwierdziła brak na terenie firmy przedmiotowej naczepy. (zeznania świadka

B. J. k 4-5 tom A3, k 3325- 3326 , tom A3: zawiadomienie o przestępstwie k 2 , szkic k 9 , protokół oględzin k 7-8).

A. Ł. (1) kilka razy pożyczał naczepę zabraną z K. od P. M. (1) do transportu węgla. Naczepa stała wówczas na posesji P. K.. Przedmiotową naczepę mając świadomość jej pochodzenia użytkował także T. K. (2) (wyjaśnienia oskarżonego A. Ł. k 247 tom 11b, wyjaśnienia P. M. k 65, zeznania P. M. k 163 – 164, wyjaśnienia oskarżonego T. K. k 2678).

Z. K. (1) był właścicielem naczepy K. S. 24 numer rejestracyjny (...). Na początku lipca 2001 roku pozostawił naczepę o wartości 50 000 złotych na parkingu samochodowym na terenie **A. w G.** w okolicy stacji obsługi, w celu dokonania jej naprawy. (tom A4: zeznania świadka Z. K. k 4-5, 8-9, zeznania świadka W. B. k 12-13 , zeznania świadka W. B. k 3326- 3327, zeznania świadka Z. K. k 3328).

M. K. (1) zatelefonował do A. Ł. (1) i polecił mu, by przyjechał do G. ciągnikiem siodłowym, na parking obok serwisu samochodów M.. Po wskazaniu stojącej tam naczepy należącej do Z. K. (1), A. Ł. (1) zapiął ją do ciągnika siodłowego, którym przyjechał i zaprowadził ją do G.. (wyjaśnienia oskarżonego

A. Ł. k 55 tom 11a, k 247 tom 11b, k 2529-2530, 2553- 2558, protokół eksperymentu procesowego k 149 – 150 tom 11a, materiał fotograficzny k 331 tom 11b, wyjaśnienia P. M. k 65 tom, zeznania P. M. k 164-165 1A).

W dniu 20 sierpnia 2001 roku w godzinach późnowieczornych W. B. (4) zauważył, że do stojącej na parkingu naczepy Z. K. (1) podjechał ciągnik siodłowy. Naczepa została podczepiona do ciągnika, który następnie odjechał. (zeznania świadka Z. K. k 4-5, 8-9 tom A4,k 3328, zeznania świadka W. B. k 12-13 tom A4,k 3326- 3327).

A. Ł. (1) poinformował M. K. (1) i P. M. (1), iż na placu GS-u w L. parkowana jest naczepa należąca do W. M. (3).

(wyjaśnienia oskarżonego A. Ł. k 56 tom 11a, k 2553- 2558, 2530- 2531,2553-2558, protokół eksperymentu procesowego k 117 odw. -118, materiał fotograficzny k 128, wyjaśnienia P. M. k 66-67 tom 1A).

8 września 2001 roku do firmy (...) przyjechali M. K. (1) i P. M. (1). W rozmowie z G. B. (1) oznajmili mu, że jest do zabrania naczepa z miejscowości L.. G. B. (1) miał świadomość, iż chodzi o jej kradzież. P. M. (1) i M. K. (1) twierdzili, że skoro J. W. (1) był kilka razy to i G. B. (1) musi pojechać. Samochodem R. G. B. (1) w godzinach wieczornych udał się do miejscowości L. gdzie na terenie byłego GS-u naczepę parkował W. M. (3). G. B. (1) zapiął naczepę do ciągnika siodłowego, którym przyjechał. Zaprowadził naczepę do G. (wyjaśnienia oskarżonego

G. B. k 45, materiał fotograficzny k 178 tom 22a, protokół eksperymentu procesowego k 103 – 15 tom 22a, protokół oględzin k 4-5 tom A9, wyjaśnienia oskarżonego G. B. k 2622, wyjaśnienia oskarżonego

J. W. k 248 tom 21 b, wyjaśnienia P. M. k 66-67, zeznania P. M. k 174 odw- 175 tom 1A).

Naczepę skradzioną w miejscowości L. nabył M. G. (2) .(wyjaśnienia P. M. k 66-67, zeznania P. M. k 175 tom 1A).

Naczepa marki W. numer rejestracyjny K 12132 zabrana przez G. B. (1) użytkowana była przez W. M. (3) na podstawie umowy leasingu zawartej z (...) sp. zoo w W.. Do czasu kradzieży W. M. (3) spłacił 30 % wartości naczepy. Posiadała ona ubezpieczenie w zakresie AC.(zeznania świadka W. M. k 1-2, 8 odw. , 30 odw. ,44 odw. , polisa k 32 , umowa leasingu k 33 – 34tom A9 , zeznania świadka W. M. k 3376

Z tytułu likwidacji szkody kradzieżowej (...) SA wypłacił (...) Sp. z o.o. w W. kwotę 47 300 złotych. (informacja k 52, zeznania świadka T. R. k 89 - tom A9).

J. S. (3) zatrudniony był w firmie (...) w charakterze kierowcy samochodu marki V. i naczepy numer rejestracyjny (...).W dniu 14 września 2001 roku w firmie (...) w M. na naczepę załadowano **meble** firmy (...) -W. o wartości 61 584,04 zł . Miały one zostać dostarczone do firmy (...) w R.. J. S. (3) udał się z M. do swojego miejsca zamieszkania. Samochód wraz z naczepą pozostawił w dniu 15 września 2001 roku na stacji benzynowej w miejscowości W. i udał się do domu. Tego samego dnia z uwagi na konieczność naprawy ciągnika siodłowego pozostawił samą naczepę na stacji benzynowej.

(zeznania świadków: J. S. k 2-6, L. M. k 8-9, faktury k 25- 30 , dowody wydania k 30 – 31, list przewozowy k 32 , kserokopia dowodu rejestracyjnego k 33, polisa k 43- tom A 2, zeznania świadka L. M. k 3527 – 3528).

A. Ł. (1) od pracowników stacji benzynowej w W. dowiedział się, iż na jej terenie parkowana jest naczepa. W dniu 15 września 2001 roku A. Ł. (1) ze Z. U., J. W. (1) i S. T. udał się tam ciągnikiem siodłowym marki R., należącym do firmy (...) i samochodem O. (...). W czasie gdy A. Ł. (1) pił alkohol z pracownikami stacji pozostałe osoby zapięły naczepę J. S. (3) wraz z ładunkiem mebli do ciągnika siodłowego i odjechali.

(wyjaśnienia oskarżonego J. W. k 209 – 210 tom,k 365 -21 b,k 564-566 tom 21c, wyjaśnienia oskarżonego A. Ł. k 55 tom 11a,k 246 tom 11b,k 2533, 2553-2558, protokół eksperymentu procesowego k 119 – 120 tom 11a, materiał fotograficzny k 128 tom 11a, zeznania P. M. k 15 tom 1A).

G. B. (1) zgodził się, by naczepa z meblami została zaprowadzona do miejsca jego zamieszkania w miejscowości P.. Uzgodnił następnie z J. W. (1), iż meble zostaną rozładowane do stodoły należącej do G. B. (1). (...), które wspólnie złożone zostały do stodoły przez J. W. (1) i G. B. (1) odebrane zostały partiami przez M. K. (1) i P. M. (1). (wyjaśnienia G. B. k 53 tom 22a, k 2622, wyjaśnienia oskarżonego J. W. k 209-210, 365 tom 21b, wyjaśnienia oskarżonego A. Ł. k 55 tom 11a ,k 246 tom 11b, protokół eksperymentu procesowego tom 11a)

W dniu 16 września 2001 roku J. S. (3) zorientował się, że naczepa o wartości 30 000 złotych została skradziona wraz z ładunkiem. (zeznania świadków J. S. k 2-6, L. M. k 8-9 tom A 21, k 3527).

T. C. (1) był współwłaścicielem firmy (...) z siedzibą w miejscowości **M.**. Od maja 2000 roku T. C. (1) zaczął użytkować naczepę chłodnię marki S. o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 266 000 złotych. Naczepa ta była przedmiotem leasingu na podstawie umowy zawartej przez (...) spółka z o.o. w W. ze spółką (...) z siedzibą w W. i została wydzierżawiona T. C. (1). T. C. (1) pokrywał wszelkie koszty związane z eksploatacją naczepy w tym także spłacał raty wynikające z umowy leasingu.

Przedmiotową naczepa zaparkowana została przy ulicy (...) w M.. W dniu 7 września 2001 roku w godzinach wieczornych naczepa znajdowała się w miejscu, gdzie została zaparkowana. Pojazd był ubezpieczony w zakresie AC w (...), w W.. (zeznania świadka T. C. k 18-18 odw., upoważnienia k 5, 6, umowy k 7, 8, aneks k 9-10, materiał fotograficzny k 11- 12, 16 tom A5, zeznania świadka T. C. k 3372- 3373).

M. K. (1) i P. M. (1) przebywając u swojego znajomego w S. zauważyli zaparkowaną przy trasie B. – S. naczepę chłodnię. Zatelefonowali do J. W. (1), który przyjechał we wskazane miejsce do miejscowości M. ciągnikiem siodłowym. Po zabranii naczepy została ona zaprowadzona przez J. W. (1) do warsztatu mieszczącego się w W., należącego do D. B. (1) i M. K. (2).

(wyjaśnienia oskarżonego J. W. k 147, k 174 tom 21 a , k 208 tom 21 b, k 564-566 tom 21c , wyjaśnienia P. M. k 54-55, zeznania P. M. k 123 -tom 1A).

W dniu 8 września 2001 roku, w godzinach rannych T. C. (1) stwierdził, że naczepa została skradziona. Po trzech miesiącach Policja odnalazła naczepę w W..(zeznania świadka T. C. k 18 odw- tom A5, k 3372 – 3373, wyjaśnienia P. M. k 54- 55, tom 1A).

W dniu 29 września 2001 roku naczepa ciężarowa marki B. numer rejestracyjny (...) o wartości 124 440 złotych, należąca do K. M. (1) pozostawiona została wśród innych naczep oczekujących na załadunek węgla przed kopalnią (...) **w R.**.(zeznania świadka K. M. k 3209, k 1-2 tom A 25, faktura k 3260)

A. Ł. (1) przejeżdżając obok kopalni zauważył stojącą naczepę należąca do K. M. (1). Zatelefonował do M. K. (1) i poinformował go o pozostawionej naczepie i opisał ją. (wyjaśnienia oskarżonego A. Ł. k 56 tom 11a, k 247 tom 11b k 2529-2530, k 3553-2558, protokół eksperymentu procesowego k 123 – 124 tom 11a, materiał fotograficzny k 130 tom 11a, zeznania P. M. k 123odw.-124 tom 1A).

Po naczepę przyjechał ciągnikiem siodłowym J. W. (1). Wspólnie z M. K. (1) i P. M. (1) dokonali zaboru naczepy. (wyjaśnienia oskarżonego J. W. k 147-148, 174 tom 21 a, wyjaśnienia P. M. k 66, zeznania P. M. k 123- 124-tom 1A).

A. Ł. (1) dzierżawił już wówczas od M. M. (7) A. wraz z naczepą SAM. W jej trakcie M. K. (1) wymienił naczepę w zestawie. Wykonując zlecenie transportu węgla A. Ł. (1) pojechał zestawem pojazdów do K. M. (1), który twierdził, że podobną naczepę skradziono mu na Śląsku. (wyjaśnienia oskarżonego A. Ł. k 2529- 2530 , k 2553- 2558).

W dniu 1 października 2001 roku K. M. (1) został zawiadomiony przez swojego pracownika, że naczepa została skradziona. Naczepa skradziona na szkodę K. M. (1) nie posiadała ubezpieczenia AC. Od jednego z okolicznych mieszkańców K. M. dowiedziała się, że naczepę zabrała osoba poruszająca się ciągnikiem siodłowym koloru białego. (zeznania świadka K. M. k 1-2, protokół oględzin k 4-5 –tom A25, zeznania świadka K. M. k 3209).

P. J. (1) był pełnomocnikiem firmy (...) mieszczącej się w miejscowości C., której właścicielem była jego żona I. J.. W dniu 4 listopada 2001 roku przyjechał do Ł. samochodem marki S. wraz z naczepą marki T. (...) o wartości 50 000 złotych na której znajdował się węgiel kamienny w ilości około 30 ton o wartości 15 000 złotych. W związku z awarią ciągnika siodłowego zatrzymał się na wysepce znajdującej się na **AL. (...)** w pobliżu ulicy (...). Odczepił ciągnik siodłowy, pozostawiając naczepę. (zeznania świadka

P. J. k 3-4 tom A6, k 3373 -3374).

Stojącą naczepę z węglem zauważyli M. K. (1). Zatelefonował do J. W. (1). J. W. (1) udał się tego samego dnia w godzinach wieczornych swoim ciągnikiem siodłowym do Ł.. Przed nim samochodem V. jechali M. K. (1) i P. M. (1). Po wskazaniu naczepy T. zaparkowanej na wysepce znajdującej się na ulicy (...). Włókniarzy J. W. (1) podpiął się do niej ciągnikiem siodłowym, którym przyjechał. Następnie J. W. (1) zaprowadził naczepę do M., do warsztatu P. K.. (wyjaśnienia oskarżonego J. W. k 147-148 , 174 tom 21 a , k 208 -209 tom 21 b, k 564-566 tom 21 c protokół eksperymentu procesowego k 190 – 191 tom 21b, wyjaśnienia P. M. k 58 – 59 tom, zeznania P. M. k 137 odw.-138 1A).

Naczepa została zaprowadzona do warsztatu znajdującego się w miejscowości D.. Naczepę nabył M. G. (2) za kwotę 15 000 złotych. Została przemalowana na kolor niebieski. Nabite zostały numery widniejące w dokumentach, które posiadał M. G. (2). Kwota uzyskana ze sprzedaży węgla i naczepy podzielona została między M. K. (1), J. W. (1) i P. M. (1). (wyjaśnienia P. M. k 58-59, zeznania P. M. k 137 odw.-138- tom 1A).

Gdy P. J. (1) około godziny 21.30 wrócił na miejsce gdzie pozostawił naczepę zorientował się, że naczepa zniknęła. W pewnej chwili P. J. (1) zauważył, iż naczepa jest podpięta do ciągnika siodłowego marki (...) koloru czerwonego, który przemieszczał się po drugiej stronie Al. (...). Ruszył za tym zestawem lecz po chwili stracił go z oczu. Skradziona naczepa nie posiadała ubezpieczenia w zakresie AC. (zeznania świadka P. J. k 3-4 tom A6, k 3373-3374).

P. J. (1) jadąc w nocy z 21 na 22 czerwca 2002 roku przez miejscowość L. rozpoznał naczepę , którą mu skradziono. Była ona przemalowana na kolor niebieski, miała zmienione opony, tylny zderzak i nadkola. Przedmiotowa naczepa została zabezpieczona u B. M. (2) i zwrócona właścicielowi. Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Wieluniu M. G. (2) skazany został za przestępstwo z art. 292 § 1 kk na karę 100 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każdy polegające na nabyciu naczepy samochodowej utraconej przez P. J. (1). (zeznania świadka

P. J. k 20-21, k 29-31 , akt oskarżenia k 44-48, odpis wyroku z uzasadnieniem k 49-53, protokół zatrzymania rzeczy k 58, protokół oględzin k 66- 67 tom A 6, zeznania świadka P. J. k 3373-3374).

M. P. (1) był Prezesem Zarządu firmy PPHU (...). Firma ta posiadała ciągnik siodłowy marki S. oraz naczepę marki W. numer rejestracyjny (...) . W dniu **11 stycznia 2002** roku M. P. (1) pozostawił należące do PPUH (...) pojazdy na terenie firmy (...) **w T.** celem przeprowadzenia przeglądu technicznego. Tego samego dnia przejeżdżając około godziny 23 –ej w pobliżu firmy (...) zauważył, że naczepa znajdowała się na nieogrodzonym terenie. (zeznania świadka M. P. k 5-6 tom A7, k 3374 -, (...)).

Naczepę tę zauważyli przejeżdżający w pobliżu M. K. (1) i P. M. (1). Zatelefonowali do J. W. (1), który tego samego dnia w późnych godzinach wieczornych ciągnikiem siodłowym należącym do firmy (...) udał się do miejscowości T.. Wraz z nim do T. pojechali M. K. (1) i P. M. (1). Wskazali oni J. W. (1) naczepę stojącą w pobliżu (...). P. M. (1) polecił J. W. (1) by podpiął ciągnik siodłowy pod naczepę marki W., a sam wszedł do budynku stacji benzynowej. Po chwili J. W. (1), P. M. (1) i M. K. (1) odjechali. Naczepę J. W. (1) zaprowadził do G. i pozostawił na terenie swojej firmy. Zysk ze sprzedaży naczepy został podzielony między M. K. (1), J. W. (1), G. B. (1) i P. M. (1). (wyjaśnienia oskarżonego J. W. k 147, k 174 tom 21 a , k 208 tom 21 b ,k 564-566 tom 21 c, protokół eksperymentu procesowego k 191-192 tom 21a, materiał fotograficzny k 299 tom 22 b, wyjaśnienia P. M. k 61-62, zeznania P. M. k 139 odw. 140- tom 1A).

Gdy w dniu 12 stycznia 2002 roku w godzinach rannych M. P. (1) ponownie udał się do firmy (...) okazało się, że naczepa została skradziona.

Z tytułu likwidacji szkody kradzieżowej (...) SA wypłaciło na rzecz PPUH (...) kwotę 50 000 złotych. (zeznania świadka M. P. k 5-6, ugoda k 33, pismo k 34, zeznania świadka J. G. k 64-65, protokół oględzin k 3-4 - tom A7, zeznania świadków M. P. k 3374- 3375, J. G. k 3375 -3376).

Firma (...) posiadała w leasingu ciągnik siodłowy S. numer rejestracyjny (...). Ponieważ były trudności z płaceniem rat leasingowych G. B. (1) i J. W. (1) ustalili, że najlepszym sposobem uwolnienia się od nich będzie pozbycie się auta poprzez sfingowanie kradzieży. B. T. (1) otrzymał polecenie, by w dniu 21 stycznia 2001 roku, ciągnikiem siodłowym S. udał się do W. i pozostawił go w okolicach N. – C.. G. B. (1), J. W. (1) i A. Ł. (1) pojechali za nim innym samochodem. Po tym jak B. T. (1) wszedł do lokalu, G. B. (1) i A. Ł. (1) odjechali S.. Ciągnik siodłowy został przez nich zaprowadzony do D.. Po otrzymaniu telefonu, iż może to już uczynić, B. T. (1) zgłosił kradzież ciągnika na Policji. Po pewnym czasie pojazd został wyprowadzony za wschodnią granicę. (wyjaśnienia G. B. k 124 tom 22a, k 2622, wyjaśnienia oskarżonego J. W. k 2622, k 211 tom 21 b, k 564-566 tom 21 c, wyjaśnienia oskarżonego A. Ł. k 56 tom 11 a, protokół eksperymentu procesowego k 118- 118 odw- tom 11a, materiał fotograficzny k 128 tom 11a).

W dniu 22 stycznia 2001 roku B. T. (1) złożył w Komendzie Powiatowej Policji w W. zawiadomienie o kradzieży ciągnika siodłowego marki S. numer rejestracyjny (...).

(zawiadomienie k 2- 3 tom A-24).

Tytułem likwidacji szkody kradzieżowej (...) SA wypłacił w dniu 19 sierpnia 2002 roku na rzecz Banku (...) w W. kwotę 36 733 złotych . (decyzja k 81 tom A 24).

K. E. (1) (W.) była współwłaścicielką składu opału mieszczącego się w W. przy ulicy (...). Na początku 1999 roku Z. W. (1), mąż K. E. (1) kupił ciągnik siodłowy S. i naczepę A.. Oba pojazdy zostały zarejestrowane na jego nazwisko. Zestaw tych pojazdów wykorzystywał do prowadzenia działalności gospodarczej. K. E. (1) i Z. W. (1) od października 1999 roku pozostawali w separacji. Od lutego 2001 roku Z. W. (1) zaprzestął prowadzenia działalności gospodarczej. Wskazany zestaw pojazdów był parkowany na terenie siedziby firmy prowadzonej przez K. E. (1) w W. przy ulicy (...). (zeznania świadków: K. E. k 50dw.,

k 55-56 ,Z. W. k 13-14- tom A.22, zeznania świadka K. E. k 3527).

Z. W. (1) przekazał Z. U. i T. K. (2) informację, iż chce oddać na tzw. układ ciągnik siodłowy S. z naczepą. A. Ł. (1) poinformował o tym J. W. (1) i G. B. (1) i skontaktował ich ze Z. U. i T. K. (2). Z. W. (1) przekazał kluczyki od ciągnika siodłowego S. Z. U. A. Ł. (1) udał się na teren składu opału ze Z. U. samochodem osobowym P.. Z. U. wyjechał zestawem pojazdów i pilotowany przez jadącego przed nim A. Ł. (1) samochodem osobowym pojechał do M., do warsztatu P. K.. (wyjaśnienia oskarżonego A. Ł. k 55- 56 tom 11a, k 2531-2532, k 2553-2558, protokół eksperymentu procesowego k 116 – 117, materiał fotograficzny k 127, wyjaśnienia oskarżonego J. W. k 212 tom 21 b).

P. K. był uprzedzony przez J. W. (1) i G. B. (1), że przyprorowadzony zostanie zestaw do remontu. Naczepa została wypiaszkowana w warsztacie P. K.. Została przemalowana na kolor niebieski. Na terenie firmy (...) nabił na naczepie numery identyfikacyjne, na podstawie dokumentów nabytych od P. D. (1). Dokumenty te pochodziły od rozbitej wywrotki marki K. . Naczepa przekazana została przez J. firmie (...) w ramach wzajemnych rozliczeń związanych z kradzieżą naczepy z meblami, która miała miejsce miejscowości W.. Naczepa została zarejestrowana w Starostwie Powiatowym w W. pod numerem (...) 908.(wyjaśnienia oskarżonego A. Ł. k 346- 347 tom 11b, k 2531-2532, k 2553-2558, zeznania świadka J. K. k 410 – 411, faktura – tom 11b, zeznania świadka P. D. k 398-399 tom 11b i k 2790, faktura k 395, tom 11b, wyjaśnienia G. B. k 126- 127 tom 21 a, wyjaśnienia oskarżonego J. W. k 212 tom 21 b).

Po likwidacji firmy (...) przy dokonywaniu wzajemnych rozliczeń naczepę nabył T. K. (2), który wiedział o jej pochodzeniu.

(wyjaśnienia oskarżonego A. Ł. k 56 tom 11a, k 246 tom 11b).

W dniu 18 czerwca 2001 roku K. E. (1) zorientowała się, że ciągnik siodłowy S. numer rejestracyjny (...) i naczepa A. numer rejestracyjny (...) zarejestrowane na Z. W. (1) zniknęły. Z tytułu szkody kradzieżowej (...) SA wypłaciło za skradziony ciągnik siodłowy S. w okresie od 4 grudnia 2001 roku do 7 czerwca 2001 roku łącznie w dwóch transzach kwotę 38 300 złotych. Z tytułu likwidacji szkody kradzieżowej za naczepę (...) SA wypłaciło w okresie od 4 grudnia 2001 roku do 7 czerwca 2001 roku łącznie w dwóch transzach kwotę 33 700 złotych. W obu przypadkach zleceniodawcą wypłaty odszkodowania był Z. W. (1). Z. W. (1) zmarł w 2003 roku. (zeznania świadka T. R. k 63, pismo (...) SA k 60, akt zgonu k 39 tom A22).

J. K. (5) w 2001 roku kupił w Luksemburgu ciągnik siodłowy marki M. wraz z naczepą T.. Na zakup ciągnika zaciągnął kredyt inwestycyjny w banku (...) SA w kwocie 40 000 złotych. Pojazd ten ubezpieczył w Towarzystwie (...) SA Oddział w Ł..

Samochód był wykorzystywany do prowadzenia przez J. K. (5) działalności gospodarczej. J. K. (5) wydzierżawił halę z placem parkingowym w Ł. przy ulicy (...), gdzie parkował należące do niego pojazdy. (polisa k 18 tom A1/1, wyjaśnienia oskarżonego J. K. k 2625 – 2626, kopia dowodu rejestracyjnego k 27, aneks k 184-185, cesja k 186, wycena k 191-193 , faktura k 195 tom A1/1).

W październiku 2001 roku w rozmowie z P. M. (1) i M. K. (1) G. B. (1) i J. W. (1) przekazali informację, iż ich znajomy z Ł. – J. K. (5) chciałby oddać na tzw. układ swój ciągnik siodłowy marki M.. M. K. (1) i P. M. (1) pojechali do Ł., gdzie spotkali się z J. K. (5). Pokazał on swoją halę i zaproponował sfingowanie kradzieży ciągnika siodłowego poprzez urwanie kłódki od bramy wjazdowej. J. K. (5) osobiście urwał kłódkę do hali, gdzie parkował swój ciągnik siodłowy marki M. i przekazał kluczyk od ciągnika. W dniu 20 października 2001 roku , w godzinach wieczornych do miejsca, gdzie zaparkowany był ciągnik siodłowy J. K. (5) udali się P. M. (1), J. W. (1) i M. K. (1). J. W. (1) wsiadł do ciągnika siodłowego J. K. (5) i wyjechał z hali. (wyjaśnienia i zeznania P. M. k 63, k 141-142 tom 1A, wyjaśnienia oskarżonego J. W. k 2622, k 213 tom 21 b, materiał fotograficzny k 70 tom A1/1).

M. L. (1) prowadził działalność transportową. Siedziba firmy mieściła się w Z.. W dniu 25 sierpnia 2001 roku kupił od J. K. (7) naczepę typu K. numer rejestracyjny (...) za kwotę 56 000 złotych. W dniu 19 października 2001 roku przedmiotowa naczepa zaprowadzona została do zakładu, który zajmował się produkcją plandek mieszczącego się w Ł. przy ulicy (...), należącego do K. S. (1) . W warsztacie miała zostać wymieniona plandeka naczepy. Naczepa pozostawiona została na ogrodzonym, zamkniętym terenie. (zeznania świadków K. S. k 21 – 22 tom A1/1, k 2793, M. L. k 30-31 tom A1/1 i k 2793-2794 , umowy k 33,k 44 zeznania świadków : J. K. k 40-41,50-52 tom A1/1, k 3325 , W. K. k 61-62 tom A1/, k 3325 – 3326).

M. K. (1) zorientował się, że na placu obok, w firmie zajmującej się szyciem plandek stoi zaparkowana naczepa. Zerwał kłódkę z bramy prowadzącej do warsztatu K. S. (1). J. W. (1) ciągnikiem siodłowym podjechał do naczepy M. L. (1) i zapiął ją . Następnie odjechał tym zestawem i pozostawił go na terenie posesji P. K..

(wyjaśnienia oskarżonego J. W. k 213 tom 21 b, wyjaśnienia P. M. k 63-64, zeznania P. M. k 141-142 tom 1A, protokół oględzin k 23-25 tom A1/1).

Następnego dnia naczepa zaprowadzona została do firmy (...) mieszczącej się w S. gdzie została przerobiona i przemalowana. Ciągnik siodłowy trafił natomiast do firmy (...). Został tam w niekompletnym stanie zabezpieczony przez Policję. Pieniądze otrzymane za sprzedaż naczepy zostały rozdzielone między J. W. (1), P. M. (1) i M. K. (1). J. K. (5) otrzymał kwotę 6000 złotych. (wyjaśnienia P. M. k 63-64, zeznania P. M. k 141-142 –tom 1A).

W dniu 21 października 2001 roku J. K. (5) złożył w Komendzie Powiatowej Policji w Ł. zawiadomienie o przestępstwie kradzieży na jego szkodę ciągnika siodłowego marki M. numer rejestracyjny (...), będąc pouczonym o odpowiedzialności karnej za zawiadomienie o niepopelnionym przestępstwie. Tego samego dnia będąc uprzedzonym o odpowiedzialności karnej złożył zeznania w których wskazał, m. innymi, iż nie wie kto dokonał kradzieży przedmiotowego ciągnika siodłowego. W złożonych zeznaniach opisał okoliczności w jakich ujawnił fakt kradzieży

przedmiotowego ciągnika siodłowego. Zeznał m.innymi, iż sprawcy zerwali kłódkę, na którą zamknięte zostały drzwi garażu w którym ciągnik był zaparkowany. (protokoły k 13 , 14-15 tom A1/1, wyjaśnienia oskarżonego J. K. k 2625 -2626).).

W sprawie kradzieży ciągnika siodłowego marki M. (...) J. K. (5) składał zeznania także w dniu 31 października 2001 roku po uprzedzeniu o treści art. 233 § 1 kk. (protokół k 48-49 tom A1/1, wyjaśnienia oskarżonego J. K. k 2625 -2626).).

W dniu 22 października 2001 roku J. K. (5) zgłosił w Zakładzie (...) SA zaistnienie szkody polegającej na kradzieży ciągnika siodłowego marki M., wnosząc o dokonanie wypłaty odszkodowania z tytułu ubezpieczenia AC.

J. K. (5) odebrał odnalezione elementy samochodu. Towarzystwo (...) wypłaciło w dniu 12 grudnia 2002 roku tytułem likwidacji szkody kradzieżowej na rzecz (...) Oddział w Ł. kwotę 1223 zł (polisa k 18, kopia akt szkodowych k 96-107, 109-199 tom A1/, zeznania świadka T. R. k 227, zgłoszenie k 216 tom A1/2).

W dniu 18 października 2000 roku (...) SA z siedzibą w K. zawarło z W. M. (3) umowę na mocy której stał się użytkownikiem ciągnika siodłowego marki (...) numer rejestracyjny (...) C. Umowa miała obowiązywać do marca 2005 roku, a na jej podstawie W. M. (3) zobowiązany był do wnoszenia comiesięcznych opłat. (umowa k 178-180, 181-182, harmonogram k 183 -184, aneks k 185 tom załącznik – kserokopie akt sprawy II K 32/12 Sądu Rejonowego w Wieluniu).

W. M. (3) znał oskarżonych J. W. (1) i G. B. (1). W czasie jednej z rozmów W. M. (3) poinformował obu oskarżonych, iż ma do oddania na tzw. układ ciągnik siodłowy. W. M. (3) zamierzał w ten sposób uwolnić się od konieczności spłaty rat leasingowych i uzyskać za oddanie samochodu od J. W. (1) i G. B. (1) określoną kwotę pieniędzy. Odszkodowanie miało przyspaść firmie leasingowej. (zeznania świadka: W. M. k 5324 – 5325, k 3374, wyjaśnienia złożone przez W. M. w charakterze podejrzanego k 113 – 117 tom załącznik – kserokopie akt sprawy II K 32/12 Sądu Rejonowego w Wieluniu, wyjaśnienia oskarżonego J. W. k 2622, z tomu 21e k 817, wyjaśnienia G. B. k 125 tom 21 a).

W. M. (3) przekazał kluczyki do ciągnika siodłowego (...) numer rejestracyjny (...) C oraz dokumenty tego pojazdu i naczepy marki L. . G. B. (1) i J. W. (1) zaprowadzili przedmiotowy zestaw z L. do G.. Jeden z nich jechał ciągnikiem siodłowym, drugi natomiast pilotował go, jadąc samochodem osobowym. (wyjaśnienia oskarżonego G. B. k 125 tom 22a, wyjaśnienia oskarżonego J. W. k 2622, k 210 tom 21 b , k 807 tom 21 e

Po tym jak zestaw został zaprowadzony do J. W. M. (3) polecił swojemu pracownikowi, J. G. (6), by ten udał się na (...) i zgłosił na Policji kradzież ciągnika D. i naczepy. W dniu 23 stycznia 2001 roku J. G. (6) w Komendzie Miejskiej Policji w M. złożył zawiadomienie o kradzieży ciągnika siodłowego (...) i naczepy (...).

(zawiadomienie o przestępstwie k 2-3, wyjaśnienia złożone przez J. G. k 9-11, zeznania świadka J. G. k 75-77 , wyjaśnienia W. M. k 113- 117, tom załącznik – kserokopie akt sprawy II K 32/12 Sądu Rejonowego w Wieluniu, zeznania świadka J. G. k 5256- 5257, zeznania świadka

W. M. k 3377, k 5324- 5325).

W. M. (3) umówił się z oskarżonymi J. W. (1) i G. B. (1), iż po przerobieniu ciągnika marki D. będzie on w dalszym ciągu jeździł dla W. M. (3), co miało stanowić formę wynagrodzenia za oddanie go. Samochód został zmieniony poprzez malowanie, zmianę zbiorników paliwa, skrzynki narzędziowej, błotników. Przebite zostały numery identyfikacyjne. Byli przy tym obecni G. B. (1), J. W. (1) i A. Ł. (1). Po kilku miesiącach dalszego użytkowania ciągnika siodłowego przez W. M. (3) między nim, a G. B. (1) i J. W. (1) doszło do nieporozumień na tle rozliczeń finansowych.

(wyjaśnienia oskarżonego G. B. k 125 tom 22a, zeznania świadka W. M. k 5324 – 5325, wyjaśnienia oskarżonego J. W. k 210 tom 21 b, wyjaśnienia oskarżonego A. Ł. k 346 tom 11b, k 2530 – 2531, 2553-2558).

Tytułem likwidacji szkody kradzieżowej wynikającej z „kradzieży ciągnika siodłowego marki D. (...) C (...) SA wypłacił w dniu 29 czerwca 2001 roku na rzecz (...) Centrum (...) kwotę 78 400 złotych . (pisma (...) SA k 78, 79 , polecenie przelewu k 80, k 81 akta Sądu Rejonowego w Wieluniu – załącznik).

Po przerobieniu numerów identyfikacyjnych ciągnik siodłowy (...) zarejestrowany został w dniu 1 marca 2001 roku przez J. W. (1) i D. B. (2) . (wyjaśnienia oskarżonego J. W. k 210).

Samochód (...) został nabyty następnie przez A. Ł. (1) i T. K. (2) w ramach wzajemnych rozliczeń z firmą (...) za zaległe pensje. Zawarta została formalna umowa kupna. Przekazanie ciągnika siodłowego do firmy (...) miało także związek z określonym udziałem T. K. (2) w wyłudzeniu odszkodowania za rzekomo skradziony zestaw pojazdów na szkodę Z. W. (1). T. K. (2) miał świadomość pochodzenia pojazdu i przerobienia jego numerów identyfikacyjnych. (wyjaśnienia oskarżonego A. Ł. k 56 tom 11a, k 2530 – 2531, 2553-2558, wyjaśnienia G. B. k 125 tom 21a).

M. K. (1) kupił za granicą w stanie kompletnie rozbitym, nie nadającym się do remontu ciągnik siodłowy M. (...). M. K. (1) za pośrednictwem P. M. (1) nabył od nieustalonych osób z terenu W. inny ciągnik siodłowy M. (...), który miał pochodzić z tzw. układu. M. K. (1) zapłacił właścicielowi M. (...) i naczepy kwotę 30 000 złotych. Ciągnik siodłowy zaprowadzony został do P.. Naczepa pozostawiona została na parkingu w K.. Numery identyfikacyjne M. (...) zostały przerobione na terenie O. poprzez wspawanie numerów pochodzących z M. (...) kupionego za granicą przez M. K. (1). Przerobiony ciągnik siodłowy został zarejestrowany przez M. K. (1) – numer rejestracyjny (...). (zeznania P. M. k 5-6 tom 1A wyjaśnienia i zeznania P. M. k 120 odw.- 122dw., k 167-168-tom 1A, wyjaśnienia M. K. k 18 , 21 tom 2A , dokumenty związane z rejestracją pojazdu k 89-101,k 122-133, kopia dowodu rejestracyjnego k 86).

W 2001 roku M. K. (1) przyjechał do A. Ł. (1) ciągnikiem siodłowym M. (...) wraz z naczepą. Uzgodniono, że A. Ł. (1) i T. K. (2) wydzierżawią zestaw pojazdów od M. K. (1). W czasie trwania dzierżawy M. K. (1) wymienił naczepę. A. Ł. (1) odebrał inną naczepę z warsztatu P. K.. Naczepa miała w dowodzie wpisaną markę SAM , ale była podobna do naczepy marki B..

W czasie jej odbierania byli obecni M. K. (1) i P. M. (1). Po pewnym czasie dzierżawa została przerwana (wyjaśnienia oskarżonego A. Ł. k 359- 360 , wyjaśnienia oskarżonego A. Ł. k 2524 – 2525, k 2553-2558).

M. K. (1) po dokonaniu z A. Ł. (1) i T. K. (2) stosownych uzgodnień zawarł w dniu 7 listopada 2002 roku z firmą (...) umowę dzierżawy zestawu pojazdów składającego się z ciągnika siodłowego marki M. (...) numer rejestracyjny (...) i naczepy samowładowczej SAM numer rejestracyjny (...). Stało się to po zatrzymaniu D. B. (1). Za użytkowanie M. (...) i naczepy firma (...) miała płacić co miesiąc kwotę 4500 złotych. (tom 16/1 : umowy k 80-81, k 82-83, wyjaśnienia oskarżonego A. Ł. k 2524 – 2525).

A. Ł. (1) i T. K. (2) uzgodnił z M. K. (1), iż pozostawią dzierżawiony od M. K. (1) ciągnik siodłowy M. (...) wraz z naczepą w okolicach kopalni. M. K. (1) zamierzał zabrać ten zestaw pojazdów spod kopalni, natomiast A. Ł. (1) miał zgłosić, iż został on skradziony. Zestaw pojazdów pozostawiony został w umówionym miejscu przez kierowcę firmy (...) w J.. W zamian za fikcyjne zgłoszenie kradzieży i pomoc w wyłudzeniu odszkodowania A. Ł. (1) miał nie płacić M. K. (1) za dzierżawę M. (...) i naczepy. M. (...) ubezpieczony był w (...) SA w zakresie AC. T. K. (4) wiedział o zamiarach M. K. (1) i A. Ł. (1).

(wniosek k 104- 105, wyjaśnienia oskarżonego A. Ł. k 2524 – 2525, wyjaśnienia oskarżonego T. K. k 2678).

Gdy po weekendzie A. Ł. (1) przywiózł kierowcę w miejsce gdzie pozostawiony został M. (...) z naczepą marki B. , zestawu tam nie było. O kradzieży pojazdu zawiadomiono w dniu 16 grudnia 2002 roku Komendę Policji w J.. (zeznania świadka J. M. k 3-4, 20-21 tom A16/1, k 3528-3529).

A. Ł. (1) po uprzedzeniu o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych zeznań w dniu 15 stycznia 2003 roku złożył w Komendzie Miejskiej Policji w J. zeznania na okoliczność kradzieży przedmiotowego zestawu pojazdów. (protokół k 22 – 22 odw. tom A16/1, wyjaśnienia oskarżonego A. Ł. k 2524 – 2525).

Tego samego dnia po uprzedzeniu do o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych zeznań zeznania na okoliczność kradzieży przedmiotowego zestawu pojazdów złożył T. K. (2). (protokół k 24-25 tom A16/1, wyjaśnienia oskarżonego A. Ł. k 2524 – 2525, wyjaśnienia oskarżonego T. K. k 2678).

M. K. (1) w dniu 16 grudnia 2002 roku zgłosił kradzież ciągnika siodłowego M. (...) oraz naczepy SAM numer rejestracyjny

EL 52991w Oddziale (...) w Ł.. Tego samego dnia zgłosił kradzież naczepy marki SAM numer rejestracyjny (...). (zgłoszenie k 106-108,k 167-169. polisa tom A/16/1).

M. K. (1) za pomoc w wyłudzeniu odszkodowania odliczył A. Ł. (1) zaległości finansowe z tytułu dzierżawy. O fikcyjnej kradzieży zestawu wiedział także T. K. (2). (protokół eksperymentu procesowego k 124 – 125 tom 11a, materiał fotograficzny k 130 tom 11a, wyjaśnienia oskarżonego A. Ł. k 245- 246 tom 11b, wyjaśnienia oskarżonego A. Ł. k 2524 – 2525, zeznania świadka P. M. k 5-6 tom 1A).

W dniu 5 marca 2003 roku M. (...) został wyrejestrowany przez M. K. (1). (wniosek 116, decyzja k 117- tom 16/1).

Z tytułu likwidacji szkody wynikającej z kradzieży ciągnika siodłowego marki (...) SA wypłaciło w dniu 21 sierpnia 2003 roku na rzecz M. K. (1) łącznie kwotę 78 700 złotych. Wartość odszkodowania została uzupełniona w dniu 18 listopada 2004 roku na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi o kwotę 11 000 złotych i odsetki , łącznie o kwotę 13370 złotych . Z tytułu odszkodowania za kradzież naczepy (...) SA wypłaciło 25 sierpnia 2003 roku na rzecz (...) Bank SA kwotę 55 000 złotych.

(operat k 66 , k 59,k 137 pismo k 136, wyrok k 60 , polecenie k 57-58, operat k 59- tom A 16 /1).

W 2001 roku A. N. (1) przyjechał do M. K. (1). Prosił go o pomoc o zarejestrowanie naczepy marki SAM. M. K. (1) załatwił niezbędne formalności. (wyjaśnienia M. K. k 34, k 38-39 tom 2A, zeznania P. M. k 166 tom 1A).

K. R. (1) prowadził firmę transportową, która mieściła się na terenie O.. W październiku 2001 roku nabył on od D. B. (1) prowadzącego firmę (...) w W. naczepę SAM numer rejestracyjny (...) ((...) 453) za kwotę 36 600 złotych. (zeznania świadków: K. R. k 4403-4404, k 53-55 i 65-67 z tomu C/III/1, D. B. k 4542-4543, z tomu C/III/1 k 58-59).

M. K. (1) wymienił w przedmiotowej naczepie w warsztacie D. B. (1) osie. Nabywca naczepy zauważył ten fakt i zażądał dokonania poprawek. Wobec konieczności dokonania poprawek K. R. (1) zaprowadził tę naczepę na (...), do R.. W tym czasie zatrzymany został D. B. (1). K. R. (1) miał świadomość, iż przedmiotowa naczepa pochodzi z kradzieży. M. K. (1), P. M. (1) i M. K. (2) stwierdzili, iż zabiorą naczepę K. R. (1), który w związku z zatrzymaniem D. B. (1) nie zgłosił tego faktu na Policji. W trójkę M. (...) M. K. (1) zaprowadzili naczepę w okolice R., gdzie czekali na nich J. W. (1) i G. B. (1). Naczepa została przepięta do ciągnika siodłowego należącego do J.. Wymienione zostały w naczepie wszystkie koła, które zabrał M. K. (1). Naczepa sprzedana została przez J. W. (1) i G. B. (1). Po dokonaniu podziału uzyskanej kwoty każda z osób biorących udział w zaborze i zbyciu naczepy otrzymała po 5000 złotych. (wyjaśnienia P. M. k 72-73, zeznania P. M. k 166 - 167 tom 1A, wyjaśnienia M. K. k 38-39).

W 2002 roku, po dokonaniu kradzieży naczepy z węglem na Al. (...) w Ł. do M. K. (2), u którego przebywał P. M. (1) przyjechał R. I. (1). Pokazał zdjęcia skradzionego samochodu M. (...) z charakterystycznymi owiewkami na dachu i bokach kabiny. P. M. (1), M. K. (1) i M. K. (2) porozumieli się co do tego, iż wspólnie nabędą ten pojazd i po jego przerobieniu i legalizacji zostanie on wydzierżawiony. Pojazd ten został dostarczony w okolice K., a następnie przemalowany na kolor niebieski w warsztacie znajdującym się w miejscowości D.. Samochód kupił za kwotę 20 000 złotych M. G. (2). W rozmowie z P. M. (1) M. G. (2) oświadczył, iż kupuje przedmiotowy ciągnik siodłowy ponieważ posiada dokumenty od innego, uszkodzonego pojazdu tej marki i typu. Pojazd ten M. G. (2) użytkował wraz z naczepą pochodząca z kradzieży dokonanej na szkodę I. J.. (wyjaśnienia i zeznania P. M. k 59-60, k 139 odw. 140 -tom 1A).

23 maja 2002 roku P. M. (1) został zatrzymany w celu odbycia kary pozbawienia wolności. (wyjaśnienia P. M. k 107 tom 1A.).

A. P. (1) w sierpniu 2001 roku pracował w przedsiębiorstwie (...) spółka z o.o. w charakterze kierowcy. W dniu 10 sierpnia 2001 roku przyjechał do P. należącym do wskazanej spółki zestawem pojazdów składającym się z ciągnika siodłowego marki (...) i naczepy P. na rejestracji holenderskiej OF 66-NS. A. P. (1) zaparkował ten zestaw pojazdów na niestrzeżonym parkingu usytuowanym przy ulicy (...) w pobliżu ulicy (...). Następnego dnia samym ciągnikiem siodłowym przyjechał w okolice miejsca zamieszkania, pozostawiając naczepę na parkingu. (zeznania świadka A. P. k 143- 146 tom C/V/1).

Naczepę stojącą w okolicach sklepu (...) zauważył A. N. (1). Poinformował o tym M. K. (2), pytając czy dysponuje ciągnikiem siodłowym.

Do J. przyjechali M. K. (1) i P. M. (1). Oznajmili, że na terenie P. „ mają wystawioną z układu „ naczepę chłodnię. Wspólnie z M. K. (1) i P. M. (1) A. Ł. (1) udał się do P.. A. Ł. (1) pojechał ciągnikiem siodłowym marki R. należącym do firmy (...). G. B. (1) i J. W. (1) wiedzieli, że ciągnik firmowy ma posłużyć do „ przestawienia jakiejś naczepy”. P. M. (1) i M. K. (1) wskazali A. Ł. (1) naczepę chłodnię z napisem HZ Transport stojącą na parkingu przy ulica (...) w P.. Po zapięciu naczepy do ciągnika siodłowego J. A. Ł. (1) zaprowadził ją w okolice P., w miejsce wskazane przez P. M. (1) i M. K. (1) i pozostawił na terenie hurtowni. (wyjaśnienia oskarżonego A. Ł. k 57tom 11a,k 248 tom 11b, protokół eksperymentu procesowego k 145 – 146 tom 11a, materiał fotograficzny k 331 tom 11b, wyjaśnienia złożone przez A. N. k 262 tom C/V/2 , zeznania A. N. k 3306).

Gdy w godzinach wieczornych 11 sierpnia 2001 roku A. P. (1) postanowił ponownie podpiąć ciągnik siodłowy do naczepy okazało się, że naczepa o wartości 150 000 złotych została skradziona. (zeznania świadka A. P. k 143- 146 tom C/V/1).

J. W. (1) i G. B. (1) kupowali naczepy w różnym stanie technicznym. Niektóre były remontowane, inne rozbierane na części, a niektóre odsprzedawane bez dokonywania remontu.

W 2001 roku kontakt z J. W. (1) nawiązali A. N. (1) i P. B. (2) za pośrednictwem P. M. (1). A. N. (1) i P. B. (2) zaproponowali J. W. (1) kupno naczepy pochodzącej

„ z układu „. Decyzję o kupnie naczepy wspólnie podjęli J. W. (1) i G. B. (1). Po kilku tygodniach na teren J. A. N. (1) i P. B. (2) przyprowadzili naczepę . Za naczepę J. W. (1) przekazał im kwotę 15 000 złotych. J. W. (1) i G. B. (1) nabili na naczepie nowe numery VIN naczepy, która kupiona została w stanie nie nadającym się do remontu. Naczepa została sprzedana firmie białoruskiej, której właściciel miał na imię K.. Została wystawiona faktura VAT. Firmie białoruskiej J. sprzedał kilkadziesiąt naczep. Naczepa poddana została odprawie celnej.

Po kilku miesiącach z J. W. (1) ponownie skontaktowali się P. B. (2) i A. N. (1). Zaproponowali kupno naczepy . Po pewnym czasie naczepa została przyprowadzona do J.. J. W. (1) sprzedał ją firmie białoruskiej, bez sporządzania stosownych dokumentów. W okresie 2000 – 2002 za pośrednictwem firmy (...) sprzedanych zostało kilka naczep pochodzących z kradzieży lub tzw. układu. Na część z tych naczep były dokumenty, a na część nie.(wyjaśnienia oskarżonego J. W. k 244- 249 tom 21 b).

Jedną z naczep, która została kupiona przez J. W. (1), a która pochodziła z kradzieży była naczepa, która została skradziona z ładunkiem nawozu. Został nabity numer VIN, a następnie sprzedana została A. T. (2) za 4 tysiące dolarów. Sprzedaż była fakturowana. Wcześniej została zakupiona rozbita naczepa z dokumentami. Sprzedającym był J.. A. T. (1) przekraczając granicę dysponował naczepą, dowodem rejestracyjnym i dwiema lub trzema fakturami z których wynikało, że J. W. (1) pośredniczył w sprzedaży.

G. B. (1) i J. W. (1) dysponowali numerami. J. W. (1) kupił także od A. Ł. (1) naczepę, która po przerobieniu numerów VIN została sprzedana A. T. (1).

W firmie (...) dokonywano przeróbek naczep, żeby upodobnić je do naczep innych marek. Naczepy różnych producentów są tak podobne, że często nie było powodu, by dokonywać jakichś zmian w wyglądzie naczepy, bo nie jest w istocie możliwe rozpoznanie, że dana naczepa jest naczepą innej marki, niż ta która widnieje w dokumentach. Zdarzały się w firmie (...) także sytuacje, że kupowano uszkodzoną naczepę i wykorzystując dokumenty, sprzedawano w jej miejsce naczepę kradzioną.

W 2001 roku J. W. (1) kupił od P. M. (1) za kwotę 8000 złotych naczepę o numerach rejestracyjnych zaczynających się na LZ... Po zeszlifowaniu numerów VIN i nabiciu numerów z rozbitej wcześniej zakupionej naczepy została sprzedana A. T. (1). J. W. (1) odkupił także od P. M. (1) naczepę K. lub K. o numerach rejestracyjnych zaczynających się na DS... za kwotę 10 000 złotych. Sprzedał ją A. T. (1). (tom 21 b : wyjaśnienia oskarżonego J. W. k 255- 261, k 288-289, materiał poglądowy k 292-293).

Po kradzieżach dokonanych przez J. W. (1) z M. K. (1) i P. M. (1) kilka naczep stało na terenie firmy (...). G. B. (1) kilka razy widział na terenie J. kradzione naczepy. Mózgiem całej działalności był M. K. (1) i P. M. (1). G. B. (1) wiedział o działalności przestępczej M. K. (1), J. W. (1) i P. M. (1). (wyjaśnienia G. B.: tom 22a k 45-46, k 53).

A. Z. (1) prowadzi działalność gospodarczą w postaci Agencji (...) z siedzibą w W.. Działalność prowadzona przez A. Z. (1) polega na pośrednictwie między klientem, a Urzędem Celnym i przygotowywaniu dla osób fizycznych i podmiotów gospodarczych dokumentów wymaganych przez Urzędy Celne. W wypadku eksportu na terenie W. agencja prowadzona przez A. Z. (1) posiadała uprawnienia do dokonywania tzw. odpraw uproszczonych. Obowiązkiem agenta jest sprawdzenie zgodności danych widniejących w dokumentach dostarczanych przez klienta (dowód rejestracyjny, faktury) dotyczących eksportowanego pojazdu z danymi na pojeździe. Sprawdzana była zgodność danych na tabliczkach znamionowych pojazdów i numerów rejestracyjnych z danymi w dokumentach. Gdy zdarzył się błąd literowy faktura musiała zostać skorygowana przed dokonaniem odprawy. Z usług Agencji (...) korzystała także firma (...). Obowiązkiem było także przedstawianie przez klienta faktur łączących między podmiotem występującym w dowodzie rejestracyjnym, a fakturą eksportową. Tak było, m.innymi w przypadku J. W. (1) i firmy (...), która zajmowała się eksportem używanych naczep. Zdarzało się, że klient przedstawiała kserokopie faktur łączących, sporządzano wówczas kserokopie takich kopii. Firma (...) eksportowała naczepy w różnym stanie technicznym również wypiaszkowanych i malowanych . (zeznania świadka A. Z. k 423-426 tom B2).

L. S. (1) od 1999 roku prowadził działalność gospodarczą, która obejmowała usługi transportowe. L. S. (1) był właścicielem ciągnika siodłowego marki R. (...) numer rejestracyjny (...) koloru wiśniowo-bordowego. Pojazd ten uczestniczył w wypadku samochodowym na skutek którego uszkodzeniu uległa rama, kabina, zderzak przednia szyba. W dniu 9 listopada 2000 roku L. S. zawarł z Komisem A. we W. umowę sprzedaży uszkodzonego pojazdu, pozostawiając nabywcy dowód rejestracyjny. Po pewnym czasie gdy L. S. (1) przebywał na terenie komisju zorientował się, że pojazd został rozebrany na części. L. S. (1) zgłosił sprzedaż w Urzędzie Gminy w R. i ubezpieczycielowi. (tom B 2: zeznania świadka L. S. k 249-250, kopia umów k 255, k 256, rachunek k 257, potwierdzenie k 258, zeznania świadka L. S. k 3210-3211 oraz z tomu B3: 520-521, 529-530).

W dniu 10 lipca 2003 roku J. W. (1) zgłosił do odprawy celnej na Posterunku Celnym w W. ciągnik siodłowy R. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Do zgłoszenia celnego dołączył fakturę o sprzedaży pojazdu A. T. (1). Przedstawił także umowę kupna tego pojazdu od L. S. (1) zawartą w dniu 21 czerwca 2003 roku przez J. W. (1). Zgłoszenie celne zostało zweryfikowane na podstawie dokumentów dostarczonych przez J. W. (1). (tom B1 : zgłoszenie k 191, kopia faktury k 193 odw., dowód rejestracyjny pojazdu k 194 , umowa k 194 odw., wyjaśnienia oskarżonego J. W. k 788).

W dniu 6 lutego 2003 roku G. B. (1) zgłosił do odprawy celnej w W. maszyny rolnicze. Jako środek transportu wskazał samochód ciężarowy marki R. (...) numer rejestracyjny (...), załączając do zgłoszenia kopię dowodu rejestracyjnego pojazdu oraz kopię umowy użyczenia tego pojazdu zawartą z L. S. (1) przez J. W. (1). (zgłoszenie k 210-212, kopia dowodu rejestracyjnego k 219, kopia umowy k 220).

L. S. (1) nie zna J. W. (1) i G. B. (1). Nie zawierał on z J. W. (1) umowy sprzedaży ciągnika siodłowego R. o numerze rejestracyjnym (...). Podpis w pozycji sprzedający, widniejący na umowie, którą posłużył się J. W. (1) przy odprawie celnej nie jest podpisem L. S. (1). Nie zawierał on także z J. W. (1) umowy użyczenia ciągnika siodłowego marki R. numer rejestracyjny (...). Podpis na tej umowie w pozycji użyczający nie jest jego podpisem. Nie zna także G. B. (1). (tom B1: umowa k 194 odw., tom B 2: zeznania świadka L. S. k 249-250, zeznania świadka L. S. k 3210-3211 oraz z tomu B3: 520-521, 529-530, umowa k 220 – tom B2).

M. C. (2) był właścicielem naczepy F. o numerze rejestracyjnym (...). Naczepe tę M. C. (2) sprzedał w dniu 17 listopada 2003 roku L. R. (1), na którą zarejestrowana była działalność gospodarcza w zakresie transportu i spedycji. Sprawami firmy na co dzień zajmował się mąż L. R. (1), W. R. (1) i to on w imieniu kupującego podpisał się na umowie zawartej z M. C. (2). W sporządzonej na piśmie umowie jako numer rejestracyjny naczepy wpisany został numer (...) 022 (zeznania świadków: M. C. (...)3380 oraz k 410 – 411 i 465-466 tomy B2 i B3, L. R. k 3381- 3382 oraz k 438-439 tom B3, W. R. k 3382-3383 oraz k 438- 440, k 453-455 z tomu B3, kopia umowy k 446 – tom B3).

18 grudnia 2003 roku między (...), a (...) w K. reprezentowanym przez J. W. (1) zawarta została umowa sprzedaży naczepy F. nabytej wcześniej od M. C. (2). W. R. (1) przekazał J. W. (1) umowę z błędnie wpisanym numerem rejestracyjnym naczepy (...) 022. W fakturze wystawionej dla (...) wpisany został numer rejestracyjny naczepy (...) 012.

(zeznania świadka W. R. k 3382-3383 oraz k 438- 440, k 453-455 z tomu B3, z tomu B3 umowa k 446 , faktura k 445).

W dniu 22 grudnia 2003 roku J. W. (1) w Oddziale Celnym w W. zgłosił do odprawy celnej m.innymi naczepe F. załączając dokumenty w postaci faktury potwierdzającej zbycie naczepy na rzecz A. T. (1), kopii dowodu rejestracyjnego, umowy sprzedaży zawartej między M. C. (2), a L. R. (1), faktury wystawionej przez firmę (...) dla (...). W umowie sprzedaży przedstawionej przez J. W. (1) zawartej między M. C. (2), a L. R. (1) wskazano numer rejestracyjny naczepy (...) 012. (zgłoszenie celne k 195-196, faktura k 200, kopia dowodu rejestracyjnego k 201, umowa k 202, fraktura k 203 pisma k 204-205, wyjaśnienia oskarżonego J. W. k 788).

M. M. (8) prowadziła działalność gospodarczą w ramach której zajmowała się także obrotem pojazdami. 1 lutego 2004 roku nabyła od H. L. (1) ciągnik siodłowy R. (...) numer rejestracyjny (...) numer podwozia (...) numer silnika (...) karta pojazdu KP (...) dowód rejestracyjny DR (...) za kwotę netto 9000, brutto (...). W dniu 4 lutego 2004 roku M. M. (8) sprzedała przedmiotowy ciągnik siodłowy firmie (...).

(zeznania świadka M. M. k 3384 i z tomu B2 k 347-349, kopie faktur k 353, 357 tom 2B, faktura k 300 tom 2 B , zeznania świadka H. L. k 3525 – 3526 i z tomu 2B k 277-279).

W dniu 6 lutego 2004 roku J. W. (1) zgłosił do odprawy celnej w Oddziale Celnym w W. ciągnik drogowy R. (...)EM kupiony wcześniej od M. M. (8). Do zgłoszenia dołączył fakturę wystawioną przez firmę (...) dla firmy (...) opiekującą na kwotę 10 980 złotych brutto z dnia 4 lutego 2004 roku oraz fakturę wystawioną przez L. H. L. dla PPHU (...) zawierającą zapis o cenie sprzedaży netto 8000 złotych, brutto 9760 złotych. W treści tej faktury znalazł się zapis o dołączeniu dowodu rejestracyjnego i karty pojazdu. Do zgłoszenia nie została załączona umowa kupna – sprzedaży.

(zgłoszenie k 184, faktury k 182, k 183).

A. K. (5) od 1997 roku jest właścicielem naczepy samochodowej marki M. numer rejestracyjny (...). W 2003 roku A. K. (5) zawarł z R. K. (1) umowę użyczenia naczepy przekazując dowód rejestracyjny. R. K. (1) miał wyremontować naczepe i następnie kupić ją za kwotę 12 000 złotych. Po pewnym czasie A. K. (5) utracił kontakt z R. K. (1).

W 2008 roku A. K. (5) zawiadomił Policję o podejrzeniu popełnienia przez R. K. (1) przestępstwa polegającego na przywłaszczeniu naczepy. (zeznania świadka A. K. k 3609 – 3610 i z tomu 2B k 406-407, zeznania świadka R. K. k 551-512 z tomu 2B).

W dniu 20 listopada 2004 roku J. W. (1) dokonując odprawy celnej w W. naczep nabytych przez A. T. (1) załączył do zgłoszenia celnego kopię dowodu rejestracyjnego naczepy M. numer rejestracyjny (...) wystawionego na nazwisko A. K. (5) i kopię umowy kupna sprzedaży tej naczepy z 2 listopada 2004 roku między A. K. (5), a J. W. (1). (tom 2 B: zgłoszenie k 105- 108, faktura k 115, kopia dowodu rejestracyjnego k 116, kopia umowy k 117, wyjaśnienia oskarżonego J. W. k 788).

A. K. (5) nie zawierał z J. W. (1) umowy sprzedaży naczepy M.. Podpis widniejący na umowie „zawartej” z J. W. (1) nie jest jego podpisem. (zeznania świadka A. K. k 3609 – 3610 i z tomu 2B k 406-407).

J. B. był właścicielem naczepy chłodni o numerze rejestracyjnym (...). Od 2002 roku naczepę tę użytkował znajomy J. B., J. K. (9), któremu został przekazany także dowód rejestracyjny naczepy. Naczepa była bardzo wyeksploatowana i praktycznie nie nadawała się nawet do remontu. Jej wartość odpowiadała wartości złomu. J. B. udzielił ustnego pełnomocnictwa J. K. (9) do sprzedaży tej naczepy.

J. K. (9) pozostawił naczepę w okolicach miejsca swojego zamieszkania. Po pewnym czasie wyjechał do pracy w Niemczech. Po powrocie okazało się, że naczepy nie ma w miejscu gdzie ją pozostawił. (zeznania świadków: J. B. k 3211- 3212 i z tomu 2B 268-269, J. K. k 3524 – 3525 i z tomu B3 k 484 odw.).

W dniu 6 marca 2003 roku G. B. (1) zgłosił do odprawy celnej naczepę samochodową (...) numer rejestracyjny (...) załączając kopię umowy kupna sprzedaży naczepy, zawartej w dniu 4 marca 2003 roku między J. B., a J. W. (1), kopię dowodu rejestracyjnego (...) wystawionego na nazwisko J. B. oraz kopię faktury VAT poświadczającą sprzedaż naczepy na rzecz A. T. (1). (z tomu B1 : zgłoszenie k 188, kopia umowy k 189, kopia dowodu rejestracyjnego k 190, kopia faktury k 189 odw.).

G. D. (1) prowadzi spółkę (...) spółka jawna, której przedmiotem działalności jest transport międzynarodowy. G. D. (1) był właścicielem naczepy marki K. numer rejestracyjny (...). W chwili zakupu naczepa była sprawna, miała plandekę z charakterystycznym logo T. kolory biało- czerwonego. Na podstawie umowy najmu z 1 lutego 2003 roku naczepa została wynajęta firmie (...). Najemca w trakcie trwania umowy najmu poinformował G. D. (1), iż naczepa uległa wypadkowi na terenie Niemiec. J. S. (5) zobowiązał się do podjęcia działań zmierzających do zwrotu naczepy. J. S. (5) nie zwrócił naczepy G. D. (1). Okazało się, że J. S. (5) doznał wylewu i stracił mowę. G. D. (1) stracił kontakt z J. S. (6). Nie podejmował także żadnych czynności zmierzających do wyegzekwowania należności od J. S. (5). (zeznania świadka G. D. k 3524 i z tomu B2 k 273-274, tom B3 umowa k 481, tom B2 dokumenty związane z zakupem naczepy k 344-345).

W dniu 12 sierpnia 2004 roku G. B. (1) prowadzący (...) z siedzibą w K. wystawił fakturę VAT na okoliczność sprzedaży firmie (...) naczepy ciężarowej (...) 24.

Kopia przedmiotowej faktury jak i kopia faktury VAT, którą miał wystawić G. D. (1) w związku ze sprzedażą powypadkowej naczepy K. dla (...) G. B. (1) w dniu 16 kwietnia 2004 roku posłużyła do odprawy celnej, jaką przeprowadzono w związku ze sprzedażą przez firmę (...) naczepy K. numer rejestracyjny (...) S. K.(zgłoszenie k 118-121, faktura k 122 kopia dowodu rejestracyjnego k 123 , kopie faktur k 128, 129- tom B1).

S. C. (3) od 1993 roku prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą PPHU (...). W dniu 15 kwietnia 1999 roku na terenie Niemiec nabył on ciągnik siodłowy marki M. numer podwozia (...), numer silnika (...) w znacznym stopniu wyeksploatowany Okazało się, że remont będzie bardzo kosztowny. Kapitałnego remontu wymagał silnik, skrzynia biegów. S. C. (3) zdecydował, że wykorzysta elementy zakupionego samochodu do innych posiadanych przez siebie pojazdów. W dniu 26 kwietnia 2002 roku S. C. (3) po wymontowaniu z M. wałka głównego ze skrzyni biegów, mechanizmu różnicowego, elementów wyposażenia kabiny, zbiornika paliwa, fotela kierowcy, przedniej szyby, wycieraczek i po założeniu kół ze zużyтыми oponami sprzedał pojazd M. G. (2). S. C. (3) przekazał M. G. (2) dokumenty dotyczące zakupu pojazdu w Niemczech. (zeznania świadka S. C. k 3210 i z tomu B2 k 233-235 , z tomu B 2 faktura k 245, dokumenty związane z pojazdem M. k 236- 243).

W dniu 30 lipca 2002 roku M. G. (2) sprzedał nabyty wcześniej od M. K. (2), P. M. (1) i M. K. (1), pochodzący z czynu zabronionego ciągnik siodłowy marki M. (...) wykorzystując dokumenty ciągnika siodłowego M. nabytego od S. C. (3) o numerach podwozia (...) i silnika (...).(faktura k 7 tom 31 A).

M. H. i T. W. (2) znają się od 1998 roku. Poznali się w czasie, gdy zajmowali się sprowadzaniem samochodów. Ich współpraca dotyczyła sprowadzania samochodów i handlu częściami. M. H. przywiózł z magazynów gwarancyjnych fabryki (...) samochód marki V. (...) dla R. L. w stanie uszkodzonym. Większość napraw mechanicznych i blacharskich w samochodzie była przeprowadzana w B. w warsztacie P.. Po naprawie wymienionego pojazdu, a przed przekazaniem go R. L. samochód był używany przez M. H.. Nabycie samochodu jak i wszelkie opłaty celne, naprawy i zakup części były finansowane przez T. W. (2). Części do naprawy M. H. kupował w B. u mężczyzny o nazwisku S., ale również z ogłoszeń.

W samochodzie był rozbity przód, konieczna była wymiana przednich błotników, pokrywy silnika, zderzaka, chłodnicy, były wystrzelone poduszki. Z wnętrza pojazdu została wymieniona jedynie deska oraz poduszki powietrzne (zeznania M. H. k. 4624-4632, z tomu T/S14 a k 2-12,k 18-49 dokumenty związane z pojazdem V. (...)).

P. P. (2) był pracownikiem T. W. (2). P. P. (2) zginął w wypadku samochodowym w 2008 roku.

V. (...), którego właścicielką była R. L. została kupiona za pośrednictwem komisju przez T. W. (2) dla jego matki T. W. (1). Choć faktycznym użytkownikiem pojazdu miała być T. W. (1), jako jego nabywca został wskazany T. W. (2), który posiadał zdolność kredytową, konieczną do uzyskania w banku środków na zakup pojazdu. Przed przekazaniem pojazdu T. W. (1) samochód został uszkodzony przez P. P. (2), który uderzył nim w ogrodzenie. Po tym zdarzeniu T. W. (2) nakazał P. P. (2) naprawę pojazdu. Wykonana przez P. P. (2) naprawa oprócz części zewnętrznych pojazdu obejmowała również zamontowanie poduszek powietrznych (wyjaśnienia T. W. (2) k. 680-682,149, t. 5d, k. 2678-2682, z tomu T/S14 a k 2-12,k 18-49 dokumenty związane z pojazdem V. (...)).

W dniu 10 października 2006 roku w miejscowości K. przy ul. (...) ujawniony i zabezpieczony został pojazd marki V. (...) nr rej. (...) koloru czarnego wraz z kluczykiem i kartą oraz dowodem rejestracyjnym DR (...) i polisą ubezpieczeniową (...) nr (...). W komorze silnika na prawym nadkolu ujawniono numer (...) (z tomu 5a: notatka urzędowa k. 59, protokół oględzin k. 67-68, protokół zatrzymania k. 72-74).

Pojazd marki V. (...) został skradziony w dniu 21 grudnia 2004 roku na szkodę M. B. (1). Został on zakupiony w Niemczech w salonie (...) w W.. (notatka urzędowa wraz z załącznikami k. 291-298, t. 5b, tom T/S/14 B k 15 notatka urzędowa , k 29 zawiadomienie o przestępstwie, k 55-130, pismo k 131-132, zeznania świadka M. B. k 4831 d).

W pojeździe marki V. (...) oznaczenie o treści (...) znajduje się w miejscu fabrycznie przeznaczonym na numer identyfikacyjny nadwozia. W obrębie znaków brak jest śladów, które mogłyby wskazywać na niefabryczną ingerencję w podłoże, na które zostały naniesione. Na bloku ujawniono nośnik informacji z oznaczeniem numeru silnika: (...). Ponadto w przedmiotowym pojeździe zamontowane są części posiadające numery indywidualne:

- poduszka powietrzna kierowcy – (...) 15.10.2002
- kurtyna boczna kierowcy z fotelem – (...)
- kurtyna boczna pasażera z fotelem – (...)
- czujnik przyspieszeń bocznych – (...) 5.10.2002
- czujnik przyspieszeń bocznych – (...) 5.10.2002

(opinia k. 149-151, t. 5a).

Na podstawie znajdującej się w pojeździe marki V. (...) tabliczki znamionowej możliwe jest ustalenie, że data produkcji pojazdu o numerze VIN (...) to 11 maja 2003 roku. Samochód został sprzedany do dealera w dniu 16 maja 2004 roku. Całe wyposażenie wewnętrzne, tj. kierownica, lewarek biegów, tapicerka, elementy plastikowe, poduszki powietrzne kierowcy, pasażera oraz poduszki boczne foteli przednich, a ponadto tylne lewe drzwi, chłodnica pojazdu, zderzak przedni, lewarek biegów oraz cały tunel środkowy pochodzą z samochodu o numerze VIN (...), numer PKN (...), data produkcji 2002 r., koloru srebrnego (opinia k. 406-415, t. 5c).

Numery airbagów:

- (...)
- (...)
- (...)

przyporządkowane są do samochodu V. (...) o numerze VIN (...), koloru srebrnego, wyeksportowanego do Polski w 2004 roku (pismo z załącznikami k. 1011-1021, t. VI, k. 263-269, t. 5b).

Pojazd marki V. (...) o nr VIN (...), w związku z wewnątrzspółnotowym nabyciem dla R. L., został zgłoszony do odprawy celnej w lutym 2005 roku.

Pojazd marki V. (...) o nr VIN (...), w związku z wewnątrzspółnotowym nabyciem dla M. B. (1), został zgłoszony do odprawy celnej 28 czerwca 2004 roku (pismo z załącznikami k. 360-364, t. 5b, zeznania świadka M. B. k 4831 d).

W kieszeni lewych tylnych drzwi w pojeździe marki V. (...), w dniu 15 listopada 2007 roku został ujawniony odlew silikonowy z wytłoczonymi literami i cyframi określającymi Urząd Celny w R. (opinia A. M. (6) k. 467, t. 5c).

Ujawnione w samochodzie ślady uszkodzeń i przeprowadzonej naprawy mogły być następstwem naprawy boku pojazdu po uderzeniu w ogrodzenie. Szacunkowa, rynkowa, łączna wartość elementów zamontowanych w zabezpieczonym pojeździe V. (...) w postaci: błotnika przedniego lewego, błotnika tylnego lewego, drzwi przednich lewych, drzwi tylnych lewych, pasa przedniego, nakładki zderzaka przedniego, pokrywy silnika, dachu ze słupkami w okresie grudzień 2004-październik 2006 wynosiła 4950 zł (opinia k. 4763-4769, 4981-4984, 5023- 5024, k 4831 d- 4831 g).

Właścicielem pojazdu marki V. (...) nr rej. (...) była matka T. T. (3) W.. Oskarżony pożyczał ten pojazd celem wyjazdów po części za granicę. W czasie wyjazdu do Holandii, na który pojechał pracownik T. W. (2) P. P. (2), w Niemczech samochód uległ awarii – zepsuł się silnik. P. P. (2) sprowadził samochód do Polski. Na polecenie T. W. (2) P. P. (2) kupił silnik. T. W. (2) nie instruował P. P. (2) gdzie ma zostać kupiony silnik. P. P. (2) kupił silnik o pojemności 2,5 L diesel. T. W. (2) nie miał wiedzy gdzie silnik został zakupiony. Ponieważ z wymianą silnika o innej pojemności łączyła się konieczność wymiany innych części tj. skrzyni biegów, układu wydechowego, P. P. (2) kupił również te części. Skrzynia biegów została zakupiona na giełdzie w P. za 2,5 tysiąca zł. Naprawa samochodu została przeprowadzona w Ł. w warsztacie A. J.. W czasie naprawy wymienione zostały również obydwa błotniki, zderzak przedni, maska, wzmocnienie przednie oraz chłodnica. Części te pochodziły innego z należącego do T. W. (2) pojazdu marki V. (...), który został przez T. W. (2) przerobiony na V. (...). Ten pojazd T. W. (2) kupił z ogłoszenia od nieustalonego mężczyzny za kwotę 36.000 zł, a po przeróbce sprzedał za 100.000 zł. Po dokonaniu naprawy V. (...) nr rej. (...) T. W. (2) oddał ten samochód T. W. (1). (wyjaśnienia T. W. (2) k. 680-682,149, t. 5d, k. 2678-2682, z tomu T/S12/1 k 32-37 dokumenty związane z rejestracją pojazdu).

W dniu 10 października 2006 roku w miejscowości R. przy ul. (...) został ujawniony pojazd marki V. (...) typ ciężarowy nr rej. (...) koloru czerwonego, nr VIN (...), nr silnika (...), zarejestrowany na nazwisko T. W. (1), a ponadto dowód rejestracyjny DR (...) i trzy polisy ubezpieczeniowe (...) (z tomu 5a: notatka urzędowa k. 33, protokół oględzin k. 38-39, protokół zatrzymania k. 40-43, dokumenty k. 44).

W pojeździe marki V. (...) nr rej. (...) oznaczenie o treści (...) znajduje się w miejscu fabrycznie przeznaczonym na numer identyfikacyjny nadwozia. W obrębie znaków brak jest śladów, które mogłyby wskazywać na niefabryczną ingerencję w podłoże, na które zostały naniesione. Na bloku silnika brak jest oznaczeń identyfikacyjnych, które zostały usunięte. Na podstawie znaczników występujących na silniku i skrzyni biegów możliwe jest ustalenie, że podzespoły te zostały wyprodukowane w 2001 roku, silnik ma pojemność 2500 cm³ oraz pierwsze trzy znaki jego numeru identyfikacyjnego to A.. W pojeździe zamontowany jest sterownik (...), który pochodzi z samochodu, którego numer VIN miał postać: (...). Ponadto ujawniono ślady usuwania oznaczeń identyfikacyjnych z poduszki powietrznej kierowcy, zaś karoseria pojazdu fabrycznie pokryta została lakierem koloru czerwonego. Na zamontowanym w pojeździe fabrycznym radioodtwarzaczu marki GAMMA brak jest numeru identyfikacyjnego, który został usunięty. Pierwotne fabryczne oznaczenie to (...) (opinia k. 206-208, t. 5b).

Numer PKN w pojeździe marki V. (...) nr rej. (...) i identyfikatorze (...) wskazuje na październik 1994 roku jako rok produkcji pojazdu. W pojeździe zamontowane są elementy wyposażenia takie jak całe wnętrze (tapicerka), chłodnica pojazdu, zderzak przedni, lewarek biegów oraz całe wyposażenie deski rozdzielczej, przednie błotniki (prawy i lewy), których rok produkcji to 2000 i 2001. Numer identyfikacyjny skrzyni biegów naniesiony został fabrycznie w fazie produkcji do pojazdu V. (...) o numerze VIN (...) (opinia k. 418-424, t. 5c).

Pojazd marki V. (...) o nr VIN (...), w okresie ubezpieczenia w (...) S.A., gdy jego użytkownikiem była (...) sp. z o.o., miał trzy szkody kolizyjne, zaś w dniu 3 czerwca 2005 roku zaistniała szkoda w postaci kradzieży pojazdu, z tytułu czego wypłacono odszkodowanie w kwocie 35.069,07 zł (pismo k. 392-395, t. 5b, tom T/S12/1- kserokopia akt szkody k 39-200).

Pojazd marki V. (...), nr VIN (...) został skradziony w nocy z 2 na 3 czerwca 2005 roku na szkodę (...) sp. z o.o. w Z. (notatka urzędowa wraz z załącznikami k. 291-298, t. 5b, z tomu T/S/12/2 k 214 notatka urzędowa, k 215-217 zawiadomienie o przestępstwie).

Pojazd marki V. (...) o nr VIN (...) został zgłoszony do odprawy celnej w dniu 2 września 2002 roku dla PPHU (...) (pismo z załącznikami k. 360-364, t. 5b).

Nie można wykluczyć, że pojazd o numerze VIN (...) został przebudowany na bazie elementów i podzespołów pojazdu o numerze VIN (...) w warunkach podanych przez T. W. (2). Szacunkowa, rynkowa, łączna wartość elementów zamontowanych w zabezpieczonym pojeździe V. (...) w postaci silnika, skrzyni biegów, ze sprzęgłem, przednich błotników, maski silnika, chłodnicy deski rozdzielczej, zawieszenia przedniego, poduszki powietrznej kierowcy, tapicerki wnętrza kabiny w okresie grudzień 2004-października 2006 wynosiła 8.100 zł (opinia k. 4763-4769, 4981-4984, 5023, 4831d-4831g).

R. L. była właścicielką pojazdu marki A. (...). W czasie użytkowania tego pojazdu awarii uległa skrzynia biegów. Wówczas oskarżony T. W. (2) zaoferował pomoc w naprawie. Naprawa samochodu została przeprowadzona na terenie Niemiec, dokąd samochód został przewieziony przez P. P. (2). Oprócz wymiany skrzyni biegów, na zlecenie T. W. (2) w samochodzie dokonane zostały dodatkowe przeróbki, mające na celu ulepszenie pojazdu. Wymieniono między innymi fotele, radio, dołożona została nawigacja. T. W. (2) zapłacił za naprawę 8000 euro. Po przewiezieniu do Polski samochód został polakierowany u A. K. (7) w K. (wyjaśnienia T. W. (2) k. 680-682,149, t. 5d, k. 2678-2682, z tomu T/S/3 dokumenty związane z pojazdem A. (...) k 19-27).

Pojazd marki A. (...) o nr rej. (...), posiada identyfikator VIN (...), naniesiony na ścianie czołowej oraz na tabliczce znamionowej znajdującej się na nadkolu prawym. Tabliczka znamionowa jest tabliczką producenta – zastępczą. Całe nadwozie złożone jest z dwóch pojazdów A. (...) w tym jeden z roku 1998 – data produkcji 12 luty 1998 r., koloru zielonego, a drugi z roku 2002, data produkcji 23 sierpnia 2002 roku, koloru srebrnego. Przednia część pojazdu w tym pokrywa silnika, drzwi prawe, błotniki przednie zderzaków przedniego i tylnego, pokrywa bagażnika, pokrywa silnika oraz całe wnętrze pojazdu nosi datę produkcji lipiec 2002 roku. Całe wyposażenie wewnętrzne tj. tapicerka, elementy plastikowe, radio z nawigacją o numerze (...) oraz poduszki powietrzne kierowcy, pasażera oraz poduszki

boczne foteli przednich pochodzą z samochodu o numerze VIN (...). Znaki cyfrowe pola numerowego silnika wzorem i sposobem naniesienia nie odpowiadają dla wzoru fabrycznego, cały numer został naniesiony wtórnie po uprzednim zeszlifowaniu znaków, a następnie naniesieniu nowych znaków. Fabrycznie numer nanoszony jest metodą igłową i cyfry lub litery składają się z kilkunastu punktów, a nie jak w tym przypadku znaki te naniesione są znakownikiem stałym. Pierwotnie naniesione znaki numeru identyfikacyjnego silnika to (...), który to numer przypisany jest do numeru VIN: (...). Znajdujący się w pojeździe silnik o pojemności 2,5 L o mocy 120 KW i kodzie (...) posiada na polu numerowym oznaczenie silnika o treści (...) naniesione wtórnie. Kod i numer silnika odpowiada dla silnika o pojemności 2,5 L i mocy 110 KW i kodzie (...). Pole numerowe automatycznej skrzyni biegów znajdującej się w pojeździe ma naniesione znaki cyfrowe pierwotnie i nie nosi śladów ingerencji w te znaki. Numer skrzyni biegów (...) przypisany jest do nadwozia (...). W samochodzie o numerze VIN (...) producent zabudował skrzynię biegów manualną o kodzie (...) (opinia k. 341-350, t. 5b).

A. K. (7) w swoim warsztacie w K. wykonał usługę lakierowania pojazdu marki A. (...) na zlecenie T. W. (2). Samochód nie był przemalowywany, tylko malowany na te same kolory (zeznania A. K. (7) k. 701-703, 2789, t. 5d) .

Pojazd marki A. (...) o nr VIN (...), w okresie ubezpieczenia w (...) S.A. od 26 marca 2001 roku do 25 marca 2002 roku, gdy jego użytkownikiem był R. S. (1), zaś pojazd posiadał nr rej. (...) miał szkodę kolizyjną, za którą wypłacono 6520 zł (pismo k. 392-395, t. 5b, z tomu T/S/3 : pismo k 32, dokumenty związane z rejestracją pojazdu k 33-42, pismo k 48).

Pojazd marki A. (...) o nr VIN (...) został zgłoszony do odprawy celnej w dniu 10 marca 2000 roku dla PHU (...). Pojazd marki A. (...) o nr VIN (...) zgłoszony do odprawy celnej w dniu 16 maja 2001 roku dla Przedsiębiorstwa (...) (pismo z załącznikami k. 360-364, t. 5b, z tomu T/S3 dokumenty związane z rejestracją pojazdu k 2-13, umowa k 14, pismo k 16).

Pojazd marki A. (...) o nr silnika (...) figurował w Związku (...) jako utracony (pismo k. 262, t. 5b).

Radio o numerze (...) fabrycznie było zamontowane w samochodzie A. (...) o numerze VIN: (...), nr silnika (...), koloru srebrnego, który został skradziony 13 czerwca 2003 roku. Poduszka powietrzna kierowcy (...) zamontowana została fabrycznie w samochodzie A. o numerze VIN (...) (pismo z załącznikami k. 1011-1021, t. VI, k. 263-269, t. 5b).

Nie można wykluczyć, że pojazd marki A. (...) o numerze VIN (...) został odbudowany na bazie elementów i podzespołów pojazdu o numerze VIN (...) w warunkach podanych przez T. W. (2). Szacunkowa, rynkowa, łączna wartość elementów zamontowanych w zabezpieczonym pojeździe A. (...) w postaci: maski, zderzaka, lampy błotników, automatycznej skrzyni biegów, drzwi, tapicerki skórzanej, poduszek, pasów, deski, kokpitu, radia i nawigacji, w okresie grudzień 2004-październik 2006 wynosiła 16.600 zł (opinia k. 4763-4769, 4981-4984, 5023- 5025, 4831 d- 4831g).

Aktualnie w dowodzie rejestracyjnym nie wskazuje się numeru silnika. Brak jest danych pozwalających ocenić rzeczywiste koszty przeróbek w przedmiotowych pojazdach. Na rynku polskim istnieje wiele źródeł pochodzenia części samochodowych. Nikt nie sprawdza ich pochodzenia. Powszechnie korzysta się z części używanych, szczególnie w sytuacji , gdy klient otrzymuje odszkodowanie w gotówce i zleca naprawę warsztatowi po jak najniższej cenie. (opinia biegłego k 4831 d- 4831g).

M. K. (2) zamówił u mężczyzny o ksywie (...), samochód marki F. (...), który chciał przekazać w rozliczeniu transakcji dotyczącej sprzedaży nieruchomości W. B. (1). Po około dwóch tygodniach (...) skontaktował się z M. K. (2) i oświadczył mu, że ma stosowny pojazd. M. K. (2) udał się po samochód do K. i odebrał samochód marki F. (...), który posiadał już tablice rejestracyjne. Samochód nie był ubezpieczony. Po przyjeździe do P. M. K. (2) jeździł tym samochodem przez tydzień, a następnie oddał go W. B. (1) wraz z umową kupna sprzedaży (zeznania M. K. (2) k. 142, 275-277, tom 2B).

W dniu 21 stycznia 2009 roku na terenie posesji nr (...) w miejscowości L. w gminie S. został ujawniony samochód marki F. (...), nr rej. (...), nr nadwozia (...), nr silnika (...) (z tomu 27a: protokół zatrzymania k. 29-31, protokół oględzin k. 32-33, dokumentacja fotograficzna k. 38).

Samochód marki F. (...) o numerze nadwozia (...) został wyprodukowany w 2000 roku w kolorze czerwony S. z fabrycznie zamontowanym silnikiem o numerze nadwozia (...). Numer silnika (...) był fabrycznie przypisany do samochodu osobowego F. (...) wyprodukowanego w 2001 roku w kolorze niebieski C. i nr VIN (...) (pismo k. 44, t. 27a).

Numer identyfikacyjny VIN w zabezpieczonym pojeździe marki F. (...) nr rej. (...) został przerobiony – pierwotny numer identyfikacyjny to: (...) (opinia k. 53-55, t. 27a).

Samochód osobowy marki F. (...) nr VIN (...), nr silnika (...) koloru szary grigio steel metalik został zakupiony przez J. G. (8) i W. G. od (...) sp. z o.o. w S. w dniu 17 maja 1999 roku za kwotę 21.699,99 zł za środki pieniężne pochodzące z kredytu udzielonego przez (...) Bank (...) S.A. w K.. Pojazd otrzymał nr rej. (...). Samochód marki F. (...) został skradziony na szkodę J. G. (8) i W. G. w nocy z 27 na 28 maja 1999 roku z ul. (...) w S. (kopia dokumentów k. 62-73, t. 27a).

Opisany wyżej samochód marki F. (...) został skradziony w nocy z 27 na 28 maja 1999 roku z ul. (...) w S. (kopia dokumentów k. 81-105, t. 27a).

W dniu 31 sierpnia 1999 roku (...) S.A. (...) wypłaciła odszkodowanie w kwocie 27.000 zł na rzecz (...) Banku (...) S.A. w K. (kopia dokumentów k. 125-129, t. 27a).

Z datą 19 września 1999 roku została sporządzona umowa sprzedaży za cenę 18.600 zł samochodu osobowego marki F. (...), nr rej. (...), nr nadwozia (...), nr silnika (...) pomiędzy W. B. (1) a J. J. (1) (kopia umowy k. 11 t. 27a).

30 września 1999 roku W. B. (1) złożył w Urzędzie Gminy w S. wniosek o rejestrację pojazdu marki F. (...) nr nadwozia (...), nr silnika (...). Na wniosku znajduje się oświadczenie W. B. (1), że osobiście sprawdził numer nadwozia i silnika i są one zgodne ze stanem faktycznym (kopia dokumentów k. 687-691, t. IV).

Pojazd marki F. (...) koloru bordowy metalik nr VIN (...), nr silnika (...) został sprzedany P. M. (3) w dniu 3 lutego 2003 roku przez (...) sp. z o.o. w Ż. za kwotę 17.500 zł. Pojazd posiadał nr rej. (...) (kopia dokumentów k. 773-780, t. IV).

W dniu 28 czerwca 1999 roku w Urzędzie Miasta w M. zostały przedłożony rachunek z którego wynikało, że w dniu 28 czerwca 1999 roku J. J. (2) kupił od (...) sp. z o.o. w K. samochód osobowy marki F. (...), nr nadwozia (...), nr silnika (...) koloru szarego za cenę 21.440 zł (kopia faktury k. 17, t. 27a).

Latem 2006 roku do G. B. (1) przyjechał M. K. (1). M. K. (1) poinformował G. B. (1), iż jest w posiadaniu listy zarzutów, które postawione zostały P. M. (1), który jak wynikało z jego słów składa obciążające ich wyjaśnienia. Pokazał także G. B. (1) posiadany dokument. Okazywał złość wobec zachowania P. M. (1). Uprzedził G. B. (1), że będzie przesłuchiwany, sugerował by w takim przypadku nie przyznawał się do niczego.

W 2006 roku, przed wakacjami do J. W. (1) zatelefonował M. K. (1). Doszło do ich spotkania, podczas którego M. K. (1) przekazał J. W. (1) kserokopie dokumentów ze sprawy prowadzonej przeciwko P. M. (1) w postaci m. innymi treści zarzutów. M. K. (1) nalegał, by J. W. (1) zapoznał się z dokumentami i nabytą wiedzę podzielił się z G. B. (1) i A. Ł. (1). Ze słów M. K. (1) wynikało, iż P. M. (1) złożył obciążające ich zeznania. Sugerował, żeby J. W. (1), G. B. (1) i A. Ł. (1) nie składali wyjaśnień. Twierdził, że w takiej sytuacji nie będzie dowodów potwierdzających wersję P. M. (1).

M. K. (1) zatelefonował do J. W. (1) w lutym 2007 roku. Pytał o A. Ł. (1), który był już wówczas zatrzymany. (wyjaśnienia oskarżonego J. W. k 175-176 tom 21 a).

W lipcu 2006 roku z M. K. (1) spotkał się także A. Ł. (1). M. K. (1) poinformował go, iż obciążające ich zeznania złożył P. M. (1). Pokazywał A. Ł. (1) listę zarzutów postawionych P. M. (1). Pytał, jak zachowa się A. Ł. (1) w sytuacji, gdy będzie przeciwko niemu prowadzone postępowanie karne. (wyjaśnienia oskarżonego A. Ł. k 52-53 tom 11a).

J. S. (1) nie zdradza objawów choroby psychicznej ani cech upośledzenia umysłowego W chwili zarzucanych czynów rozumiał ich znaczenie i mógł pokierować swoim postępowaniem.(opinia psychiatryczna k 33- 36 tom 28a).

R. I. (1) nie zdradza objawów choroby psychicznej ani cech upośledzenia umysłowego. Ujawnia cechy uzależnienia od substancji psychoaktywnych. W czasie zarzucanych czynów rozumiał ich znaczenie i mógł pokierować swoim postępowaniem. (opinia psychiatryczna k 194-195 tom 9a).

S. W. (1) nie zdradza objawów choroby psychicznej ani cech upośledzenia umysłowego. Zdradza natomiast cechy zaburzonej osobowości. W trakcie czynów rozumiał ich znaczenie i mógł pokierować swoim postępowaniem. (opinia psychiatryczna k 389-391 tom 4b).

W. B. (1) nie zdradza objawów choroby psychicznej ani cech upośledzenia umysłowego W chwili zarzucanych czynów rozumiał ich znaczenie i mógł pokierować swoim postępowaniem. (opinia psychiatryczna k 121-122 tom 27a).

W dniu 3 stycznia 2006 roku R. K. (3) kupił od firmy (...) we W. naczepę typu „ firanka „ koloru czerwonego. Naczepa ta była w stanie kwalifikującym ją do remontu. R. K. (3) dokonał naprawy hamulców, wymiany opon naprawy zawieszania. Wraz z naczepą R. K. (3) otrzymał faktury VAT potwierdzające dokonanie transakcji sprzedaży naczepy przez firmę (...) do zbywcy z 2002 roku. Naczepa została zarejestrowana na nazwisko R. K. (3) numer rejestracyjny (...). (zeznania świadka R. K. k 386 tom 3b i k 2732).

B. M. (2) w 2002 roku prowadził działalność gospodarczą, zajmując się sprzedażą węgla. P. M. (1) i M. K. (2) zaproponowali mu kupno ciągnika siodłowego marki M.. B. M. (2) odebrał ów ciągnik z warsztatu znajdującego się w okolicach B., płacąc za niego 20 000 złotych. Nie sporządzono umowy kupna. Po przeprowadzeniu ciągnika do B. M. (2) M. K. (2) i P. M. (1) przerobili w nim numery identyfikacyjne. Po pewnym czasie P. M. (1) i M. K. (2) odebrali ten ciągnik siodłowy B. M. (2). W zamian otrzymał ciągnik siodłowy R. (...), który po dwóch dniach zabrał P. M. (1). B. M. (2) nabył także od A. N. (1) ciągnik siodłowy I. (...)- S., który zarejestrowany był jako I. (...) – S.. Nabył także od M. K. (2) ciągnik siodłowy M. w kolorze niebieskim na (...) numerach rejestracyjnych , bez spisywania formalnej umowy. Pojazd ten został zabrany przez M. K. (2). B. M. (2) widział w późniejszym okresie , iż pojazd ten był zaparkowany „ u W. w K.. (wyjaśnienia B. M. k 159-164 tom C/III/1, zeznania świadka B. M. k 4334-4335).

Oskarżony A. K. (1) jest ojcem dwójki dzieci, pozostaje w konkubinacie. Po zakończeniu nauki pracował w firmie konfekcyjnej rodziców. W latach 2001 – 2006 prowadził własną firmę transportową. W trakcie prowadzenia działalności w celach zarobkowych wyjechał do L.. Po opuszczeniu Aresztu Śledczego pracował w charakterze kierowcy. Aktualnie jest osobą bezrobotną. Ma bardzo dobrą opinię wśród członków swojej rodziny. (wywiad środowiskowy k 5580 – 5581, zaświadczenie k 5583, świadectwo pracy k 5584, oświadczenie k 5585).

Oskarżony R. I. (1) jest ojcem dwójki dzieci. Zatrudniony jest w charakterze monter z wynagrodzeniem 2000- 2500 złotych miesięcznie. Posiada bardzo dobrą opinię w miejscu zamieszkania. Podejmował także inne zatrudnienie. (wywiad środowiskowy k 5587, umowa k 5361).

Oskarżony T. W. (2) w sposób poprawny zachowuje się w czasie pobytu w jednostce penitencjarnej. Nie był karany dyscyplinarnie. Był wielokrotnie nagradzany. Jest uczestnikiem podkultury przestępczej. Nie sprawia z tego powodu kłopotów natury wychowawczej. Nie jest zatrudniony.

(opinia k 5590).

T. W. (2) w sposób aktywny uczestniczył w życiu szkoły, do której uczęszczał jego syn wspierając ją materialnie. (pisma k 5760- 5761, podziękowania i dyplomy k 5762, 5763, 5764, 5765, 5766, 5768).

Oskarżeni: T. K. (2), P. K., J. S. (1), A. Ł. (1), J. W. (1), G. B. (1), T. W. (2), J. K. (5) byli karani. (dane o karalności k 5809- 5810, 5811- 5812, 5814-5816, 5817- 5818, 5819-5820, 5821-5822, 5823-5824, 5826- 5827, odpisy wyroków k 18-19, 20-25 – tom 28a).

Oskarżeni; W. B. (1), B. T. (1), M. G. (2), Z. U., S. A. (1), R. I. (1), S. W. (1) i A. K. (1) nie byli karani (dane o karalności k 5828, 5829, 5830, 5831, 5832, 5833, 5834, 5835).

Oskarżony J. W. (1) ma pozytywną opinię w miejscu zamieszkania. Prowadzi dobrze prosperującą działalność gospodarczą, Jest ojcem dwójki dzieci. (wywiad środowiskowy k 5584- 5595, wydruk k 4955, umowa k 4956-4959, akt notarialny k 4960- (...)).

Podczas okazania tablic poglądowych P. M. (1) nie rozpoznał A. K. (1). Wskazał, iż jego wizerunek kojarzy mu się z „ B. „, szwagrem M. K. (2). (protokół okazania k 5107-5110, materiał poglądowy k 5083-5106).

Do Sądu Rejonowego w Pabianicach skierowano akt oskarżenia przeciwko P. M. (1), którym oskarżono go m. innymi o :

- dokonanie kradzieży naczepy samochodowej (...) na szkodę K. Z. (1),
- dokonanie kradzieży naczepy samochodowej Ś. na szkodę T. T. (1),
- o dokonanie kradzieży naczepy wywrotki na szkodę J. Ś. (1),
- o dokonanie kradzieży naczepy marki T. na szkodę formy E.- W. M. (5),
- o dokonanie kradzieży naczepy z ładunkiem nawozów sztucznych na szkodę M. K. (5),
- o dokonanie kradzieży naczepy marki W. na szkodę W. M. (3),
- o dokonanie kradzieży naczepy z węglem na szkodę P. J. (1),
- o dokonanie kradzieży naczepy chłodni na szkodę T. C. (1),
- pomoc w ukryciu ciągnika siodłowego M. (...),
- o dokonanie kradzieży naczepy na szkodę M. L. (1),
- o dokonanie kradzieży naczepy na szkodę Z. K. (1).

W przedmiotowej sprawie wyrok nie zapadł. Wobec P. M. (1) zarządzono poszukiwanie listem gończym oraz wydano (...) Nakaz Aresztowania.

(pismo i kopia aktu oskarżenia k 3796- (...)).

Oskarżony **A. Ł. (1)** podczas pierwszego przesłuchania do jakiego doszło w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do zarzucanych czynów. Wyjaśnił m. innym, iż M. K. (1) wydzierżawił firmie (...) ciągnik siodłowy M. (...) wraz z naczepą. Zaprzeczył, by udzielał M. K. (1) pomocy w wyłudzeniu odszkodowania za przedmiotowy zestaw pojazdów. Przyznał, iż (...) ujawniony na jego posesji nabyty został przez jego ojca od nie istniejącej firmy (...). Wskazał, iż pracował jako kierowca w firmie (...) i co najmniej dwukrotnie wyjeżdżał za granicę i pozostawiał tam pojazd, którym się poruszał.

A. Ł. (1) nie przyznał się do zarzucanych czynów także podczas posiedzenia Sądu w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania.

Podczas kolejnego przesłuchania do jakiego doszło w czasie śledztwa, odnosząc się do poszczególnych, postawionych mu zarzutów A. Ł. (1) przyznał, iż wiedział o wyłudzeniu odszkodowania za ciągnik siodłowy M. i naczepę, ale nie udzielał w tym pomocy. Nie przyznał się do przyjęcia od M. K. (1) powyższego zestawu pojazdów ze świadomością, iż pochodzą one z czynu zabronionego. A. Ł. (1) przyznał także, iż zawiadomił M. K. (1) o naczepie stojącej w R., negując by dokonywał jej zaboru. Podniósł, iż wyjeżdżał do Rosji, ale nie wie, które z pojazdów, którymi kierował pochodziły z kradzieży. A. Ł. (1) przyznał się do kradzieży naczepy Ś. we W., naczepy K. w G. i naczepy L. w K. oraz do paserstwa naczepy na szkodę firmy (...) oraz naczepy chłodni w P. odnośnie której nie postawiono mu zarzutu.

W złożonych wyjaśnieniach opisał okoliczności w jakich doszło do podjęcia przez niego działalności niezgodnej z prawem. Podał, iż pod koniec 2000 roku przyjął propozycję przyrowadzenia z K. samochodu R. (...), który wedle zapewnień M. K. (1) i P. M. (1) pochodził z tzw. układu. Właściciel pojazdu przekazuje posiadany pojazd i zgłasza jego fikcyjną kradzież w celu wyłudzenia odszkodowania. Po przyrowadzeniu samochodu z K. wspólnie z M. K. (1) i P. M. (1), którzy przekazali mu oryginalny kluczyk odstawił samochód do warsztatu piaskowania prowadzonego przez szwagra G. P. K. w M.. Miejsce to wskazali mu M. K. (1) i P. M. (1). Ten samochód został wypiaszkowany, przemalowana została rama i następnie pojazd ten został wywieziony do Rosji przez S. T..

A. Ł. (1) wyjaśnił nadto, iż przyrowadził dla M. K. (1) z K. naczepę wywrotkę T.. Został poinformowany przez M. K. (1) i P. M. (1), że naczepa pochodzi z układu. M. K. (1) i P. M. (1) w czasie jazdy do firmy (...) jechali przed nim samochodem osobowym.

Odnosząc się do naczepy zabranej z miejscowości K. A. Ł. (1) wyjaśnił, iż w tym przypadku procedura była podobna. Zabraną naczepę, po przerobieniu i pomalowaniu dzierżawił w późniejszym czasie od M. K. (1).

Oskarżony A. Ł. (1) wyjaśnił także, iż naczepa zabrana z G. i wywrotka ze stacji paliw w R. odstawił albo do firmy (...) albo „do tego człowieka od piaskowania”.

A. Ł. (1) złożył także wyjaśnienia dotyczące zaboru naczepy z meblami w miejscowości W.. Wskazał, iż zaboru tej naczepy dokonał ze Z. U. i mężczyznami o imionach S. i Wołodia. W czasie gdy pozostałe osoby podpinały naczepę on spożywał alkohol z pracownikami stacji benzynowej na której zaparkowana była naczepa. Trafiała ona do miejscowości P., do miejsca zamieszkania G. B. (1), gdzie meble zostały rozładowane. Sprzedażą skradzionych mebli zajmował się M. K. (1).

A. Ł. (1) opisał także okoliczności w jakich doszło do „zaboru” samochodu S. i naczepy ze składu węgla mieszczącego się w W. przy ulicy (...) prowadzonego przez (...). Wskazał, iż brał w tym udział Z. U., który jechał zestawem, „wystawionym przez zięcia właściciela o nazwisku W.”. Zabraną naczepę został zaprowadzony do firmy (...). Naczepa pochodząca z przedmiotowego zdarzenia została przekazana w rozliczeniu za sprzedaż naczepy i mebli zabranych z W. do firmy (...), którą prowadził razem z T. K. (2). Była wypiaszkowana i pomalowana. Gdy firma (...) była likwidowana naczepę tę w rozliczeniu otrzymał T. K. (2), który wiedział „co to za naczepa”. D. zabezpieczony na posesji A. Ł. (1) pochodził od W. M. (3), który oddał samochód na tzw. układ. A. Ł. (1) nabył ten pojazd w ramach rozliczeń zaległych wypłat.

A. Ł. (1) podał także, iż W. M. (3) zginęła w późniejszym okresie naczepa w miejscowości L.. O naczepie tej, gdzie stoi i do kogo należy mówił M. K. (1) i P. M. (1). Za przekazanie tych informacji M. K. (1) odliczył A. Ł. (1) część należności za dzierżawę zestawu. Potwierdził, iż to on poinformował M. K. (1) o naczepie stojącej w R.. Wyjeżdżał także wówczas gdy pracował w J. 4-5 razy do P., prowadząc zestawy pojazdów zakupione przez S.. Przyznał, iż przeprowadzał naczepę chłodnię zaparkowaną w P., która według słów M. K. (1) i P. M. (1) miała pochodzić z tzw. układu. W niektórych sytuacjach, gdy przeprowadzał naczepę miał dowód rejestracyjny. K. z M. zawsze jechali przed nim.

A. Ł. (1) w złożonych wyjaśnieniach przyznał ostatecznie, iż zgłosił fikcyjną kradzież M. (...) z naczepą, które dzierżawił od M. K. (1) za jego namową, w zamian za co miał przez dwa miesiące nie płacić kwot należnych z tego tytułu M. K. (1).

W czasie eksperymentu procesowego A. Ł. (3) wskazał w W. miejsce skąd zabrana została naczepa oddana na tzw. układ przez zięcia E. – Z. W. (1), który porozumiał się w tej sprawie z T. K. (2), przekazując kluczyki Z. U. . Wskazał także miejsce w L. skąd zabrana została naczepa na szkodę W. M. (3), miejsce znajdujące się w W., gdzie miała mieć miejsce fikcyjna kradzież S. należącej do J. i opisał jej okoliczności. A. Ł. (1) ujawnił także miejsca w jakich doszło do kradzieży mebli w miejscowości W. oraz posesję w miejscowości M. gdzie znajdował się warsztat piaskowania prowadzony przez P. K..

W czasie przeprowadzanych z jego udziałem eksperymentów procesowych A. Ł. (1) wskazał nadto :

- miejsce parkowania naczepy w R. o której poinformował M. K. (1),
- miejsce w którym pozostawił dzierżawiony od M. K. (1) ciągnik siodłowy M. (...) z naczepą, którego kradzież sfingowano w celu wyłudzenia odszkodowania,
- miejsce w K. skąd zabrana została naczepa marki T.,
- parking w P. skąd zabierał naczepę z napisem HZ Transport,
- stację benzynową w miejscowości G. Stara skąd zabierał naczepę i stację benzynową w P. na której pozostawił zabrana naczepę,
- miejsce w G., w pobliżu stacji kontroli pojazdów, skąd zabrał naczepę na poleceni M. K. (1),
- miejsce we W. skąd zabrał naczepę.

Składając kolejne wyjaśnienia w czasie śledztwa A. Ł. (1) przyznał się do udziału w grupie przestępczej, wskazując, iż na początku nie wiedział o co chodzi, do pomocy w wyłudzeniu odszkodowania za zestaw składający się z M. (...) i naczepy. Zakwestionował swoją świadomość, co do tego, by już w 2001 roku wiedział o pochodzeniu zestawu pojazdów dzierżawionych od M. K. (1). Oskarżony przyznał się do kradzieży naczepy z meblami. Potwierdził, iż był kierowcą R. (...) przeprowadzonego z K.. Przyznał się do przeprowadzenia naczep: na terenie P., z G. Starej do P., z W., z K., K., do poinformowania M. K. (1) o naczepie zaparkowanej w R.. Zaprzeczył swojemu udziałowi w zaborze naczepy w miejscowości B.. Nie przyznał się także do ukrycia nieustalonej ilości ciągników siodłowych.

Przed Sądem A. Ł. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanych czynów i złożył obszernie wyjaśnienia. Opisał w nich okoliczności związane ze zgłoszeniem fikcyjnej kradzieży ciągnika siodłowego M. (...) wraz naczepą, wskazując, iż zgodzili się na nią wspólnie z T. K. (2), potwierdzając, iż złożyli świadomie nieprawdziwe zeznania. A. Ł. (1) potwierdził swój udział w zaborze naczepy jaka miała miejsce w K., podnosząc, iż jadąc po naczepę nie miał świadomości, iż jest ona kradziona. Przyznał, iż przyprowadził z K. do swojego miejsca zamieszkania R. (...) koloru białego. Potwierdził także, iż dokonywał wywozu do Rosji rozebranego na części ciągnika siodłowego R. (...), nie wie jednak, czy był to ten sam ciągnik, który został przez niego przyprowadzony z K..

A. Ł. (1) nie negował także tego, iż dokonał „przeprowadzenia” naczepy z miejscowości G. Stara. Potwierdził także, iż był po naczepę we W., w K., w G.. Odnosząc się do zarzutu pomocy w kradzieży naczepy na szkodę K. M. (1) wyjaśnił, iż jego rozmowa z M. K. (1) na temat stojącej naczepy wynikała z wcześniejszych zdarzeń, a powiedział M. K. (1) o naczepie, „żeby mieć spokój”, licząc także na zmniejszenie kwoty, którą płacił M. K. (1) za dzierżawę. Wskazał także, iż dopiero po tym jak M. K. (1) zmienił mu naczepę w dzierżawionym zestawie i po rozmowie z K. M. (1) uświadomił sobie, iż przyjął naczepę, którą skradziono pod kopalnią (...) w R.. A. Ł. (1) wskazał także, iż przeprowadzał z parkingu w P. naczepę, którą ktoś miał oddać na tzw. układ. Informując o naczepie stojącej w L. nie zdawał sobie sprawy, że „po nią pojadą „. Wiedział także o pochodzeniu ciągnika siodłowego D., który został nabyty przez (...).

Przed Sądem A. Ł. (1) wyjaśnił także okoliczności oddania na tzw. układ zestawu pojazdów przez Z. W. (1) i udział w tym czynie Z. U., J. W. (1) i G. B. (1). Opisał także okoliczności zaboru naczepy z meblami w W..

A. Ł. (1) w wyjaśnieniach złożonych przez Sądem podał, iż dopiero od pewnego momentu zaczął się domyślać, że bierze udział w nielegalnych przedsięwzięciach, wówczas gdy trzy naczepy zostały przeprowadzone w stosunkowo krótkim czasie w czerwcu 2001 roku. Taką świadomość zyskał od zdarzenia w K.. Obawiał się także o los swoich bliskich i swój. Grożono mu bowiem.

A. Ł. (1) zakwestionował przyjęty okres istnienia zorganizowanej grupy przestępczej w której miał uczestniczyć. Według niego o wszystkim decydował M. K. (1), a jego prawą ręką był P. M. (1). On odgrywał w tej grupie najmniej istotną rolę, był tylko kierowcą. Za każdą naczepę dostawał od M. K. (1) 100, 200, 300 złotych.

Odnosząc się do osoby P. K. wyjaśnił, iż do warsztatu piaskowania, który prowadził, dostarczał naczepy w celu ich naprawy czy piaskowania, także te sprowadzane z zagranicy. Nie dzielił się z P. K. swoimi wątpliwościami co do legalności naczep, które do jego warsztatu dostarczał. W rozmowach z J. W. (1) i G. B. (1) nigdy nie padły słowa, że K. jest zamieszany w ten proceder, że wie co przyjmuje. Podał także, iż nie zdarzyło się, by w sytuacji gdy miał wątpliwości co do legalności naczepy zaprowadził ją do innego warsztatu niż P. K.. Wszystkie naczepy jakie zaprowadził do P. K. nadawały się do piaskowania i malowania.

W firmie, w której był zatrudniony głos decydujący mieli J. W. (1) i G. B. (1). To oni wydawali mu polecenia. Zdarzały się sytuacje, że P. M. (1) z pominięciem właścicieli J. zwracał się do niego z propozycją wykonania jakiejś usługi, ale nie było możliwym, by podjął się jej wykonania z pominięciem szefów firmy, bo samochód, który był do tego potrzebny należał do J.. W ocenie A. Ł. (1) J. W. (1) i G. B. (1) domyślali się, że biorą udział w działalności przestępczej już na początku, kiedy pojawił się P. M. (1) i M. K. (1). Wówczas kiedy i on zaczął domyślać się, że chodzi o działalność przestępczą rozmawiał o tym z G. B. (1) i J. W. (1), którzy potwierdzili, że i oni się domyślają. Były rozmowy, „że wiemy o co chodzi”. Żadne okoliczności natomiast nie wskazywały, by A. K. (1) był zaangażowany w proceder związany z odprowadzaniem naczep czy oddawanie ich na układ.

A. Ł. (1) potwierdził także przed Sądem, iż w ramach rozliczeń za skradzione meble otrzymał z J. naczepę A. pochodzącą ze sfingowanej kradzieży w W..

Oskarżony **A. K. (1)** w czasie śledztwa i przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanych czynów. Przed Sądem wyjaśnił m. innymi, iż nie posiada żadnej wiedzy na temat przestępstw, których popełnienie mu zarzucono, ponieważ nie brał w nich udziału. Ze współoskarżonych zna jedynie T. i S. W. (1), którzy są jego daleką rodziną. Zdarzało się, że osoby te odwiedzały jego ojca M. K. (1). Zdarzało się także, że w sklepie (...) zaopatrywał się w części samochodowe.

A. K. (1) wyjaśnił, iż wówczas gdy prowadził działalność gospodarczą zajmując się transportem zdarzało się, że na przełomie 2002 i 2003 roku korzystał z usług warsztatu prowadzonego przez J. W. (1). Nie wykluczył, iż mógł wówczas widywać także G. B. (1). Dokonywał także napraw swojego samochodu R. (...) u ojca A. Ł. (1), który jest specjalistą w zakresie pneumatyki samochodów. Miał wówczas kontakt z A. Ł. (1).

Odnosząc się do osoby M. K. (2) A. K. (1) wyjaśnił, iż odwiedzał on jego ojca. Po śmierci żony M. K. (2) popadł w kłopoty finansowe. Zaczął nadużywać alkoholu i narkotyków. M. K. (2) zaciągał u M. K. (1) pożyczki, których nie oddawał. Przez miesiąc pracował u M. K. (2) w hurtowni kawy i herbaty, ale zrezygnował ponieważ nie otrzymał wynagrodzenia. W czasie gdy podjął pracę w firmie matki widywał R. I. (1) w towarzystwie drugiej żony M. K. (2). Nie wiedział wówczas, że ma on na imię R.. Znał go jako B..

A. K. (1) podniósł, iż nie zna P. M. (1). Osobę tę i jego pseudonim może znać z rozmów prowadzonych z ojcem. Nie zna powodów dla których P. M. (1) pomawia go o określone zachowania. T. F. (1) poznał w 2003 roku w salonie (...), gdzie odbierał on nowy samochód, pracując w firmie jego ojca. Utrzymywał z nim kontakty ściśle zawodowe. Wiedział, że odbywał karę pozbawienia wolności. Odnosząc się do zarzutu dotyczącego rajstop S. A. K. (1) podał, iż był w tej sprawie przesłuchiwany w charakterze świadka. Został poproszony o odniesienie się do jakichś zeznań, które dotyczyły osoby z jego bliskiej rodziny. Nie posiada wiedzy na temat spirytusu skradzionego na szkodę firmy (...) w L..

A. K. (1) w złożonych przed Sądem wyjaśnieniach opisał okoliczności, które skłoniły go do opuszczenia Polski oraz okoliczności w jakich do Polski powrócił. Nie wykluczał, by wspólnie z T. W. (2) i S. W. (1) wyjeżdżał nad wodę.

A. K. (1) zaprzeczył, by brał udział w rozładunku butów, nie zajmował się także transportem mebli. Wskazał na określone sprzeczności między relacjami P. M. (1) i M. K. (2) w powyższym zakresie.

Oskarżony **R. I. (1)** nie przyznał się do zarzucanych czynów. Wyjaśnił przed Sądem m. innymi, iż M. K. (2) poznał w 1997 – 1998 roku za pośrednictwem swojej siostry, która związała się z nim, a później zawarła związek małżeński. Przez pewien czas mieszkali pod jednym dachem. M. K. (2) oszukiwał jego siostrę, okradał ją. Namawiał siostrę na

zerwanie z M. K. (2), który pewnego dnia zniknął. Nie uczestniczył w żadnych interesach związanych z M. K. (2). Ze współoskarżonych zna jedynie S. A. (1), który jest byłym mężem przyjaciółki jego siostry. R. I. (1) podniósł, iż M. K. (2) uknuł intrygę wobec jego osoby, ponieważ narastał między nimi konflikt. Miał do M. K. (2) pretensje o to, jak traktuje jego siostrę. P. M. (1) zna jako kolegę M. K. (2), który bywał w domu, gdzie razem mieszkali. Przyznał, iż posiadał wiedzę o dokonaniu kradzieży samochodu M. K. (2) z ładunkiem butów ale nie brał w tym udziału. W chwili gdy poznał M. K. (2) posiadał on dom, trzy samochody. Gdy zniknął z majątku nic nie pozostało. Bank zajął dom, był zadłużony u wielu osób.

O uprowadzeniu F. C. (1) wie z opowiadań siostry. Przyznał, iż zna M. K. (1), który był kolegą M. K. (2) i bywał w jego domu na ulicy (...) w P., także na spotkaniach towarzyskich.

Z. U. w swoich pierwszych wyjaśnieniach złożonych w czasie postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanych czynów. Przyznał, iż zna mężczyznę o nazwisku E., który prowadzi skład opału w W.. Nie wie w jakich okolicznościach zginął zestaw pojazdów, którym jeździł na (...) po węgiel. Zaprzeczył, by zaprowadzał ten zestaw z A. Ł. (1) do M.. Z. U. zanegował, by znał mężczyznę o nazwisku W., by to on przekazywał mu kluczyki do zestawu.

Oskarżony Z. U. wyjaśnił także, iż pewnego dnia przyjechał do niego A. Ł. (1), T. K. (2), J. W. (1) z jeszcze jednym nieznanym mu mężczyzną. Powiedzieli, że zepsuło się im auto, a oni wypili alkohol. Poprosili, by ściągnął im naczepę z K. do G.. Spełnił ich prośbę jadąc samochodem marki R.. Mówili, że w naczepie były jakieś meble. Nie dostał zapłaty za tę usługę.

W kolejnych wyjaśnieniach Z. U. zaprzeczył, by udzielał pomocy Z. W. (1) w wyłudzeniu odszkodowania. Przyznał się natomiast do kradzieży naczepy z meblami w miejscowości W.. Zadeklarował wolę dobrowolnego poddania się odpowiedzialności karnej.

Na rozprawie Z. U. przyznał się do zaboru naczepy z ładunkiem mebli. Nie przyznał się natomiast do pomocy w wyłudzeniu odszkodowania. Odmówił złożenia wyjaśnień i odpowiedzi na pytania. Korzystając z przysługujących mu uprawnień odniósł się do wyjaśnień złożonych w śledztwie, także do tych w których przyznał się do obu zarzucanych czynów. Wskazał, iż jego postawa wynikała z faktu, iż chciał dobrowolnie poddać się odpowiedzialności karnej, a z informacji jaką uzyskał od Prokuratora wynikało, iż warunkiem tego jest przyznanie się. Chciał dobrowolnie poddać się karze, ponieważ jest kierowcą i nie chciał stracić pracy.

Oskarżony **J. S. (1)** w śledztwie i przed Sądem nie przyznał się do zarzucanych czynów.

Przed Sądem J. S. (1) zaprzeczył, by miał cokolwiek wspólnego ze spirytusem, którego paserstwo mu się zarzuca. Niczego nie wie o butach, które miał rzekomo nabyć od M. K. (2). Nie zna żadnego z pozostałych oskarżonych. J. S. (1) wyjaśnił, iż w jego ocenie jest pomawiany przez M. K. (2), ponieważ podczas jednego ze spotkań do jakiego doszło w domu F. C. (1) był świadkiem ich sprzeczki, która dotyczyła żony F. C. (1). J. S. (1) wtrącił się i wówczas M. K. (2) wulgarnie wówczas na to zareagował. J. S. (1) przyznał, iż uczestniczył w zbiórce pieniędzy, które później wspólnie z A. N. (1) przekazali porywaczom. J. S. (1) przyznał, iż to on jest „J. z (...)”. Zadeklarował, że po tym jak został skazany za handel spirytusem skończył z tym.

Oskarżony **S. A. (1)** w śledztwie nie przyznał się do popełnienia zarzucanych czynów. Wyjaśnił m. innymi w czasie postępowania przygotowawczego, iż P. M. (1) o pseudonimie (...) poznał za pośrednictwem M. K. (2). Pewnego dnia został przez tego P. poproszony o pomoc w zaprowadzeniu do piaskowania naczepy należącej do K. Z. (1). Uczynili to ciągnikiem siodłowym M. (...) M. K. (1), zabierając naczepę z terenu Papierni w P.. Ciągnikiem jechał P., a on za nim samochodem P.. Naczepę pozostawili w okolicach R..

Odnosząc się do zarzutu pomocy w przywłaszczeniu butów na szkodę firmy (...) przyznał, iż pojechał do L. po T. M. M. K. (2). Wiedział, że skradziono wówczas samochód należący do M. K. (2).

S. A. (1) przyznał, że była taka sytuacja, że była prowadzona naczepa ale ciągnikiem siodłowym kierował P. pseudonim (...). On natomiast siedział obok.

W złożonych w śledztwie wyjaśnieniach S. A. (1) opisał także okoliczności w jakich zarejestrował na swoje nazwisko samochód A. oraz jak doszło do jego sprzedaży. Wskazał także na rolę M. K. (2), M. K. (1) i B. I..

Przed Sądem S. A. (1) przyznał się początkowo do popełnienia zarzucanych czynów. Potwierdził wyjaśnienia złożone w śledztwie wskazując, iż miały miejsce określone zdarzenia w których uczestniczył. Podniósł, iż jego przyznanie się do zarzucanych czynów wynikało z niezrozumienia pytania zadanego przez Sąd.

B. T. (1) w śledztwie nie przyznał się do zarzucanego czynu. Wyjaśnił, iż gdy przebywał wraz z kolegą w agencji towarzyskiej w W. został skradziony ciągnik siodłowy marki S., który był leasingowany przez firmę (...). Po ujawnieniu tego faktu zgłosił to w K. Policji w W.. Po zdarzeniu G. B. (1) miał pretensje o to, że samochód został skradziony. Nie wiedział, że kradzież jest sfingowana. B. T. (1) nie przyznał się także do stawianego mu zarzutu podczas rozprawy. Omówił złożenia wyjaśnień.

Oskarżony **P. K.** w toku postępowania przygotowawczego i przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanych czynów. W śledztwie odmówił złożenia wyjaśnień. Przed Sądem wyjaśnił natomiast odpowiadając jedynie na pytania swojego obrońcy, iż działalność gospodarcza, w której brał udział zarejestrowana była na jego ojca. Z firmy (...) przyprowadzane były do piaskowania naczepy. Sprawdzał ich dokumenty. Ani J. W. (1), ani G. B. (1), ani A. Ł. (1) nie mówili mu o swoich podejrzeniach co do pochodzenia naczep. Zdarzało się, że naczepa była odbierana pomimo tego, iż nie wykonał zleconej usługi. Za piaskowanie otrzymywał wynagrodzenie w kwocie 600- 800 złotych za naczepę. Nie zawsze był obecny kiedy naczepa była przyprowadzana i oddawana. Wskazał, iż w jego ocenie podczas piaskowania nie ma możliwości usunięcia numeru identyfikacyjnego.

Oskarżony **M. G. (2)** w śledztwie nie przyznał się do zarzucanych czynów. Wyjaśnił m. innymi, iż ciągnik siodłowy marki M. nabył w 2001 roku w firmie znajdującej się w okolicach B., a później sprzedał go K. ze Z.. Zaprzeczył, by kiedykolwiek był właścicielem naczepy W.. M. K. (1) i P. M. (1) spotkał na terenie firmy (...), gdzie naprawiał samochód V.. M. G. (2) także przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanych czynów. Odmówił złożenia wyjaśnień i odpowiedzi na pytania.

Oskarżony **T. K. (2)** składając wyjaśnienia w czasie postępowania przygotowawczego nie przyznał się do zarzucanych czynów. Potwierdził, iż dzierżawił od M. K. (1) ciągnik siodłowy M. (...) z naczepą marki SAM. Podniósł, iż przedmiotowy ciągnik siodłowy skradziono wraz z naczepą B. pod kopalnią w J.. T. K. (2) wyjaśnił, iż w firma (...) nigdy nie była w posiadaniu naczep marki T. i A.. Użytkowali ciągnik siodłowy D. i naczepę K., którą wspólnie z A. Ł. (1) wyremontowali. W czasie likwidacji firmy on zabrał tę naczepę. Podczas końcowego przesłuchania przeprowadzonego w czasie śledztwa oskarżony wyraził wolę dobrowolnego poddania się odpowiedzialności karnej.

Podczas rozprawy oskarżony T. K. (2) przyznał się do popełnienia zarzucanych czynów z wyjątkiem zarzutu, który dotyczy ciągnika siodłowego marki M. (...). Zaprzeczył, by miał świadomość, iż pojazd ten pochodzi z kradzieży. T. K. (2) odmówił złożenia wyjaśnień i odpowiedzi na pytania.

Oskarżony **J. K. (5)** nie przyznał się do popełnienia zarzucanych czynów. W złożonych w śledztwie wyjaśnieniach opisał okoliczności w jakich nabył, użytkował i utracił ciągnik siodłowy marki M..

Podtrzymał swoje wyjaśnienia podczas rozprawy. Wyjaśnił także m. innymi, iż zna J. W. (1) i G. B. (1). Z A. Ł. (1) pracowali natomiast w jednej firmie na początku lat 90 – tych. Nie zna powodów dla których jest pomawiany.

Oskarżony **J. W. (1)** podczas pierwszego przesłuchania do jakiego doszło w czasie śledztwa nie przyznał się do popełnienia zarzucanych czynów. Przyznał, iż zna J. K. (5) i S. K. (3) z którymi łączyły go jedynie kontakty biznesowe. Zaprzeczył, by znał M. K. (1), A. K. (1), P. M. (1) pseudonim „Głupi”, M. K. (2) pseudonim (...), podobnie jak F. C. (1).

J. W. (1) nie przyznał się do zarzucanych czynów także w czasie posiedzenia Sądu, który zdecydował o jego tymczasowym aresztowaniu.

Podczas kolejnego przesłuchania J. W. (1) przyznał, iż brał udział w części zdarzeń, które objęte zostały postanowieniem o przedstawieniu zarzutów. Wskazał, iż prowadził wspólnie z G. B. (1) usługi transportowe i zgłosił się do nich M. K. (1) i P. M. (1). Wykonał dla nich usługę polegającą na przyprowadzeniu naczepy, za co zapłacili gotówką. Od tego czasu dla M. K. (1) wykonał szereg różnych zleceń polegających na przeprowadzaniu naczep. Ci dwaj mężczyźni przyjeżdżali, on jechał za nimi ciągnikiem siodłowym należącym do J. i po wskazaniu naczepy podpinał ją do ciągnika siodłowego i jechał do firmy (...). Potwierdził, iż w takich okolicznościach był w miejscowości G. Stara, w T., w Ł. między Dworcem K., a ulicą (...). Podał, iż nie przypomina sobie by przeprowadzał naczepy z W., G., P., Ł. i L.. Wskazał, iż był taki przypadek, że „odbierał „naczepę chłodnię – był to pejzaż górski. Był także po naczepę na G.. Naczepy te były czasami remontowane w J., a czasami były krótko i później zabierane były przez M. K. (1) i P. M. (1), którzy twierdzili, że skupują naczepy. Nie było rozmów w jego obecności o przebijaniu numerów identyfikacyjnych.

Uzupełniając złożone wcześniej wyjaśnienia J. W. (1) wskazał, iż kiedy zorientował się, że naczepy pochodzą z jakichś układów nie chciał wykonywać zleceń M. K. (1). Na tym tle doszło do szarpaniny między G. B. (1), a P. M. (1). M. K. (1) i P. M. (1) poznał także ich pracownik- A. Ł. (1), który w późniejszym okresie dzierżawił od M. K. (1) czerwonego M. (...) z naczepą . Poznał także A. K. (1), który naprawiał w jego firmie pojazdy.

J. W. (1) wskazał, iż w W. doszło do kradzieży S. należącej do firmy (...), co zgłosił na Policji kierowca o nazwisku T.. Wyjaśnił, iż G. B. (1) jechał dla M. K. (1) dwa lub trzy razy. Odnośnie P. K. wyjaśnił, iż do jego warsztatu, który zajmował się piaskowaniem nie były zaprowadzane naczepy M. K. (1).

Podczas konfrontacji z G. B. (1) J. W. (1) podał

m. innymi, iż wówczas gdy przyprowadzał naczepy dla P. M. (1) i M. K. (1) oni zawsze jechali przed nimi i wskazywali miejsce gdzie stała naczepa. Nie mówili dlaczego naczepa ma zostać przetransportowana i jakie jest jej pochodzenia. Dwukrotnie P. M. (1) dał mu dowód rejestracyjny naczepy. Nie sprawdzał jednak, czy dowód rejestracyjny był od naczepy, którą miał przetransportować. J. W. (1) wyjaśnił, iż nie domyślał się, iż są to naczepy kradzione. Sądził, że świadczy jedynie usługi transportowe. Po trzecim lub czwartym wyjeździe zorientował się, że naczepy pochodzą „z jakiegoś przekrętu”. Wówczas nie chciał już dla nich jeździć i wyjazdy po naczepy zakończyły się. J. W. (1) podniósł także podczas wskazanej czynności, iż nie przypomina sobie takiego faktu by opowiadał G. B. (1) o naczepie z W.. Nie wykluczył, iż z jednej naczepy zatrzymał sobie worek nawozu jako zapłatę za wykonaną usługę. Nie przypominał sobie, był po naczepę z nawozem.

W czasie przeprowadzonego z udziałem oskarżonego J. W. (1) eksperymentu procesowego nie wskazał miejsca w miejscowości G. Stara skąd miał zabierać naczepę, podnosząc , iż nie kojarzy by kiedykolwiek przebywał w okolicy tej miejscowości.

J. W. (1) wskazał miejsce znajdujące się na ulicy (...) w Ł., skąd zabierał naczepę wywrotkę. Według słów P. M. (1) ciągnik, który ciągnął naczepę popsuł się i pojechał do warsztatu. Naczepę zaprowadził do G., do swojej firmy. Naczepa następnego dnia została przez nich zabrana. W czasie eksperymentu J. W. (1) wskazał także stację benzynową w T. z której zabierał naczepę. Według zapewnień P. M. (1) i M. K. (1) była to naczepa przez nich wydzierżawiona. Wskazali mu naczepę i stanęli gdzieś obok stacji benzynowej na której się znajdowała.

W czasie drogi do jego firmy, gdzie została zaprowadzona naczepa P. M. (1) dał mu dowód rejestracyjny naczepy. Numery rejestracyjne naczepy były takie same jak w dowodzie rejestracyjnym.

Składając kolejne wyjaśnienia J. W. (1) przyznał się do zaboru naczep w miejscowości W., w K., w G., do zaboru naczepy z meblami B.- R. -W., do zaboru naczep w miejscowościach M. i T., paserstwa naczepy (...) skradzionej w P., zaboru naczepy z węglem i naczepy w miejscowości G. Stara, w L., w S. i pomocnictwa do wyłudzenia odszkodowania za ciągnik R. (...) i naczepy na rzecz A. M. (4). Przyznał, iż z uwagi na upływ czasu nie pamięta wszystkich zdarzeń w

jakich brał udział. Wskazał, iż nie przypomina sobie okoliczności zaboru naczepy w S.. Naczepa z ładunkiem nawozów sztucznych stała natomiast na posesji G. B. (1).

Odnosnie zaboru naczepy z meblami to przypomina sobie jedynie, iż był z A. Ł. (1), który podpiął na stacji benzynowej naczepę do ciągnika siodłowego J., którym razem jechali. Na posesji G. B. (1) okazało się, że naczepa zawiera ładunek mebli. Wiedział, iż A. Ł. (1) jedzie ukraść naczepę.

J. W. (1) w złożonych wyjaśnieniach opisał okoliczności w jakich wspólnie z G. B. (1) weszli w posiadanie ciągnika siodłowego (...) za który W. M. (3) po zgłoszeniu jego kradzieży zamierzał uzyskać odszkodowanie, wskazując, iż po tym jak pojazd przyprawdzili na teren swojej firmy przerobili numery VIN pojazdu.

Oskarżony J. W. (1) przyznał także, iż wspólnie z G. B. (1) zgłosili fikcyjną kradzież samochodu S., który był własnością funduszu leasingowego i opisał okoliczności w jakich do tego doszło. Potwierdził, iż w 2002 roku przystali na propozycję A. Ł. (1), który zamierzał przyjąć oddawane na układ ciągnik siodłowy S. z naczepą, który miał należeć do właściciela firmy mieszczącej się w W. przy torach kolejowych. S. została zaprowadzona do warsztatu P. K. i wyprowadzona do Rosji, natomiast naczepa była pozostawiona w J., gdzie zostały przerobione numery VIN i gdzie została przemalowana. Została ona sprzedana A. Ł. (1).

J. W. (1) przyznał się także ostatecznie do zaboru naczepy w Ł. na szkodę M. L. (1) i pomocy w wyłudzeniu odszkodowania J. K. (5). Udał się do tej miejscowości wspólnie z P. M. (1), który poinformował go, że chce ukraść jakiś samochód. Ciągnik M. i naczepę zaprowadzili do warsztatu P. K. do M..

J. W. (1) w swoich kolejnych wyjaśnieniach opisał okoliczności w jakich nabywane były przez niego naczepy, które miały pochodzić z tzw. układów od P. B. (2) i M. K. (2). Wskazał, iż kradzieży naczepy w L. dokonał G. B. (1) z P. M. (1) i M. K. (1). Naczepa była przyprawdzona do G.. Przyznał, iż po kilku spotkaniach z P. M. (1) i M. K. (1) odniósł wrażenie, iż to **M. K. (1) kierował zlecaniem kradzieży.**

Na dalszym etapie śledztwa J. W. (1) nie przyznał się do udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. Opisał okoliczności w jakich nabywał naczep, które po przerobieniu numerów VIN pod numery widniejące na dokumentach od rozbitych pojazdów były następnie przewożone za granicę. Podał, iż zmienność jego wyjaśnień wynika z faktu, iż obawia się P. M. (1) i M. K. (1). P. M. (1) był wobec niego wielokrotnie agresywny, groził mu, że sprzeda go Policji. Przyznał, iż nie kojarzy osoby A. M. (4).

Składając kolejne wyjaśnienia J. W. (1) podniósł, iż nie przypomina sobie by brał udział w zaborze naczepy Ś. T. we W. i naczepy T. w K.. Wykluczył, by brał udział w przedmiotowych zdarzeniach. Tożsame stanowisko zajął, jeżeli chodzi o zarzut kradzieży naczepy w G.. Wyjaśnił, iż nie brał także udziału w zaborze naczepy z K.. Pojechał po nią A. Ł. (1). Zaprzeczył, by udzielał pomocy T. K. (6) w wyłudzeniu odszkodowania za samochód O. (...). J. W. (1) przyznał, że uczestniczył w kradzieży naczepy z meblami. Nie przypominał sobie zdarzenia związanego z zaborem naczepy w M. i G. Starej, przyjęcia naczepy (...). Przyznał się natomiast do zaboru naczepy z węglem, naczepy w T.. Podtrzymał wcześniejsze wyjaśnienia dotyczące pomocy w wyłudzeniu odszkodowania J. K. (5), kradzieży naczepy na szkodę W. M. (3) i M. L. (1). Wyjaśnił, iż po konfrontacji z G. B. (1) przypomniał sobie, iż uczestniczył w kradzieży naczepy z nawozami. Wskazał, iż nie wie czego może dotyczyć zarzut dotyczący A. M. (4).

Podczas składania kolejnych wyjaśnień J. W. (1) nie przyznał się do udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, do pomocy w wyłudzeniu odszkodowania na rzecz S. K. (3), pomocy w wyłudzeniu odszkodowania na rzecz A. M. (4). Wyjaśnił, iż przyznał się do tego czynu we wcześniejszych wyjaśnieniach, ponieważ chciał opuścić areszt.

J. W. (1) przyznał się natomiast do zaboru naczepy w miejscowości M., którą odprowadził do firmy w G.. Później zorientował się, że może być coś nie tak. Oskarżony wskazał, iż nie przypomina sobie zdarzenia dotyczące paserstwa naczepy skradzionej na szkodę K. Z. (1). Odnosnie naczepy z węglem podał, iż była to usługa transportowa, a naczepę zaprowadził do M., do P. K.. Nie zabierał z niej żadnego węgla. Także usługą transportową było przewiezienie naczepy z T., widział dowód rejestracyjny naczepy. J. W. (1) nie kojarzył, by był po naczepę w G. Starej, we W.. Przyznał się

natomiast do udzielenia pomocy w wyłudzeniu odszkodowania na rzecz J. K. (5) i zaboru naczepy na szkodę M. L. (1). Zastrzegł, iż nie wiedział, że J. K. (5) ma zamiar wyłudzić odszkodowanie. Ukradł te pojazdy, bo P. M. (1) go straszył. J. W. (1) zaprzeczył, by zabierał naczepy z K., G., miejscowości B.. Potwierdził swój udział w kradzieży naczepy w miejscowości S.. Oskarżony negował swój udział w paserstwie naczepy na szkodę K. R. (1), w zaborze naczepy w miejscowości R., naczepy w miejscowości K. i w zaborze ciągnika siodłowego S..

Odnosząc się do zarzutów podrobienia i przerobienia dokumentów w postaci umów kupna sprzedaży, posłużenia się podrobionymi dokumentami w czasie odpraw celnych J. W. (1) wyjaśnił, iż nie rozumie „skąd te zarzuty”. Wskazał w odniesieniu do zarzutu podrobienia umowy sprzedaży naczepy J. B., iż umowa została sporządzona przez niego ale to nie on podpisał się w miejscu sprzedającego. Potwierdził, iż posłużono się nią w czasie odprawy celnej. Podał także, iż zdarzało mu się kupować naczepy od osób, które nie figurowały w dowodzie rejestracyjnym. W takich przypadkach otrzymywał od kontrahenta tzw. faktury łączące, które wskazywały na pierwotnego właściciela naczepy. Wyjaśnił, iż nie pamięta czy przerabiał umowę kupna naczepy F.. Nie miał powodu, by zmieniać umowę kupna ciągnika siodłowego R.. Nie podrabiał także umowy kupna naczepy M., choć posłużył się tą umową przy odprawie celnej. J. W. (1) przyznał się także do pomocy w ukryciu ciągnika siodłowego marki D., którego fikcyjną kradzież głosił W. M. (3). Stało się tak z inicjatywy A. Ł. (1).

J. W. (1) przed Sądem przyznał się do zaboru naczepy z nawozami, wyłudzenia odszkodowania za ciągnik siodłowy S. leasingowany przez firmę (...), pomocy w ukryciu ciągnika marki (...) należącego do W. M. (3) i pomocy w ukryciu ciągnika siodłowego marki M. należącego do J. K. (5). Nie przyznał się do popełnienia pozostałych zarzuczonych czynów. Odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania.

Odnosząc się jedynie do protokołu przesłuchań w charakterze podejrzanego z 18 czerwca 2007 roku i 15 czerwca 2007 roku wyjaśnił, iż jego relacje wynikają z nacisków Prokuratora, który obiecał mu uchylenie tymczasowego aresztowania w zamian za przyznanie się do winy. On był wówczas zdesperowany i gotów był „sprzedać swoich rodziców, by opuścić areszt”. Podniósł także, iż policjanci obecni podczas przesłuchania krzyczeli, że ma się przyznać. Grozili, że w przeciwnym wypadku będzie siedział 10 lat.” Mówił to, co chcieli policjanci”. Nie potwierdził powyższych wyjaśnień wskazując, iż wymyślił to wszystko, ponieważ chciał odzyskać wolność.

Podczas pierwszego przesłuchania do jakiego doszło w czasie śledztwa oskarżony **G. B. (1)** początkowo nie przyznał się do popełnienia zarzuczanych czynów. Wskazał, iż czyny, o popełnienie których jest podejrzany są mu obce. Wyjaśnił m. innymi, iż zna M. K. (1) oraz mężczyznę o pseudonimach (...), Głupol, Ł., którzy dobrze znali się z J. W. (1). Było mu wiadomo, że J. W. (1) z A. Ł. (1) **jeździli z nimi kraść naczepy**. Kilka razy naczepy te stały w J., często były przyprawdane kradzione naczepy. W jego ocenie mózgiem całej tej działalności był M. K. (1) i P. M. (1) - (...). Pieniądze za naczepy trafiały do M. K. (1), on nie miał z tego tytułu żadnych korzyści. Wiedział o tej działalności, ale osobiście nie brał w niej udziału. W czasie składania wyjaśnień G. B. (1) wskazał, iż kiedyś jego znajomy J. K. (5) wspominał, że chce oddać ciągnik siodłowy M. na tzw. układ. On i J. W. (1) skontaktowali go z M. K. (1) i P. M. (1). Do J. była także przyprawdzona naczepa z nawozami ale nie wie, kto ją przyprawdził. G. B. (1) wyjaśnił, iż do J. przyprawdzona została także naczepa z meblami B.-R.-W.. G. B. (1) wyjaśnił także, iż wypadki po naczepy, żeby je kraść miały miejsce w nocy. Przychodząc do J. widział je stojące na terenie firmy.

W czasie składania kolejnych wyjaśnień G. B. (1) przyznał się do kradzieży naczepy z miejscowości L., wskazując, iż stanowiło to sprawdzenie jego lojalności. Opisał okoliczności tej kradzieży. G. B. (1) przyznał się także do zaboru naczepy w miejscowości K., do przyjęcia i przechowywania na terenie należącej do niego posesji mebli B. – R. – W., wskazując, iż meble te odebrane zostały przez P. M. (1) i M. K. (1).

G. B. (1) składając wyjaśnienia w czasie postępowania przygotowawczego wyjaśnił także m. innymi, iż w procedurze prowadzonym przez M. K. (1) i J. W. (1) uczestniczył z konieczności wynikającej z prowadzenia przez niego z J. W. (1) wspólnej działalności gospodarczej. Widywał na terenie firmy naczepy czy inne pojazdy o których wiedział, że były w posiadaniu M. K. (1) i P. M. (1) i z tego co słyszał były nielegalne. Współpraca J. z M. K. (1) i P. M. (1) trwała około rok, w okresie 2001 / 2002, do czasu zatrzymania J. W. (1) ze skradzioną koparką. Po opuszczeniu przez J. W. (1) aresztu

podjął decyzję o zaprzestaniu wspólnej działalności. G. B. (1) wskazał, iż nie był darzony przez J. W. (1), M. K. (1) i P. M. (1) pełnym zaufaniem. Nie był dopuszczany do większości rozmów i planów.

G. B. (1) podniósł, iż nie wie czy do P. K. były zaprowadzane pojazdy związane z działalnością M. K. (1). Jest przekonany, iż gdyby nawet jakiś pojazd został tam zaprowadzony, to P. K. nie wiedział skąd pochodzi dany pojazd czy naczepa, którą piaskuje.

Początkowo G. B. (1) negował także w śledztwie, by zniknięcie samochodu S. kierowanego przez B. T. (1) miało związek z próbą wyłudzenia odszkodowania. W swoich dalszych wyjaśnieniach przyznał jednak, iż kradzież tego pojazdu była sfingowana w tym celu, a kierowca otrzymał polecenie, że ma się zatrzymać w W. w okolicach N.- C..

W czasie konfrontacji z J. W. (1) do jakiej doszło w czasie śledztwa G. B. (1) wskazał, iż niektóre ze sformułowań jakich używał składając wyjaśnienia były zbyt mocne. Podniósł, iż domyślał się, że poszczególną naczepę, którą wskazali M. K. (1) i P. M. (1) jechał ukraść, ale oni nie mówili tego wprost i dlatego on jedynie się tego domyślał. Nie wie czy domyślał się tego także J. W. (1). G. B. (1) w czasie tej czynności nie potrafił sobie przypomnieć, czy J. K. (11) wspominał, że chce oddać na tzw. układ swojego M., choć potwierdził, iż to za jego pośrednictwem znajomość nawiązali J. K. (11) i P. M. (1).

G. B. (1) przyznał, iż zestaw pojazdów oddany na układ przez właściciela składu opału w W. został początkowo zaprowadzony do P. K., który piaskował naczepę.

Przed Sądem oskarżony G. B. (1) przyznał się do: zaboru naczepy z nawozami w miejscowości S., wyłudzenia odszkodowania za ciągnik siodłowy S. leasingowany przez firmę (...), paserstwa naczepy z meblami i kradzieży naczepy marki W. na szkodę W. M. (3). Nie przyznał się natomiast do popełnienia pozostałych zarzucanych mu czynów. G. B. (1) odmówił złożenia wyjaśnień i odpowiedzi na pytania.

Oskarżony **S. W. (1)** nie przyznał się do popełnienia zarzucanych czynów. W toku postępowania przygotowawczego wyjaśnił, iż M. K. (2) poznał w 2001 lub 2002 roku za pośrednictwem swojego kuzyna M. K. (1). M. K. (2) chciał pożyczyć od S. W. (1) (...) - 15000 złotych. S. W. (1) po rozmowie z M. K. (1) odmówił pożyczania pieniędzy. Po pewnym czasie o pożyczkę zwrócił się do niego R. S. (2) lub S., który przedstawił się jako kolega M. K. (2). M. K. (2) przekazał S. W. (1), by pożyczył pieniądze na 10%, choć on zwykle pożyczał na 5%. S. W. (1) udzielił pożyczki, a różnicą w oprocentowaniu 2-3 razy podzielił się z M. K. (2). Pożyczkobiorca przestał po pewnym czasie spłacać pożyczkę, natomiast M. K. (2) domagał się swojej części odsetek. R. odebrał samochód, który dał w zastaw, a jako zabezpieczenie pożyczki przekazał S. W. (1) działkę w K., którą ten ostatecznie sprzedał. Pieniądze zostały zwrócone. M. K. (2) nadal domagał się odsetek, straszył S. W. (1), że naśle na niego Rosjan. Obawiał się spełnienia tych gróźb.

Gdy dom M. K. (2) wystawiony został na licytację przez komornika, S. W. (1) w rozmowie z M. K. (1) wyraził zainteresowanie jego kupnem. Informacja ta dotarła do M. K. (2), który oznajmił S. W. (1), że wyciąga ręce po cudzą własność i on mu je obetnie.

S. W. (1) podtrzymał swoje wyjaśnienia przed Sądem, wskazując, iż osoba, której pożyczył pieniądze w rzeczywistości nazywa się R. C.. Oskarżony wyjaśnił nadto, iż okoliczności związane z rozliczeniem pożyczki i licytowanym domem spowodowały, iż M. K. (2) pomówił go o czyny, których nie popełnił. Odnosząc się do zarzutu udziału w uprowadzeniu F. C. (1) S. W. (1) podał, iż przebywał wówczas na długotrwałym zwolnieniu lekarskim. W czerwcu 2000 roku przez miesiąc przebywał w Stanach Zjednoczonych z synem T. W. (2). Przez pierwsze 2-3 tygodnie lipca przebywał w Niemczech, gdzie odbierał w porcie kontener z których przyplłynęły łódź i samochód. W Niemczech w lipcu 2000 roku przebywał przez okres około 1 tygodnia, w pierwszej połowie lipca.

Oskarżony **T. W. (2)** nie przyznał się do popełnienia zarzucanych czynów. Wyjaśnił m. innymi, iż nie zna M. K. (2). Przed procesem to nazwisko nic mu nie mówiło. Nie zna powodów pomawiania go przez M. K. (2). Przypuszcza jedynie, iż może to mieć związek z konfliktem jaki M. K. (2) miał z jego ojcem.

W postępowaniu przygotowawczym T. W. (2) wyjaśnił, że V. (...) nr rej. (...) był własnością jego matki T. W. (1), zaś sam oskarżony pożyczył ten samochód celem wyjazdu po części samochodowe do Holandii. W czasie tego wyjazdu, na który pojechał pracownik T. W. (2) P. P. (2), w Niemczech samochód uległ awarii – zepsuł się silnik. P. P. (2) sprowadził samochód do Polski, a na polecenie T. W. (2) kupił silnik. T. W. (2) nie instruował P. P. (2) gdzie ma zostać kupiony silnik. P. P. (2) kupił silnik o pojemności 2,5 L diesel, T. W. (2) nie miał wiedzy gdzie silnik został zakupiony. Ponieważ z wymianą silnika o innej pojemności łączyła się konieczność wymiany innych części tj. skrzyni biegów, układu wydechowego, P. P. (2) kupił również te części. T. W. (2) wyjaśnił, że samochód był naprawiany w Ł. u A. J.. W czasie naprawy wymienione zostały również obydwie błotniki, zderzak przedni, a prawdopodobnie także maska i wzmocnienie przednie oraz chłodnica. Części te pochodziły z należącego do T. W. (2) pojazdu marki V. (...) z 2001 roku, który oskarżony kupił w 2002, 2003 lub 2004 roku. Samochód kupił od mężczyzny z ogłoszenia. Pojazd był sprawny w chwili zakupu. Części, którymi dysponował T. W. (2) zostały po przeróbce tego pojazdu na V. (...) kilku miesiącach oskarżony oddał matce samochód. Odnośnie pojazdu marki A. (...) oskarżony podał, że po tym jak w samochodzie jego znajomej R. L. zepsuła się skrzynia biegów, oskarżony T. W. (2) zaoferował pomoc w naprawie. W tym celu wysłał do Niemiec P. P. (2), gdzie na jego zlecenie dokonano przeróbek w pojeździe. Wymieniono skrzynię biegów, fotele i jeszcze jakieś inne rzeczy. T. W. (2) zapłacił za naprawę 8000 euro. Oskarżony oświadczył, że nie zna niemieckiej firmy, która dokonywała naprawy. Następnie samochód został polakierowany u A. K. (7) w K.. Odnośnie samochodu marki V. (...) T. W. (2) wyjaśnił, że samochód został kupiony w salonie firmowym w W. przez R. L.. Samochód miał uszkodzony przód ale nie tracił gwarancji. Samochód do Polski sprowadził M. H. i on naprawiał pojazd w B.. Części do naprawy dostarczał T. W. (2), kupując je w serwisie w Niemczech lub z ogłoszenia. Niektóre części kupował M. H.. T. W. (2) oświadczył, że widział fakturę za naprawę, ale nie wie co się z nią stało. Samochód był użytkowany przez R. L., a następnie przez T. W. (1) – matkę oskarżonego. T. W. (2) kupił ten samochód na siebie, albowiem jego matka nie miała zdolności kredytowej. W trakcie transakcji samochód został uszkodzony, a następnie naprawiony przez P. P. (2). Naprawa obejmowała między innymi zamontowanie poduszek powietrznych. P. P. (2) zginął w wypadku samochodowym w 2008 roku (wyjaśnienia T. W. (2) k. 680-682,149, t. 5d).

T. W. (2) na rozprawie potwierdził wyjaśnienia z postępowanie przygotowawczego oraz dodatkowo podał, że zdarzenie, które P. P. (2) spowodował samochodem marki V. (...) polegało na uderzeniu bokiem samochodu w płot. Oskarżony nie chciał, żeby jego matka wiedziała, że miało miejsce tego rodzaju zdarzenie więc polecił P. P. (2) wykonanie naprawy. Po naprawie samochód był oglądany przez rzeczoznawcę pod kątem ubezpieczenia auto casco, co było warunkiem uzyskania kredytu na zakup samochodu. Odnośnie samochodu V. (...) T. W. (2) wyjaśnił, że skrzynia biegów do tego pojazdu została zakupiona na giełdzie w P. za 2,5 tysiąca zł. T. W. (2) podał ponadto, że nie zna M. K. (2) i nie wie dlaczego osoba ta składa obciążające go zeznania, choć podejrzewa, że może chodzić o konflikt który M. K. (2) miał z jego ojcem (wyjaśnienia T. W. (2) k. 2678-2682).

W postępowaniu przygotowawczym **W. B. (1)** odnośnie zarzutu paserstwa podał, że poznał M. K. (2) około 10 lat przed przesłuchaniem. Również w tym czasie M. K. (2) poinformował oskarżonego, że w okolicach C. jest do sprzedania samochód marki S.. W. B. (1) pojechał kupić samochód wraz z M. K. (2). Oskarżony kupił samochód bez oglądania, albowiem miał zaufanie do M. K. (2) (wyjaśnienia W. B. (1) k. 5-6, 119, t. 27a).

W. B. (1) nie przyznał się także do drugie z postawionych mu zarzutów. Przed Sądem wyjaśnił, iż mieszka w miejscowości L., gdzie prowadzi gospodarstwo rolne. Znajduje się tam budynek gospodarczy, obora i stodoła. Zaprzeczył, by posiadał gospodarstwo rolne w miejscowości S..

Dokonując ustaleń faktycznych dotyczących czynów zarzuconych S. W. (1) i T. W. (2) **w punktach od II do IV** Sąd oparł się na nie budzących w istocie wątpliwości zeznaniach pokrzywdzonego F. C. (1) i świadka A. R. (1). Nie może budzić w ich świetle wątpliwości, iż F. C. (1) został uprowadzony, a następnie przez 7 dni przetrzymywany przez porywaczy w nieustalonym miejscu. Zeznania pokrzywdzonego dały także podstawę do poczynienia ustaleń odnośnie tego, jak był on traktowany wówczas gdy był pozbawiony wolności,

w jaki sposób przebiegały negocjacje co do kwoty okupu. Zeznania F. C. (1) korespondujące z relacjami A. N. (1), J. S. (1) i M. M. (2) w zakresie tego w jakich okolicznościach został uwolniony, a także co do tego, iż przekazał określoną kwotę w zamian za zwrot skradzionego podczas uprowadzenia samochodu M., zarejestrowanego na matkę J. S. (1).

Zeznania F. C. (1) nie dają jednak podstaw do przyjęcia, iż ma wiedzę o tym przez kogo został uprowadzony.

Wskazać należy także, iż o ile wyjaśnienia M. K. (2) zdają się potwierdzać, iż w uprowadzenie F. C. (1) zaangażowany był bezpośrednio M. K. (1), to porównanie depozycji M. K. (2) i P. M. (1) w zakresie, w jakim odnoszą się do osób, które miały uprowadzić F. C. (1), prowadzi do wniosku, iż brak jest jednoznacznych dowodów na sprawstwo S. i T. W. (2).

Za znamienne musi zostać uznane w szczególności to, iż M. K. (2) w złożonych wyjaśnieniach i wobec woli ujawnienia wobec organów ścigania swojej wiedzy na temat popełnionych przestępstw w żadnym ich fragmencie nie wskazał na T. i S. W. (1) jako sprawców przedmiotowych czynów. Oceniając w tym kontekście zeznania P. M. (1), który zadeklarował, iż M. K. (2) w rozmowie z nim wymieniał pseudonimy osób, które uprowadziły F. C. (1) i mieli to być

(...), młody i stary oraz jakiś ochroniarz agencji towarzyskiej wskazać należy, iż o ile nie może budzić zdziwienia opisana przez P. M. (1) reakcja M. K. (1) na to, iż M. K. (2) miał ujawnić okoliczności związane z uprowadzeniem F. C. (1), to w depozycjach P. M. (1) próżno szukać stwierdzeń, które wskazywałyby, iż M. K. (1) potwierdził P. M. (1) „przekazane” mu przez M. K. (2) informacje. Dla oceny wiarygodności zeznań P. M. (1) istotne znaczenie musi mieć także ta okoliczność, iż zadeklarował on, iż wie o jakich (...) mówił M. K. (2). Według P. M. (1) mieli to być ojciec i syn, to jest S. i A. W. z Ł..

Za niewiarygodną uznać należy co prawda tę część wyjaśnień M. K. (2) z której wynika, iż nie uzyskał on za pomoc w uprowadzeniu F. C. (1) korzyści finansowej, wobec treści tych wyjaśnień zbieżnych częściowo z zeznaniami P. M. (1), iż określone korzyści finansowe za udzielenie informacji o potencjalnym, dogodnym miejscu uprowadzenia uzyskał od M. K. (1), to jednak jego relacje stoją w określonej opozycji do tego co zeznał P. M. (1). P. M. (1) sprostował co prawda w innym protokole przesłuchania imię jednego z (...). Z. należy jednak, iż nie sposób w sposób przekonujący wytłumaczyć dlaczego M. K. (2) miałby przekazać P. M. (1) określoną wiedzę na temat udziału T. i S. W. (1) w uprowadzeniu F. C. (1), skoro nie ujawnił jej przedstawicielowi organów ścigania w określonej sytuacji procesowej w jakiej się znalazł, tym bardziej, iż nie miał oporów w opisanu roli tak S. W. (1) jak i T. W. (2) przy dokonywaniu innych przestępstw(o czym niżej). W tym kontekście odrzucić należy twierdzenia S. W. (1) i T. W. (2) jakoby byli oni pomawiani przez M. K. (2) o zachowania jakich się nie dopuścili z powodu konfliktu zaistniałego między M. K. (2) i S. W. (1), choć nie sposób zakwestionować, iż doszło do udzielenia pożyczki R. C. jak i tego, iż dom M. K. (2) wystawiony został na licytację. Ten ostatni fakt potwierdzają choćby zeznania A. R. (1). Przyjąć należy bowiem, iż gdyby M. K. (2) miał w istocie wolę bezpodstawnego pomówienia S. W. (1) i T. W. (2) o czyny związane z uprowadzeniem F. C. (1), o dokonany na jego osobie rozboju, to nawet opierając się jedynie na swoich domysłach miał okazję to uczynić. Niemożność bezpośredniego przesłuchania P. M. (1) i M. K. (2) nie pozwala także na jednoznaczne ustalenie w jakim kontekście miały ewentualnie paść słowa o udziale (...) z ust M. K. (2). Zaakcentować należy także, iż jak wynika z depozycji P. M. (1), M. K. (2) nie wskazał w rozmowie jaką mieli przeprowadzić, imiennie na S. W. (1) i T. W. (2) jako na te osoby, które dopuściły się rozboju wobec F. C. (1) i uprowadziły go, a następnie zażądały określonej kwoty pieniędzy w zamian za zwrot bezprawnie zabranego samochodu. Nawet z depozycji P. M. (1) nie wynika także przecież, jaką rolę mieli odegrać T. i S. W. (1) w odniesieniu do zdarzeń opisanych w punktach od II do IV aktu oskarżenia. Powyższe rozważania prowadzić muszą do wniosku, iż brak jest podstaw do przypisania oskarżonym T. i S. W. (1) sprawstwa czynów polegających na uprowadzeniu F. C. (1) i wymuszenia okupu w zamian za jego uwolnienie, dokonania rozboju na jego osobie. Tym samym brak jest jakichkolwiek dowodów na popełnienia przez S. i T. W. (2) czynu polegającego na przyjęciu od F. C. (1) kwoty 50 000 złotych w zamian za zwrot bezprawnie zabranego samochodu marki M.. Niezależnie od poczynionych już rozważań wskazać należy, iż nie da się w świetle przeprowadzonych dowodów nie tylko uznać, by obaj ci oskarżeni byli sprawcami tego ostatniego czynu, ani ustalić, iż ewentualni porywacze były także tymi osobami, które zażądały, a następnie uzyskały „okup” za zwrot samochodu zabranego podczas porwania F. C. (1). Z przedstawionych względów Sąd uniewinnił oskarżonych T. W. (2) i S. W. (1) od czynów opisanych w punktach od II do IV aktu oskarżenia. Oceny tej nie może zmienić także ta okoliczność wynikająca z zeznań i wyjaśnień A. M. (1), iż S. W. (1) miał wiedzę o uprowadzeniu jakiejś osoby. Analiza relacji A. M. (1), sposób w jaki S. W. (1) miał przedstawiać

określone zdarzenia pogłębia jedynie wątpliwości w tym zakresie. Jak wynika bowiem z depozycji A. M. (1), S. W. (1) zmieniał kilka razy swoją wersję, także innych zdarzeń w sposób, który uniemożliwiał także A. M. (1) dokonanie jednoznacznej oceny czy S. W. (1) w nich bezpośrednio uczestniczył, czy też zna je jedynie z relacji osób trzecich.

Ustalając stan faktyczny dotyczący przywłaszczenia na szkodę PPHU (...) cysterny z zawartością blisko 25 tysięcy litrów spirytusu rektyfikowanego i zdarzeń, które nastąpiły później, Sąd oparł się na zeznaniach J. F. (1), J. G. (1), W. M. (1) i J. D. (1) oraz na ich relacjach złożonych w toku postępowania, które zakończyło się prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Lesznie. Na wiarę zasługują także te zeznania i wyjaśnienia jakie złożył Sławomir Karasiński odnoszące się do okoliczności w jakich doszło do przywłaszczenia spirytusu, miejsca gdzie był on przechowywany jak i osób, które były zaangażowane w to przedsięwzięcie. Odrzucić należało jednak te zeznania i wyjaśnienia Sławomira Karasińskiego w których wskazywał on na rzekome jego uprowadzenie i kradzież spirytusu przez nieustalone osoby, choćby wobec jego zeznań złożonych na rozprawie. Podnieść należy, iż relacje tak Sławomira Karasińskiego, J. F. (1) czy W. M. (1) jak i J. D. (1) zgodne są ze sobą co do najistotniejszych elementów zdarzenia, także co do tego, iż po tym jak spirytus został zlany do zbiorników gorzelnii znajdującej się w miejscowości W., został on następnie pewnej nocy wypompowany i wywieziony z terenu byłego PGR-u.

Odrzucić należało natomiast zeznania H. W. jakoby jej nieżyjący już mąż, J. W. (2) w czasie gdy pracował jako stróż u W. M. (1), nigdy nie został napadnięty przez osoby, które następnie dokonały wywiezienia spirytusu. Zarówno zeznania, jak i wyjaśnienia W. M. (1) jednoznacznie dowodzą, iż gdy w nocy J. W. (2) zajmował się pilnowaniem terenu gorzelnii doszło do użycia wobec niego przemocy. Wyjaśnienia złożone przez M. K. (2) w sposób jednoznaczny korespondują z relacjami W. M. (1) czy J. F. (1) odnośnie tego, iż spirytus został z terenu gorzelnii wywieziony, po tym jak on i M. K. (1) zdołali ustalić miejsce jego przechowywania.

Wyjaśnienia M. K. (2) milczą co prawda na temat tego czy i w jaki sposób obezwładniony został J. W. (2). Lakoniczne zeznania jakie złożył J. W. (2), odnośnie przebiegu zdarzeń jakie rozegrały się w nocy z 15 na 16 lipca 2000 roku różnią się od relacji W. M. (1) co do tego jakiego rodzaju przemocy użyli wobec niego napastnicy przed zaborem spirytusu znajdującego się na terenie gorzelnii. W. M. (1) podał bowiem, iż J. W. (2) wepchnięty został siłą do stróżówki. Z zeznań J. W. (2), nie wynika natomiast, jak opisał to W. M. (1) by był on pobity czy związany. W tym kontekście nie można jednak zlekceważyć tego fragmentu zeznań J. W. (2) z którego wynika, iż został on uderzony przez napastników w głowę (co miało spowodować utratę przez niego przytomności). Wobec niemożności bezpośrednio przesłuchania świadka J. W. (2), który zmarł i uwzględniając okoliczność, iż W. M. (1) znał przebieg zdarzenia jedynie z relacji pokrzywdzonego, przyjąć należało, iż przemoc jaka została użyta wobec J. W. (2) w celu przełamania jego oporu musiała z całą pewnością polegać przynajmniej na zadaniu mu jednego uderzenia w głowę.

Ustalając stan faktyczny w odniesieniu do okoliczności w jakich doszło do zaboru spirytusu w miejscowości W. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom złożonym przez M. K. (2). Wskazać należy, iż jego wyjaśnienia w określony sposób korespondują z zeznaniami jakie złożył J. G. (1) w szczególności co do tego, iż łączyły ich określone więzi znajomości. Wbrew twierdzeniom M. K. (2), J. G. (9) negował, by to on był pośrednikiem w nawiązaniu przez M. K. (2) kontaktu z osobami, które dysponowały przywłaszczonym spirytusem. Przyznał jednak, iż otrzymał od J. D. (1) propozycję, by znalazł osobę chętną na kupno znacznej ilości spirytusu. J. G. (1) choć wskazywał na J. D. (1) jako osobę, która kontaktowała się z M. K. (2) w sprawie spirytusu, potwierdził, iż M. K. (2) 2-3 krotnie przyjeżdżał busem na jego stację benzynową, którym odjeżdżał J. D. (1). Okoliczność tę wiązać należy z opisywanymi przez M. K. (2) nieudanymi próbami dostarczenia spirytusu.

Jak już wskazano M. K. (2) nie wskazał na sposób w jaki przełamana została wola J. W. (2), który zajmował się dozowaniem gospodarstwa rolnego w miejscowości W.. Nie może jednak budzić wątpliwości w świetle relacji M. K. (2), J. F. (1) czy W. M. (1), iż spirytus został wypompowany i przewieziony na posesję W. B. (1). Znamienne dla oceny wiarygodności wyjaśnień złożonych przez W. B. (1) jest to, iż także M. K. (2) potwierdził to, co wynika z depozycji J. F. (1), J. D. (1) czy J. G. (1), iż W. B. (5) w chwili gdy odnaleziono zostało miejsce przechowywania spirytusu tam się znajdował, będąc w stanie nietrzeźwym. Także z wyjaśnień M. K. (2) wynika, iż W. B. (1) w rozmowie z mężczyznami poszukującymi skradzionego spirytusu potwierdził, iż został on przywieziony przez M. K. (2). Należy zatem odrzucić

wyjaśnienia W. B. (1) nie przyznającego się do popełnienia tego czynu i kwestionującego jakkolwiek swoją pomoc w przechowywaniu spirytusu. Wyjaśnienia złożone przez samego W. B. (1) pozwalają natomiast na jednoznaczne ustalenie, iż spirytus przechowywany był na jego posesji w miejscowości L..

Nie zasługują także na wiarę wyjaśnienia S. W. (1), T. W. (2), A. K. (1) jakoby nie mieli oni nic wspólnego z kradzieżą spirytusu w miejscowości W. i zdarzeniami jakie rozegrały się w miejscowości L. wobec tego, iż nie było ich wówczas w Polsce lub jak w przypadku A. K. (1) wobec tego, iż przebywał na wczasach nad morzem, podobnie jak wyjaśnienia R. I. (1) odnośnie kradzieży spirytusu, wskazującego na motywy, które skłoniły M. K. (2) do pomówienia go o zachowania, których się nie dopuścił.

Nie sposób co prawda zakwestionować wyjaśnień S. W. (1) i T. W. (2) odnośnie tego, iż w pierwszych dniach lipca 2000 roku wyjeżdżali oni do Niemiec w związku ze sprowadzeniem ze Stanów Zjednoczonych dwóch samochodów i łodzi oraz basenu ogrodowego. Potwierdzeniem tej części wyjaśnień są bowiem dokumenty w postaci faktur zakupu wyżej wymienionych rzeczy, czy zeznania świadka, który pomagał w przetransportowaniu sprowadzonych drogą morską samochodów z Niemiec do Polski. Nie sposób także zakwestionować autentyczności stempli widniejących w paszportach S. i T. W. (2) potwierdzających ich wyjazd z Polski do Niemiec w dniu 11 lipca 2000 roku, wobec informacji przekazanych przez Komendę Główną Straży Granicznej i wydanej na powyższą okoliczność opinii kryminalistycznej. Odwołując się w tym miejscu do wyjaśnień jakie złożył S. W. (1) dotyczących perypetii związanych z przewiezieniem do Polski zakupionej łódki i związanych z tym formalności celnych wskazać należy, iż jak wynika ze złożonego dokumentu, odprawy celnej basenu dokonano na granicy Polski w dniu 14 lipca 2000 roku.

Zasadnicze znaczenie dla dokonania ustaleń faktycznych odnośnie zaboru spirytusu z gorzelni i zdarzenia w L. miało ustalenie pewnej daty tych zdarzeń. W. M. (1), J. G. (1) i J. D. (1) mieli trudności z jej precyzyjnym określeniem, nie mniej jednak w świetle ich relacji nie może budzić wątpliwości, iż do ich pobicia doszło w lipcową niedzielę, na co wskazują także ustalenia związane z określeniem daty w jakiej doszło do podpalenia ciągnika siodłowego i cysterny w której jak się później okazało pozostało jeszcze kilka tysięcy litrów spirytusu. Nie udało się co prawda ustalić tej daty na podstawie zeznań W. M. (1) i dokumentów nadesłanych przez właściwy urząd gminy (pomimo deklaracji W. M. (1), iż po około dwóch tygodniach wyrobił nowy dowód osobisty w miejsce utraconego w wyniku dokonanego na nim rozboju). Nie mniej jednak w tym aspekcie zwrócić należy uwagę na zeznania J. D. (1), który w sposób wiarygodny wskazał na rozprawie, iż po przedmiotowym zdarzeniu dopiero po upływie 3 lub 4 dni udał się do lekarza. Dokumentacja lekarska z przychodni w K., do której uczęszcza J. D. (1) w sposób jednoznaczny wskazuje, iż zgłosił się on do tej palcówki w dniu 19 lipca 2000 roku, a rozpoznano u niego m. innymi stłuczenie głowy w okolicy ciemieniowej, drobne skaleczenia, stłuczenie twarzy. Odniesienie zatem tej daty, do daty w jakiej przypadła poprzedzająca 19 lipca 2000 roku niedziela, pozwala na ustalenie, iż do rozboju na osobach

W. M., J. G. i J. D. doszło 16 lipca 2000 roku, a do zabrania spirytusu z gorzelni w nocy z 15 na 16 lipca 2000 roku.

Oceniając wyjaśnienia złożone przez M. K. (2) w części dotyczącej zdarzeń związanych z kradzieżą i odzyskaniem spirytusu i przydając im walor wiarygodności wskazać należy także, iż przedstawiona przez niego wersja odnośnie kradzieży spirytusu z miejscowości W. znajduje przynajmniej w części potwierdzenie w zeznaniach jakie złożył P. M. (1). Choć jak przyznał przebieg wydarzeń znał jedynie z opowieści M. K. (2), M. K. (1) i „ B. „ (R. I. (1)) złożone przez niego zeznania korespondują z wyjaśnieniami M. K. (2) co do pory w jakiej kradzież miała miejsce, czy też okoliczności w jakich ustalono gdzie przechowywany jest spirytus. Co znamienne dla oceny wyjaśnień M. K. (2) jak i oceny wiarygodności wyjaśnień R. I. (1), P. M. (1) potwierdził w złożonych wyjaśnieniach udział R. I. (1) w kradzieży spirytusu. P. M. (1) nie określił co prawda roli, jaką miał do odegrania podczas dokonywania tego przestępstwa R. I. (1). Jego zeznania i wyjaśnienia M. K. (2) pozwalają na odrzucenie wersji R. I. (1) jakoby wyjaśnienia M. K. (2) stanowiły li tylko jego pomówienie, nie znajdujące oparcia w faktach. Zbieżność depozycji M. K. (2) i P. M. (1) w powyższym zakresie daje także podstawę do przyjęcia, iż w kradzieży spirytusu jak i w zdarzeniach jakie miały miejsce w dniu 16 lipca 2000 roku w L. wzięli udział oprócz M. K. (2) także M. K. (1), jego syn A., a także S. i T. W. (2).

Dokonując oceny zeznań i wyjaśnień W. M. (1), J. D. (1) czy J. G. (1) nie sposób nie dostrzec, iż zbieżne z nimi pozostają także wyjaśnienia M. K. (2) tak w zakresie ujawnienia przez niego i M. K. (1) miejsca ukrywania spirytusu jak i co do okoliczności, które nastąpiły po jego wywiezieniu z miejscowości W.. Należy w tym miejscu wskazać, iż także W. B. (1) w wyjaśnieniach jakie złożył na etapie postępowania przygotowawczego nie kwestionował, iż na terenie jego gospodarstwa znajdującego się w miejscowości L. doszło latem 2000 roku do zdarzenia podczas którego on sam miał zostać pobity. Znamienne jest także, iż wskazał on na wyłamana kratę w jednym z pomieszczeń, co przecież zbieżne jest z zeznaniami W. M. (1) oraz dwójki pozostałych pokrzywdzonych odnośnie tego w jaki sposób wydostali się z pomieszczenia w którym zamknięci zostali przez napastników, którzy użyli wobec niego i dwóch jego kolegów przemocy fizycznej.

Nawet gdyby przyjąć, iż W. B. (1) z powodu stanu nietrzeźwości mógł mieć trudności w nawiązaniu logicznego kontaktu z osobami, które odnalazły spirytus na jego posesji, to przecież te jego wyjaśnienia w których przyznał, że na podwórku doszło do awantury jasno wskazują, iż miał on świadomość tego, co się działo na terenie jego gospodarstwa, co daje także podstawy do uznania, iż to za jego wiedzą i wolą spirytus został tam złożony. Wyjaśnienia M. K. (2), zeznania W. M. (1), J. D. (1) czy J. G. (1) oraz powołane wyjaśnienia W. B. (1) dają dodatkową podstawę do odrzucenia wyjaśnień W. B. (1) w których negocjował on, by na terenie jego gospodarstwa znajdowały się wówczas duże ilości spirytusu. To od niego przecież przybyli na miejsce mężczyźni dowiedzieli się przez kogo spirytus został przywieziony, co stanowiło impuls by zatelefonować do M. K. (2) i zażądać natychmiastowego wyjaśnienia zaistniałej sytuacji.

Nie sposób zakwestionować zeznań A. M. (3), A. K. (8) odnośnie tego, iż na przełomie czerwca i lipca 2000 roku przebywali oni w Turcji. Potwierdzili oni także okoliczność, iż przez kilka dni w tym okresie w miejscu gdzie przebywali spotykali się z A. K. (1). Przyjąć należało jednak biorąc pod uwagę stemple widniejące w paszporcie A. K. (8), iż wspólnie z A. K. (1) powrócili do kraju 8 lipca 2000 roku. Za wiarygodną uznać można także tę część zeznań J. K. (12), który wskazał, iż po tym jak A. K. (1) powrócił do Polski wspólnie z nim wyjechał nad morze. Musi jednak budzić wątpliwości już choćby to, że J. K. (1) choć doskonale pamiętał, pomimo upływu ponad 10 lat, że wyjazd ten trwał na pewno ponad tydzień i dodatkowo był przedłużany, nie był sobie w stanie przypomnieć nazwy miejscowości w której wówczas przebywali. Wobec podniesionych okoliczności i wobec treści wyjaśnień złożonych przez M. K. (2) odrzucić należy wersję jakoby A. K. (1) nie mógł wziąć udziału w kradzieży spirytusu i być sprawcą rozboju dokonanego w miejscowości L.. Podnieść należy, odwołując się także do innych fragmentów wyjaśnień M. K. (2), iż o ile w kilku innych przypadkach czynów zarzuconych A. K. (1) nie potwierdzał jego udziału (jak choćby w wypadku rozładunku butów, paserstwa rajstop i naczepy czy mebli przechowywanych na terenie posesji G. B. (1)), to w omawianym przypadku bez żadnej wątpliwości wskazał na A. K. (1) jako współsprawcę czynów z punktu V i VI aktu oskarżenia. Znamienne także

(o czym niżej), iż M. K. (2) nie przypisywał A. K. (1) choćby kradzieży Stara ze spirytusem w miejscowości D. K., choć czynił to P. M. (1).

Analizując zeznania W. M. (1), J. D. (1) i J. G. (10) odnoszące się do przebiegu zajścia na podwórku należącym do W. B. (1) nie sposób nie dostrzec, iż są one w zasadniczej części zgodne z wyjaśnieniami M. K. (2), choć on sam nawet nie wspominał o tym, by podczas zdarzenia doszło do zaboru pokrzywdzonym pieniędzy, biżuterii czy dokumentów. W tym zakresie jednak oprzeć należało się na wiarygodnych zeznaniach W. M.,

J. G. i J. D..

O tym by, w czasie zajścia doszło do zaboru biżuterii, pieniędzy i dokumentów milczą wyjaśnienia J. F. (1) i J. D. (1) złożone w postępowaniu prowadzonym przez Sądem Rejonowym w Lesznie. Brak jest jednak podstaw do zakwestionowania ich zeznań złożonych na potrzeby przedmiotowego postępowania odnośnie tego jakie przedmioty utracili po tym, jak została wobec nich użyta przemoc fizyczna. Konsekwentnie natomiast J. G. (1) wskazywał na utratę przez siebie pieniędzy i biżuterii. Wyjaśnienia i zeznania złożone przez J. D. (1), J. F. (1) czy J. G. (1) różnią się także w szczegółach odnośnie tego, jakiego rodzaju przemoc została wobec nich użyta. Nie może jednak w świetle ich wyjaśnień i zeznań, a także wobec wyjaśnień złożonych przez M. K. (2) budzić wątpliwości, iż byli oni kopani, uderzani kijami, a J. D. (1) dodatkowo postrzelony został gumowym nabojem. Wskazać należy także, odnośnie tego ostatniego faktu,

iz pośrednio potwierdza go treść opinii wydanej przez biegłego medyka sądowego. Może co prawda zastanawiać, iz obrażenie tej okolicy ciała jakiej doznał J. D. (1) nie zostało opisane w dokumentacji lekarskiej sporządzonej podczas jego wizyty jaka miała miejsce 19 lipca 2000 roku. Początkowo także sam J. D. (1) negował, by po zdarzeniu korzystał z pomocy lekarskiej, co wobec jego zeznań z rozprawy i zapisów w dokumentacji lekarskiej na wiarę zasługiwać nie może. Na określone przyczyny braków stosownych zapisów wskazał powołany przez Sąd biegły medyk sądowy. Uznać należy także, iz J. D. (1) nie ujawnił w czasie badania lekarskiego wszystkich doznanych obrażeń choćby z obawy, że o postrzale z kuli gumowej zostanie zawiadomiona Policja. Z. należy, iz brak zapisów w dokumentacji lekarskiej musi w określony sposób rzutować na ocenę nasilenia użytej przemocy, choć trudno jednocześnie podważyć słowa J. D. (1), iz został pobity, co skłoniło go pomimo upływu trzech dni od zdarzenia, do skorzystania z pomocy lekarskiej. Zwraca także w tym kontekście uwagę, ten fragment relacji J. D. (1), iz do przychodni udał się z powodu rany na głowie.

O ile pokrzywdzeni zgodnie wskazywali na użycie przez napastników przedmiotów w kształcie pałek bejsbolowych to żaden z nich nie potrafił w sposób jednoznaczny owych przedmiotów scharakteryzować. Także M. K. (2) ograniczył się do określenia kije bejsbolowe.

Wskazać należy także, iz w oparciu o zgromadzone dowody nie sposób w sposób jednoznacznie precyzyjny ustalić tego, jaka ilość spirytusu została zabrana z miejscowości W.. Nie może co prawda budzić wątpliwości, iz w przywłaszczonyj autocysternie znajdowało się 24 785 litrów spirytusu jak i to, że w spalonyj autocysternie pozostało 3585 litrów alkoholu. Pamiętać należy także, iz jeszcze z autocysterny przed jej podpalenie spuszczonej zostało 2000 litrów spirytusu. Z wiarygodnych zeznań W. M. (1) wynika natomiast, iz spuszczał jeszcze ze zbiornika do którego przelano spirytus 100 litrów alkoholu, a po jego zaborze w zbiorniku pozostało jeszcze około 500 litrów spirytusu. Przyjąć należało zatem, iz z terenu byłego PGR-u zabranych zostało około 18 000 litrów spirytusu i taką też ilość M. K. (2) sprzedał następnie J. S. (1).

W kontekście tych rozważań odrzucić należy sugestie S. W. (1) jakoby ilość zabranego spirytusu była mniejsza, jak i przypuszczenia formułowane przez część obecnych na miejscu, dokąd w całości został przewiezony spirytus zabrany z gospodarstwa dzierżawionego przez W. M. (1). Ma niewątpliwie słuszność S. W. (1), iz wywiezienie takiej ilości spirytusu nie było łatwym przedsięwzięciem. Zwrócić należy jednak uwagę, iz równie trudnym zadaniem pod względem logistycznym była kradzież spirytusu z byłego PGR-u, a o tym, że z terenu gospodarstwa (...) spirytus znajdujący się w beczkach został wywieziony świadczą zarówno wyjaśnienia M. K. (2) jak i zeznania i wyjaśnienia złożone przez J. F. (1) czy J. D. (1).

Za niewiarygodne uznać należało twierdzenia Sławomira Karasińskiego, który sugerował, iz w L. J. D. (1), J. G. (1) i J. F. (1) nie zostali pobici, a obrażenia jakich doznali były skutkiem bójki do jakiej miało dojść między nimi. Zeznania te pozostają przecież w oczywistej sprzeczności ze spójnymi zeznaniami i wyjaśnieniami J. F. (1), J. D. (1), J. G. (1), a pośrednio także z relacjami W. M. (1). Także wobec depozycji wskazanych osób odrzucić należy przypuszczenia Sławomira Karasińskiego jakoby W. B. (1) niczego na temat „ odbicia spirytusu nie wiedział „. Zwrócić należy jednak uwagę, iz także zeznania złożone przez Sławomira Karasińskiego potwierdzają wersję o pobiciu jakiego miał doznać J. D. (1) i J. F. (1) w szczególności odniesienie przez pierwszego z nich obrażeń od postrzału gumową kulą.

W dokumentacji lekarskiej nie odnotowano co prawda rany lewej nogi. Wątpliwości musi budzić także przedstawiony przez J. D. (1) opis części obrażeń jakich miał doznać w trakcie zdarzenia, na co zwrócił uwagę w swej opinii biegły medyk sądowy, podobnie jak deklarowany przez pokrzywdzonego proces dalszego leczenia jakiemu miał się poddać. Nie oznacza to jednak, iz odrzucić można twierdzenia J. D. (1), iz w trakcie zdarzenia jeden z napastników strzelił do niego z przedmiotu przypominającego broń gładko lufową gumowym pociskiem. Relacje J. D. (1) znajdują przecież poparcie nie tylko w twierdzeniach W. M. (1) czy J. G. (1) ale także w wyjaśnieniach M. K. (2). Tym depozycjom nie sprzeciwia się także opinia biegłego medyka sądowego, który stwierdził u J. D. (1) bliznę w tej okolicy ciała w jaką miał zostać postrzelony.

Powyższe rozważania dają podstawę do odrzucenia wyjaśnień S. i T. W. (2) sugerujących jakoby nie mogli oni brać udziału w przedmiotowych zdarzeniach z powodu swoich wyjazdów do Niemiec. Zwrócić należy w tym miejscu

uwagę, odnosząc się do daty zgłoszenia do odprawy celnej basenu ogrodowego, iż okoliczność ta nie podważa wersji przedstawionej przez M. K. (2) jakoby w zdarzeniach związanych ze spirytusem, będących przedmiotem aktu oskarżenia uczestniczyli T. i S. W. (1).

Dokonując oceny wyjaśnień M. K. (2) w zakresie w jakim opisują one zdarzenia związane z kradzieżą spirytusu i jego „odzyskaniem” nie sposób nie dostrzec, iż wskazał on także na A. L. (1) jako tego, który uczestniczył tak w kradzieży spirytusu jak i pobiciu do jakiego doszło w miejscowości L.. Wobec prawomocnego umorzenia postępowania przygotowawczego prowadzonego wobec A. L. (1) i wobec kręgu osób oskarżonych w sprawie nie jest możliwe dokonywanie oceny ewentualnej odpowiedzialności karnej tej osoby. Prawomocne umorzenie postępowania wobec osoby, która została wskazana przez M. K. (2) jako współsprawca czynów opisanych w punktach V i VI aktu oskarżenia nie powoduje jednak niejako w sposób automatyczny konieczności zakwestionowania wyjaśnień złożonych przez M. K. (2) odnośnie udziału innych osób w przedmiotowych zdarzeniach. Nie mogą bowiem ująć uwadze argumenty przytoczone w uzasadnieniu postanowienia o umorzeniu postępowania. Jak wynika z treści powołanego postanowienia A. L. (1) podejrzany był o popełnienie szeregu czynów przestępczych. Nie sposób zakwestionować, iż przedstawione przez niego alibii odnośnie czynów popełnionych na szkodę F. C. (1) jest wiarygodne. Zwrócić należy jednak uwagę, iż ta właśnie okoliczność oraz brak możliwości zweryfikowania twierdzeń M. K. (2), choćby przez okazanie mu A. L. (1) dała autorowi postanowienia asumpt do umorzenia w całości śledztwa prowadzonego przeciwko A. L. (1).

Dokonując oceny zeznań i wyjaśnień złożonych przez A. M. (1) we fragmencie dotyczącym zdarzeń, których przedmiotem był spirytus, nie sposób nie dostrzec, iż w zeznaniach złożonych przed Sądem w określony sposób starał się złagodzić wydźwięk wyjaśnień złożonych na potrzeby innego postępowania. A. M. (1) wskazał w sposób wiarygodny, iż w istocie nigdy S. W. (1) wprost nie zrelacjonował mu przebiegu owych zajęć, a powtarzane wersje zdarzeń polegających na ukradzeniu spirytusu osobom, które go wcześniej ukradły i „pogonieniu „pierwszych złodziei, same w sobie nie stanowiłyby jednoznacznego dowodu na udział S. W. (1) w czynach zarzuconych mu w punktach V i VI aktu oskarżenia. Jeżeli jednak relacje A. M. (1) zestawimy z wyjaśnieniami M. K. (2) muszą one zostać uznane za dowód, potwierdzający wyjaśnienia M. K. (2), pomimo określonego konfliktu interesów jaki istnieje między A. M. (1), a S. W. (1) w innym postępowaniu, co także jasno wynika z zeznań A. M. (1).

Uznając za wiarygodne wyjaśnienia M. K. (2) przyjąć należało, iż w zdarzeniu jakie rozegrało się 16 lipca 2000 roku w miejscowości L. wzięli udział T. W. (2), S. W. (1), M. K. (1) i A. K. (1). Pokrzywdzeni podawali co prawda, iż napastników było więcej. Tłumaczyć należy to jednak zaskoczeniem jaki stanowił dla nich fakt, iż zostali w sposób gwałtowny zaatakowani przez osoby, które wyskoczyły z samochodu jak i nasileniem użytej wobec nich siły fizycznej.

Podczas przeprowadzonych okazań J. D. (1) i J. F. (1) nie rozpoznali co prawda S. W. (1) jako osoby, która brała udział w dokonanym na ich osobach rozboju. Z relacji M. K. (2) wynika co prawda, iż tylko on i S. W. (1) nie mieli w czasie zdarzenia założonych kominiarek. Nie rozpoznanie jednak S. W. (1) przez dwóch pokrzywdzonych nie podważa wyjaśnień M. K. (2) co do roli jaką odegrał S. W. (1) wobec wskazanych już wyżej okoliczności, także jeżeli weźmie się pod uwagę określoną dynamikę zdarzenia i czas jaki je dzieli od chwili okazania fotografii. Trudno przydawać natomiast określoną wartość dowodową wynikowi okazania z udziałem J. D. (1), który z 50 procentową pewnością rozpoznał T. W. (2) jako sprawcę dokonanego na nim rozboju, skoro według relacji M. K. (2), to S. W. (1) nie miał założonej kominiarki.

Dla rozstrzygnięcia sprawy mniej istotne znaczenie mają natomiast zeznania i wyjaśnienia M. M. (4), który potwierdził jedynie określone fakty wynikające z depozycji J. F. (1), W. M. (1) czy J. D. (1).

W kontekście powyższych rozważań za wiarygodne uznać należy depozycje M. K. (2) wskazujące na osobę J. S. (1), jako tego, który nabył całość spirytusu pochodzącego pierwotnie z czynu zabronionego popełnionego na szkodę przedsiębiorstwa (...), który następnie stanowił także przedmiot czynu zabronionego do jakiego doszło w miejscowości W.. Odrzucić należało zatem twierdzenia J. S. (1) jakoby został on pomówiony przez M. K. (2) o określone zachowanie z uwagi na „sprzeczkę” do jakiej między nimi doszło w przeszłości, choć w istocie trudno zakwestionować tę okoliczność,

iż do zdarzenia opisanego przez J. S. (1) w złożonych przez niego wyjaśnieniach mogło dojść. Wspomnieć należy także w kontekście tych rozważań, iż sam J. S. (1) nie kwestionował tego, iż w przeszłości zajmował się nielegalnym obrotem spirytusem .

Dokonując oceny wyjaśnień M. K. (2) nie sposób nie dostrzec, iż w określony sposób odnosząc się do zdarzeń jakie rozegrały się w W. i L. wskazał na osoby, które wzięły w nich udział. Nie może zatem ująć uwadze ta okoliczność, iż nie wskazał on na R. I. (1) jako biorącego udział w „ odbiciu „ spirytusu w L.. O tym, czy R. I. (1) brał udział w tym zdarzeniu nie sposób wywnioskować także z zeznań P. M. (1), który ich przebieg znał jedynie ze słyszenia. P. M. (1), aczkolwiek w sposób pośredni potwierdził to, iż R. I. (1) brał udział w kradzieży spirytusu, to nie określił on w jasny sposób, czy z rozmowy z M. K. (1), samym R. I. (1) lub M. K. (2) wynikał udział R. I. (1) w czynie zarzuconym mu w punkcie VI. Powołane okoliczności sprawiły, iż Sąd uniewinnił R. I. (1) od czynu zarzuconego mu punkcie VI aktu oskarżenia.

Dokonując oceny wyjaśnień S. W. (1) nie sposób w istocie zakwestionować także tego, iż M. K. (2) mógł być niezadowolony z faktu, iż zamierzał on nabyć dom należący do niego podczas licytacji komorniczej jak i tego, że w przeszłości łączyły go z M. K. (2) opisywane przez S. W. (3) „ transakcje”. Z. należy jednak, iż M. K. (2) nie „ pomówił” S. W. (1) o inne czyny przestępcze. Przeprowadzone już wcześniej rozważania nakazują odrzucić sugestie S. W. (1) jakoby M. K. (2) tylko w odwecie za zdarzenia z przeszłości pomówił go o udział w zdarzeniach jakie rozegrały się w lipcu 2000 roku w miejscowościach W. i L..

Oceny sprawstwa T. W. (2) nie podważają także te jego wyjaśnienia z których wynika, iż weekendy po oczeniu motorówki spędzał na zalewie J., a w okresie między 4, a 7 lipca 2000 roku z uwagi na wyjazd partnerki opiekował się synem.

Konsekwentne zeznania A. N. (1), podtrzymane także podczas konfrontacji z M. W. (1) i K. W., zbieżne z wyjaśnieniami M. K. (2) nakazują odrzucenie twierdzeń M. i K. W., którzy negowali, by kiedykolwiek przechowywali w miejscowości D. K. ciężarówkę wyładowaną beczkami ze spirytusem. W świetle wyjaśnień M. K. (2) i zeznań złożonych przez P. M. (1) nie może także budzić wątpliwości, iż wbrew woli braci W. pojazd ten został zabrany z posesji A. N. (1).

Wyjaśnienia M. K. (2) i zeznania P. M. (1) różnią się jednak zasadniczo co do tego, kto dokonał zaboru pojazdu. M. K. (2) wskazał bowiem, iż uczynił to P. M. (1) wspólnie z M. K. (1).

Z relacji P. M. (1) wynika natomiast, iż na miejsce mieli przyjechać także A. i M. K. (1), sam M. K. (2) oraz (...) - R. I. (1). Z powyższego zestawienia wynika w sposób bezsporny, iż ani M. K. (2), ani P. M. (1) nie wskazali T. W. (2) i S. W. (1) jako tych, którzy mieliby uczestniczyć w przedmiotowej kradzieży. Dlatego Sąd oskarżonych S. W. (1) i T. W. (2) od popełnienia czynu zarzuconego w punkcie VII uniewinnił.

Za niewiarygodne uznać należy twierdzenia P. M. (1), jakoby na miejsce kradzieży miał pojechać z nim M. K. (2). Zaprzecza temu sam M. K. (2), który jak przyznał, o tym w jaki sposób doszło do zabrania Stara wie jedynie z opowiadań M. K. (1) i P. M. (1), a on sam oczekiwał na nich w okolicach R.. Za przekonujące uznać należy także te twierdzenia M. K. (2) z których wynika, iż taki sposób działania wynikał z faktu, iż był on znany mieszkańcom posesji na której zaparkowany był S. z alkoholem. W wątpliwość poddać należy także te zeznania P. M. (1), który podniósł, iż na miejsce „ do S. „ pojechali z nim i M. K. (1) także A. K. (1) i R. I. (1). O ich obecności w czasie kradzieży nie wspomniał przecież nawet M. K. (2), który nie wahał się opisując inne popełniane przestępstwa wskazać na określony udział w nich A. K. (1) i R. I. (1). Wobec istnienia tych sprzeczności także A. K. (1) i R. I. (1) uniewinniono od popełnienia czynu zarzuconego im w punkcie VII aktu oskarżenia.

Analiza wyjaśnień M. K. (2) i P. M. (1) w zakresie w jakim odnosili się oni do zdarzeń związanych z zabranieniem ładunku spirytusu należącego do M. i K. W. daje podstawy do ustalenia, iż na tym tle doszło do konfliktu między nimi, a M. K. (2). Trudno co prawda odrzucić twierdzenie M. K. , iż do W. przyjechali po niego w towarzystwie (...) także jego syn A. oraz S. i T. W. (2), a zaistniała sytuacja miała swoje dalsze konsekwencje i doprowadziła do zdarzenia podczas której miały paść strzały, to dokonanie jednoznacznych ustaleń w tym zakresie na podstawie dostępnych dowodów także okazało się niemożliwie. Jak przyznał M. K. (2) o przebiegu tych wydarzeń wie z opowiadań M. K. (1), a wbrew

informacjom przekazanych przez M. K. (2), P. M. (1) wskazał na osobę M. K. (1) jako tego, który oddać miał kilka strzałów, ze strzelby na gumowe kule.

Zastanawiać musi także, iż choć według słów M. K. (2) zdarzenie podczas którego doszło do ostrzelania braci W. miało mieć intensywny i gwałtowny przebieg i rozgrywać się nie na odludziu, a także na terenie P. nie znalazły się one w polu zainteresowania choćby miejscowej Policji.

Zeznania T. F. (1) złożone dla potrzeb postępowania prowadzonego w Sądzie Okręgowym w Łodzi zbieżne z wyjaśnieniami M. K. (2) wskazują w sposób jednoznaczny, iż doszło do przywłaszczenia ładunku obuwia oraz samochodu marki M. z naczepą. Daje to podstawę do jednoznacznego odrzucenia tych jego zeznań i wyjaśnień jakie złożył w sprawie, która zakończyła się skazaniem go na karę 5 lat pozbawienia wolności za wyżej wskazane przestępstwo w szczególności tych, w których wskazał, iż utracił pojazd w wyniku kradzieży jak i te w których podał, że doszło do zaboru zestawu pojazdów z ładunkiem butów na skutek dokonanego na nim rozboju. Nie sposób także zakwestionować zeznań świadków W. F., Prezesa S. z o.o. oraz M. G. (3) pracownika firmy (...).

Wyjaśnienia złożone przez M. K. (2) i ta część zeznań T. F. (1), która zasługuje na wiarę pozwala na bezsporne ustalenie, iż T. F. (1) po tym jak u M. K. (2) zrodził się zamiar przywłaszczenia ciągnika siodłowego M. z naczepą i ładunkiem obuwia na polecenie swojego pracodawcy nie udał się do Z., a przyjechał zestawem pojazdów do P.. Wobec zgodnych relacji M. K. (2) i P. M. (1) nie budzi w istocie wątpliwości to, do jakiego miejsca przewiezione zostały buty i gdzie pierwotnie zostały rozładowane. Zeznania złożone przez T. F. (1) potwierdzają także wersję P. M. (1), iż zestawem pojazdów pojechali następnie w dwójkę do K., gdzie go pozostawili.

Analiza wyjaśnień złożonych przez M. K. (2) i P. M. (1) dotyczących przywłaszczenia ładunku obuwia i zestawu pojazdów oraz działań jakie podjęte zostały w celu upozorowania ich kradzieży prowadzi to wniosku, iż w tym zakresie różnią się one w sposób istotny. Według P. M. (1) w rozładunku butów mieli uczestniczyć oprócz M. K. (1) także jego syn A. K. (1) z kolegą P. M. (1) nie pamiętał natomiast, jak deklarował, składając wyjaśnienia czy był tam M. K. (2).

M. K. (2) podniósł natomiast, iż w czasie rozładunku butów obecny był on sam, P. M. (1) i M. K. (1) oraz jeszcze kilka osób, których nie pamięta. Rozbieżności odnośnie tego czy w rozładunku butów uczestniczył syn M. K. (1), nie rozwiewają w sposób jednoznaczny także zeznania T. F. (1), który zanegował, by A. K. (1) w rozładunku ładunku obuwia brał udział. T. F. (1) wskazał bowiem, iż A. K. (1) nie był obecny w hali do której je złożono. W tym kontekście rozważenia wymaga oczywiście wiarygodność zeznań T. F. (1), który zakwestionował także wbrew jednoznacznym wyjaśnieniom P. M. (1) i M. K. (2), by na miejscu był także M. K. (1). Tę okoliczność wiązać można co prawda z faktem, iż T. F. (1) od 2003 roku zatrudniony był w firmie (...) prowadzonej przez M. K. (1), nie usuwa to jednak wątpliwości dotyczących A. K. (1) wynikających z porównania depozycji M. K. (2) i P. M. (1). Znamienne jednak dla oceny wiarygodności wyjaśnień P. M. (1) jest to, iż T. F. (1) potwierdził tę część jego wyjaśnień z których wynika, iż po pozostawieniu zestawu pojazdów w K. „na parkingu P. M. (1)” przyjechał tam m. innymi R. I. (1), szwagier M. K. (2), z którym to udał się do L. zgłosić fikcyjną kradzież butów i pojazdów, którymi były przewożone. Odrzucić zatem należy jako niewiarygodną tę część zeznań T. F. (1) złożonych na rozprawie w których zaprzeczył on, by R. I. (1) jechał z nim wówczas do L., a określona treść protokołu wynika jedynie ze sposobu w jaki był przesłuchiwany.

Sytuacja opisana przez P. M. (1) i potwierdzona przez T. F. (1) wskazująca na określony udział R. I. (1) we wspólnym wyjeździe do L. w celu zgłoszenia fikcyjnej kradzieży, którą przecież musiało poprzedzać wybranie miejsca, gdzie miało do niej dojść daje podstawy do ustalenia, iż miał on świadomość dokonania przywłaszczenia butów przez M. K. (2) i T. F. (1), a jego zachowanie utożsamiać należy z pomocą do ich ukrycia. Odrzucić zatem należało wyjaśnienia R. I. (1) negujące swój związek z przywłaszczeniem ładunku obuwia i pojazdów, którymi były przewożone.

T. F. (1) w towarzystwie m. innymi R. I. (1) udał się do L. w określonym celu. Miały także zostać zabrane dokumenty skradzionych pojazdów, a ich posiadanie w chwili zgłaszania zawiadomienia o przestępstwie było warunkiem koniecznym uwiarygodnienia zaistnienia kradzieży. Nie sposób jednak przyjąć, by R. I. (1) miał także świadomość, że

zestaw pojazdów, którymi przewożone były przywłaszczone buty stanowi przedmiot przywłaszczenia, skoro użytkował go M. K. (2).

Sąd dał wiarę zgodnym zeznaniom T. F. (1) i wyjaśnieniom S. A. (1) (pomimo niejednoznacznego stanowiska zajętego przez S. A. (1) na rozprawie), iż rolą tej ostatniej osoby było przywiezienie kierowcy „skradzionego zestawu pojazdów” z L. do P.. Zarówno T. F. (1) jak i S. A. (1) zgodnie opisali okoliczności w jakich S. A. (1) udał się do L. skąd przywiózł T. F. (1). W świetle powyższych ustaleń niewiarygodne są depozycje M. K. (2) wskazujących na to, iż do L. w celu zgłoszenia fikcyjnej kradzieży w trojkę udali się T. F. (1), M. K. (1) i S. A. (1), a ich zadaniem było wybranie miejsca, które miał wskazać T. F. (1) jako miejsce gdzie doszło do kradzieży zestawu pojazdów z butami. Wskazać należy także, iż S. A. (1) w czasie śledztwa nie przyznał się do popełnienia czynu polegającego na pomocy w przywłaszczeniu samochodu marki M., naczepy uniwersalnej i ładunku obuwia. Z faktu, iż S. A. (1) przywiózł T. F. (1) do P. nie sposób wywnioskować jeszcze, iż jego wolą była pomoc w ukryciu ładunku butów i zestawu pojazdów.

Pomimo określonych zastrzeżeń dotyczących wyjaśnień M. K. (2) w zakresie odnoszącym się do niektórych okoliczności towarzyszących przywłaszczeniu butów i pojazdów jakimi były przewożone za wiarygodną uznać należy tę ich część w której wskazał na osoby, które pośredniczyły w ich zbyciu lub które nabyły poszczególne partie obuwia. Określoną część tych wyjaśnień potwierdził przecież w swoich wyjaśnieniach P. M. (1) w szczególności co do roli P. S.. Odrzucić należało zatem wyjaśnienia J. S. (1), który nie przyznał się do postawionego mu zarzutu paserstwa obuwia, za które zapłacić miał kwotę od 8-10 tysięcy złotych. Nieprzekonująco brzmią w szczególności także w świetle zasad doświadczenia życiowego te jego wyjaśnienia, w których upatrywał on w złożeniu przez M. K. (2) obciążających go wyjaśnień jako zemsty za sprzeczkę, która w przeszłości miała między nimi miejsce.

Wskazać należy jeszcze dokonując oceny wiarygodności depozycji P. M. (1) wskazujących na czynny udział A. K. (1) w rozładunku butów na wyniki okazania przeprowadzonego z udziałem P. M. (1) w których nie rozpoznał on A. K. (1). Jeżeli zatem można by założyć, iż P. M. (1) kontaktował się jak wynika z jego wyjaśnień dość często w określonym czasie z A. K. (1) i łączyły ich opisywane przez niego relacje, nie miałby trudności w jego rozpoznaniu pomimo upływu czasu jaki dzieli zdarzenia opisane w akcie oskarżenia od momentu przeprowadzenia wskazanej czynności procesowej .

Okoliczności wynikające z dokonanej wyżej oceny dowodów sprawiają, iż nie jest możliwe bez wątpliwości przypisanie A. K. (1) sprawstwa w zakresie czynu zarzuconego mu w punkcie VIII aktu oskarżenia, a S. A. (1) czynu zarzuconego w punkcie LI, dlatego Sąd w tym zakresie wydał wyrok uniewinniający.

Ustalenia dokonane w sprawie, jaka toczy się w XVIII Wydziale Karnym Sądu Okręgowego w Łodzi, a która dotyczy m. innymi przestępstw, których przedmiotem były rajstopy marki S. nie pozostawia wątpliwości, iż do popełnienia przestępstwa kradzieży naczepy z rajstopami doszło w dniu 25 listopada 2000 roku na terenie K.. Przedmiotem postępowania prowadzonego w sprawie IV K 3/10 nie jest co prawda dokonywanie ustaleń kto jest sprawcą tej kradzieży. Niezbędne jest jednak dla oceny odpowiedzialności A. K. (1) za czyn zarzucony mu w punkcie X aktu oskarżenia jak i dla dokonania oceny zasadności zarzutu postawionego oskarżonemu S. A. (1) w punkcie LII aktu oskarżenia poczynienie ustaleń w oparciu o zgromadzone dowody, jakie osoby miały związek z przedmiotowym przestępstwem w szczególności z paserstwem naczepy i ładunku rajstop.

Zgromadzony materiał dowodowy w postaci choćby wyjaśnień i zeznań S. C. (1) jak i wyjaśnień złożonych przez M. K. (2) oraz skierowanie aktu oskarżenia pozwala na ustalenie w sposób niesporny, iż w dniu 25 listopada 2000 roku na terenie K. doszło do kradzieży naczepy z ładunkiem rajstop. Ustalenie dokonane przez Policję potwierdzają także słowa M. K. (2) i S. C. (1), iż w tym samym czasie, w jakim doszło do kradzieży rajstop w celu odwrócenia uwagi Policji dokonano na terenie K. podpalenia innego pojazdu.

Przeprowadzona przez biegłego specjalizującego się w androskopowych badaniach kryminalistycznych opinia (k 237 – 268 załącznik III) pozwala na odrzucenie wyjaśnień M. C. (1) i R. W. w których zaprzeczyli oni, by brali udział w kradzieży naczepy z rajstopami. Konsekwentne w istocie wyjaśnienia i zeznania składane przez S. C. (1) dają natomiast podstawy do zanegowania prawdziwości twierdzeń M. J., R. G. (1), K. D., S. P., co do tego, iż nie mają oni nic wspólnego z paserstwem skradzionych rajstop. Dokonując oceny depozycji S. C. (1) zwrócić należy uwagę,

iż nie posiadał on wiedzy na temat losów skradzionej naczepy, a prawdziwość jego twierdzeń potwierdzają wyniki przeszukania dokonanego na terenie miejscowości P..

Dokonując ustaleń odnośnie tego, czy i ewentualnie w jakim zakresie w paserstwo rajstop i naczepy skradzionych w K. zaangażowania byli M. K. (1), M. K. (2) i P. M. (1), Sąd dał wiarę tym wyjaśnieniom M. K. (2) w których podał on, iż M. K. (1) przekazał mu ich określoną ilość w celu znalezienia nabywców na pozostałą partię skradzionego towaru. Ta część wyjaśnień znajduje w istocie częściowe potwierdzenie w słowach D. Ż. i M. B. (3), którzy wskazali, iż M. K. (2) miał dostęp do całości skradzionych rajstop. Za gołosłowne uznać należy jednak twierdzenia D. Ż. i M. B. (4), jakoby to M. K. (2) był inicjatorem dokonania kradzieży i czynnie w niej uczestniczył. Wskazać należy bowiem na określone rozbieżności w tym zakresie między wyjaśnieniami D. Ż. i zeznaniami złożonymi przed Sądem odnośnie tego czy M. K. (2) w rzeczywistości dokonał kradzieży czy tylko oferował rajstopy do sprzedaży. Podnieść należy także, iż jak przyznał M. B. (3) jest on obciążony w wyjaśnieniach złożonych przez M. K. (2) w innych postępowaniach. Oczywistym jest zatem, iż leży w jego interesie zdyskredytowanie wiarygodności M. K. (2). W kontekście tych rozważań nie sposób nie zwrócić uwagi na fakt, iż wyjaśnienia M. K. (2) odnośnie tego, iż to M. K. (1) miał określone kontakty z osobami, które dysponowały skradzioną naczepą w której w chwili kradzieży znajdowały się rajstopy potwierdził w swoich wyjaśnieniach P. M. (1). Za przekonujące uznać należy zatem wyjaśnienia M. K. (2) co do tego, iż M. K. (1) zaproponował mu jedynie pośrednictwo w sprzedaży rajstop jak i to, że pomagał on M. K. (1) w ukryciu naczepy kupionej od osób, które zabrały ją wraz z rajstopami w K. 25 listopada 2000 roku. O ile jednak wyjaśnienia M. K. (2) i P. M. (1) zgodnie zdają się wskazywać na M. K. (1) jako tego, który kontaktował się z posiadającymi naczepę osobami, to nie sposób nie zwrócić uwagi, iż depozycje wskazanych osób diametralnie różnią się w odniesieniu do roli jaką w zbyciu rajstop pochodzących z przestępstwa i w ukryciu pochodzącej z kradzieży naczepy odegrać miał A. K. (1). M. K. (2) w złożonych wyjaśnieniach odnosząc się do kwestii związanej z samymi rajstopami podał w sposób jednoznaczny, iż to M. K. (1) przekazał mu 100 sztuk rajstop, deklarując dostęp do pozostałej partii, w celu znalezienia nabywcy. P. M. (1) natomiast wskazał początkowo, iż „ u K. dowiedział się, że syn M. K. (1), A. K. (1) ma dostęp do osób, które ukradły naczepę z rajstopami.

Wątpliwości odnośnie tego, czy w istocie M. K. (1) mógł uzyskać dostęp do osób, które znajdowały się w posiadaniu skradzionych rajstop za pośrednictwem A. K. (1), czy też miał do nich bezpośredni dostęp nie usuwa także ten fragment wyjaśnień M. K. (2) w których wskazał, iż z ust M. K. (1) padło stwierdzenie, że ma do dostęp do tych rajstop przez swojego syna A.. Jak bowiem przyznał M. K. (2) on sam nie wie, czy to, co zadeklarował M. K. (1) polegało na prawdzie. Wskazane wątpliwości odnośnie roli A. K. (1) ulegają dalszemu pogłębieniu jeżeli weźmie się pod uwagę rozbieżności w depozycjach P. M. (1). W części zeznań twierdził on bowiem, iż dowiedział się będąc u M. K. (2), że A. K. (1) ma dostęp do osób, które ukradły naczepę z rajstopami, by w innych wskazywać, iż był obecny podczas rozmowy, podczas której takie słowa miały paść bezpośrednio z ust A. K. (1).

P. M. (1) i M. K. (2) zgodni są w istocie co do tego, iż naczepa w której wcześniej znajdował się ładunek rajstop trafiła na plac do osoby o nazwisku B.. Wskazać należy, iż M. K. (2), który przecież zorganizował możliwość pozostawienia naczepy w tym miejscu nawet nie wspominał o tym, by w przeprowadzeniu naczepy z okolic P. uczestniczyli A. K. (1) i S. A. (1). Podkreślić należy także, iż choć składając wyjaśnienia P. M. (1) wskazał na A. K. (1) jako uczestnika przeprowadzania naczepy z okolic P., to w złożonych później zeznaniach o udziale A. K. (1) w tym przedsięwzięciu nie wspominał.

Zwrócić należy także uwagę, iż M. K. (2) i P. M. (1) inaczej opisali także dalsze losy tej naczepy.

S. A. (1) nie ukrywał swojej znajomości z P. M. (1) pseudonim (...). Przyznał on, iż mogła zaistnieć taka sytuacja, że wspólnie z P. M. (1) dokonywał przeprowadzania jakiejś naczepy. Nie wykluczał także, iż mogła być ona zaprowadzona do miejscowości S. do gospodarza o imieniu B.. Zestawienie treści jego wyjaśnień z wyjaśnieniami P. M. (1), zdaje się potwierdzać, że S. A. (1) brał udział w przeprowadzeniu naczepy. Jak już podnoszono z faktu tego, nie da się jednak wyprowadzić jednoznacznego wniosku, iż miał on świadomość i wolę, że pomaga w ukryciu naczepy skradzionej, jak również odnośnie tego, iż na podstawie towarzyszących okoliczności powinien być i mógł przypuszczać, że została ona uzyskana za pomocą czynu zabronionego.

Jeżeli uwzględną się zatem to, iż zarówno M. K. (2) jak i P. M. (1) zadeklarowali współpracę z organami ścigania w celu skorzystania z dobrodziejstwa przewidzianego przez art. 60 kk, to wskazane rozbieżności powodują, iż nie sposób ustalić w sposób jednoznaczny, czy w istocie A. K. (1) brał udział w zbyciu rajstop jak i czy uczestniczył w ukryciu naczepy. W kontekście powyższych rozważań za uprawnione uznać należy przypuszczenie, iż P. M. (1) nie dysponował jednoznaczną wiedzą na temat tego kto w istocie (M. K. (1) czy A. K. (1)) oferował do sprzedaży partię skradzionych rajstop, a wskazanie A. K. (1) jako osoby biorącej udział w przeprowadzeniu naczepy miało na celu uwiarygodnienie jego przypuszczenia, że naczepę i rajstopy do sprzedaży zaoferował właśnie A. K. (1).

Wyjaśnienia i zeznania T. W. (4) wyjaśnienia R. J. w istocie nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy w zakresie odpowiedzialności A. K. (1) i S. A. (1). Wobec relacji S. C. (1) za niewiarygodne uznać należało także wyjaśnienia M. J., który wskazał na S. C. (1) jako osobę, która nadawała ton prowadzonej wspólnie przestępczej działalności i który miał od S. C. (1) dowiedzieć się, że w P. przechowywany jest samochód z rajstopami, który także miał zająć się sprzedażą rajstop. Zwrócić należy także uwagę w kontekście zarzutu postawionego A. K. (1), iż nic w istocie nie świadczy o tym, by A. K. (1) przekazywał komukolwiek rajstopy pochodzące z kradzieży i nawet przyjęcie, iż utrzymywał on kontakty z osobami, które miały do nich dostęp, nie daje podstaw do przypisania mu odpowiedzialności za czyn z punktu X aktu oskarżenia.

Powyższe okoliczności spowodowały, iż Sąd uniewinnił A. K. (1) od popełnienia czynu z punktu X, a S. A. (1) od czynu z punktu LII.

Dokonując ustaleń faktycznych odnoszących się do kradzieży bankowozu i zarzuconego R. I. (1) paserstwa tego pojazdu, Sąd oparł się na zeznaniach kierowcy tego pojazdu M. S. (1) oraz wyjaśnieniach złożonych przez M. K. (2). Fakty wynikające z depozycji wskazanych osób potwierdzają dokumenty w postaci kopii faktury, polisy czy dowodów rejestracyjnych świadczące o użytkowaniu przez firmę (...) przedmiotowego pojazdu. Podnieść należy także, iż wyjaśnienia M. K. odnośnie upozorowania przez M. K. (1) kradzieży bankowozu znajdują potwierdzenie w zeznaniach P. M. (1). Wskazać należy jednak, iż wbrew twierdzeniom P. M. (1) jakoby to M. K. (2) i R. I. (1) dokonali rozebrania tego samochodu na części po sfinansowanej kradzieży, M. K. (2) w złożonych przez siebie wyjaśnieniach nie tylko o tego rodzaju okolicznościach nie wspominał. Wskazał on w sposób kategoryczny, iż choć początkowo to on miał zająć się rozebraniem bankowozu, to wobec tego, iż nie potrafił tego zrobić, ostatecznie zajął się tym ktoś inny. Zaakcentować należy, iż choć M. K. (2) nie wahał się wskazać na sprawstwo R. I. (1) w zakresie innych czynów przestępczych nie wspominał nawet, by to on i R. I. (1) mieli zająć się rozebraniem pojazdu. Wskazane rozbieżności w depozycjach M. K. (2) i P. M. (1) w powiązaniu ze stanowiskiem R. I. (1), który negocjował swoje sprawstwo także w zakresie przedmiotowego zarzutu, jak i okoliczność, iż P. M. (1) swoją wiedzę o przedmiotowym zdarzeniu miał czerpać bezpośrednio od M. K. (1), czyni w kontekście wyjaśnień M. K. (2) jego relacje odnośnie udziału R. I. (1) w rozebraniu bankowozu niewiarygodnymi. Dokonana ocena relacji P. M. (1) w powyższym zakresie sprawiła, iż Sąd uniewinnił R. I. (1) od dokonania czynu zarzuconego mu w punkcie XI aktu oskarżenia polegającego na pomocy w ukryciu banku ruchomego marki M..

Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dostarczył dostatecznych podstaw do podważenia wiarygodności wyjaśnień T. W. (2) w zakresie stawianego mu zarzutu paserstwa części zamiennych z pojazdu marki V. (...). Jak wynika z wyjaśnień oskarżonego wymieniony samochód był naprawiany dwukrotnie. Pierwsza naprawa miała miejsce bezpośrednio po zakupie samochodu i była wykonywana za pośrednictwem M. H.. Druga naprawa, która była konsekwencją zdarzenia drogowego spowodowanego przez P. P. (2) miała miejsce przed przekazaniem samochodu matce oskarżonego T. W. (1). Obie naprawy były wykonywane na zlecenie i za środki T. W. (2). Oskarżony nie miał jednak żadnego wpływu na zakup części zamiennych, które były montowane w pojeździe w czasie napraw.

W pierwszym przypadku osobą, która się zajmowała dostarczaniem części był M. H. a w drugim P. P. (2). Żadna z wymienionych osób nie konsultowała się z oskarżonym co do ustaleń dotyczących zakupu poszczególnych części. Konfrontacja opinii biegłego z zeznaniami M. H. prowadzi do wniosku, że większość części zamontowanych w pojeździe T. W. (2), które pochodziły z pojazdu skradzionego na szkodę M. B. (1) została zamontowana w czasie

naprawy przeprowadzonej przez P. P. (2). Jak wynika z wyjaśnień T. W. (2), których w tym zakresie z uwagi na śmierć P. P. (2) nie można w żaden sposób zweryfikować, niejako ciężarem naprawy został obciążony P. P. (2).

Również brak jest podstawy do kwestionowania w zasadniczej części wyjaśnień T. W. (2) dotyczących stawianego temu oskarżonemu zarzutu paserstwa części zamiennych zamontowanych w pojeździe V. (...). Podstawą czynionych w tym zakresie ustaleń były wyjaśnienia T. W. (2), który podał, że naprawy w jego pojeździe dokonywał P. P. (2). Śmierć P. P. (2) w wypadku samochodowym wykluczyła możliwość przesłuchania go jako świadka w celu weryfikacji wyjaśnień T. W. (2). Nie ma zatem żadnej podstawy do kwestionowania twierdzeń T. W. (2), że to P. P. (2) był osobą odpowiedzialną za zamontowanie w pojeździe T. W. (1) części pochodzących ze skradzionego pojazdu. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadka A. J., który zajmował się naprawą pojazdu marki V. (...) i zeznał, że to P. P. (2) dostarczał do jego warsztatu części potrzebne do naprawy wymienionego pojazdu. Konfrontując wyjaśnienia T. W. (2) z zeznaniami A. J. zwrócić należy uwagę na pewną rozbieżność dotyczącą zakresu naprawy pojazdu V. (...) jaki został przeprowadzony w warsztacie A. J.. A. J. zaprzeczył bowiem, aby naprawa miała taki zakres jaki opisał oskarżony w swoich wyjaśnieniach. Brak możliwości przesłuchania P. P. (2), który odegrał zasadniczą rolę w naprawie pojazdu marki V. (...) powoduje, że nie sposób w oparciu o zeznania A. J. podważyć wiarygodności wyjaśnień T. W. (2). Nie można bowiem wykluczyć, że zakres prowadzonych napraw u A. J. miał rzeczywiście taki zakres jaki opisał świadek, zaś pozostałe naprawy były wykonane przez P. P. (2) w innym miejscu, czego oskarżony T. W. (2) mógł nie wiedzieć. Ujawnione w tym zakresie wątpliwości muszą być poczytane na korzyść oskarżonego.

Wiarygodności wyjaśnień T. W. (2) nie można ponadto podważyć wnioskami zawartymi w opiniach biegłych, w tym zwłaszcza w opinii P. Z., który ustalił, że naprawy przeprowadzone w zabezpieczonych pojazdach mogły mieć miejsce i zakres opisany w wyjaśnieniach oskarżonego.

Żona P. J. (3) P. potwierdziła fakt zatrudnienia męża u T. W. (2) i nie ujawniła żadnych istotnych okoliczności istotnych z punktu widzenia oceny zarzutów paserstwa stawianych T. W. (2). Zeznając na rozprawie świadek potwierdziła, że w czasie, gdy P. P. (2) pracował u T. W. (2), to korzystał z samochodów oskarżonego oraz, że miała miejsce kolizja, gdy P. P. (2) jechał samochodem T. W. (2). W tym zakresie zatem zeznania świadka są zgodne z wyjaśnieniami T. W. (2).

Za wiarygodne uznać należało zeznania świadka A. K. (7), który lakierował samochód marki A. (...) na zlecenie T. W. (2).

Zeznania B. K. potwierdzają jedynie, że samochód marki V. (...) nr rej. (...) był użytkowany przez T. W. (2) i R. L., a samochód marki V. (...) nr rej. (...) przez T. W. (2), które to okoliczności nie budziły jednak w przedmiotowej sprawie wątpliwości.

W świetle przedstawionego wyżej materiału dowodowego brak jest możliwości uznania nie tylko, że oskarżony T. W. (2) umyślnie wszedł w posiadanie pochodzących z kradzieży, a opisanych w zarzutach części zamiennych i pojazdu, ale że chociażby dopuścił się czynu zabronionego na skutek nie zachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo że możliwość popełnienia tego czynu przewidywał albo mógł przewidzieć. W odniesieniu do ustaleń dotyczących strony podmiotowej czynu zarzucanego T. W. (2) ujawniają się wątpliwości, których nie sposób w żaden sposób usunąć w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, a jednocześnie wyczerpane zostały również możliwości dalszego uzupełniania materiału dowodowego. Brak materiału dowodowego, w oparciu o który możliwe byłoby podważenie wyjaśnień T. W. (2) powoduje konieczność poczynienia szeregu ustaleń właśnie w oparciu o ten dowód. W konsekwencji uwzględniając rolę jaką w świetle wyjaśnień T. W. (2) w każdej naprawie odgrywał P. P. (2) nie można wykluczyć, że T. W. (2) istotnie nie miał wiedzy, że w użytkowanych przez niego pojazdach P. P. (2) montuje części pochodzące z kradzieży. Nie sposób w istocie ustalić także, iż określoną świadomość pochodzenia elementów pojazdów miał P. P. (2). Wątpliwości w tym względzie pogłębia analiza zeznań M. H. dotycząca działalności prowadzonej przez T. W. (2). Świadek ten, opisując postawę oskarżonego podał, że w okresie od około 2004 roku T. W. (2) zaczął unikać działań o charakterze nielegalnym, które mogłyby spowodować dla niego odpowiedzialność karną. Zdaniem świadka taka postawa oskarżonego miała wynikać z osiągniętego przez niego statusu majątkowego i nieopłacalności ryzykowania odpowiedzialności karnej za paserstwo części i pojazdów, których wartość nie różniła

się w istotnym zakresie od wartości przedmiotów pochodzących z legalnych źródeł. Nie sposób także zakładać, iż T. W. (2) powinien mieć ograniczone zaufanie do osób, którym zlecał naprawienie pojazdów, skoro przez wiele lat współpracował z P. P. (2), a z M. H. łączyły go także ścisłe więzi. Podniesione okoliczności nie dają także podstaw do przyjęcia, na co zwracano już uwagę, by zachowanie T. W. (2) mogło być rozpatrywane w kategoriach znamion określonych w art. 292 kk, pomimo pewnych nieścisłości w wyjaśnieniach T. W. (2) i wobec tego, iż zajmował się on zawodowo handlem częściami samochodowymi. Brak możliwości zatem w świetle przeprowadzonych dowodów przypisania oskarżonemu T. W. (2) sprawstwa w zakresie czynów zarzuconych mu w punktach od LXXIV do LXXVI musiał skutkować uniewinnienie go od popełnienia tych czynów.

Podstawą ustaleń faktycznych w zakresie zarzutu paserstwa stawianego W. B. (1) są zeznania M. K. (2) oraz korespondujący z nimi materiał dowodowy w postaci dowodów o charakterze nieosobowym. Brak jest jakichkolwiek podstaw w szczególności wynikających z wyjaśnień oskarżonego, aby uznać zeznania M. K. (2) za niewiarygodne. Samochód marki F. (...), który został przyjęty przez W. B. (1) był jednym z wielu pojazdów opisanych przez M. K. (2), których dotyczyła przestępcza działalność osób związanych z legalizacją kradzionych pojazdów. Opisany przez świadka mechanizm działania tych osób jest zgodny z ustaleniami, które w przedmiotowej sprawie zostały poczynione w oparciu o nieosobowy materiał dowodowy. Wskazać należy także, iż wyjaśnienia jakie złożył W. B. (1) na etapie śledztwa w określony sposób korespondują z relacjami M. K. (2) odnośnie przekazania mu samochodu S., także w zakresie przekazania pojazdu w ramach rozliczeń należności za sprzedaż lasu. Za znamienne uznać należy w szczególności te wyjaśnienia W. B. (1), iż samochód nabył bez oglądania go, a w chwili gdy otrzymał pojazd umowa sprzedaży była już sporządzona. O ile wątpliwości budzi ten fragment wyjaśnień W. B. (1) z którego wynika, iż po samochód udał się z M. K. (2) w okolice C., co nie znajduje potwierdzenia w wyjaśnieniach M. K. (2), to podnieść należy, iż jak przyznał W. B. (1) nie dokonywał on sprawdzenia danych sprzedającego widniejących w umowie w dokumentem tożsamości. Okoliczność ta wskazuje w sposób jednoznaczny na określone podejście W. B. (1) do zawieranej transakcji i nie zmienia tego podnoszona przez niego okoliczność, iż pojazd został zarejestrowany bez problemów, że numery identyfikacyjne pojazdu sprawdzał diagnosta podczas przeglądów czy agent ubezpieczeniowy.

W. B. (1) został postawiony zarzut umyślnego paserstwa samochodu osobowego marki F. (...), tj. przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dał podstawy do ustalenia, że działaniom oskarżonego przyświecała umyślność chociażby w postaci zamiaru ewentualnego. Na taką postać umyślności nie wskazują ani zeznania M. K. (2) ani ocena zachowania oskarżonego przez pryzmat dowodów o charakterze osobowym. Żaden z dowodów nie potwierdza przekonania, że oskarżony W. B. (1) chciał popełnić przestępstwo paserstwa lub przynajmniej, przewidując możliwość jego popełnienia na to się godził. W tym stanie rzeczy konieczne stało się ustalenie, czy zachowanie W. B. (1) nie wyczerpało znamion nieumyślnej formy występku paserstwa, tj. przestępstwa określonego w art. 292 § 1 k.k.

Istotą nieumyślnej formy paserstwa jest ustalenie, że sprawca przyjmując przedmiot pochodzący z czynu zabronionego miał możliwość i powinien przypuszczać, na podstawie towarzyszących okoliczności, że przedmiot ten został uzyskany za pomocą czynu zabronionego. Owe okoliczności towarzyszące mają charakter obiektywny i dotyczyć mogą w szczególności stanu przedmiotu czynności sprawczej. Analizując zachowania W. B. (1) w kontekście poczynionych w przedmiotowej sprawie ustaleń stwierdzić należy, że opisane wyżej znamię strony podmiotowej paserstwa zostało wypełnione. W. B. (1) kupując samochód zaniechał jakiejkolwiek weryfikacji oznaczenia pojazdu w szczególności oznaczenia numeru VIN. Z opinii biegłego jak i z załączonej dokumentacji jasno także wynika, że przerobienie numeru identyfikacyjnego VIN miało bardzo wyraźny charakter i przy dołożeniu minimalnej tylko staranności ze strony oskarżonego pozwoliłoby mu na stwierdzenie przestępczego pochodzenia samochodu. Zachowanie W. B. (1) wypełnia zatem znamiona art. 292 kk.

Przestępstwo paserstwa, o którym mowa w art. 292 § 1 k.k. zagrożone jest karą pozbawienia wolności do lat 2. Przedawnienie karalności tego rodzaju czynu, uwzględniając termin postawienia oskarżonemu zarzutu wynosił 5 lat od daty popełnienia i upłynął w dniu 19 września 2004 roku. Mając na uwadze powyższe postępowanie w tym zakresie należało umorzyć stosownie do dyspozycji art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.

Dokonując ustaleń faktycznych w zakresie czynów, które zostały zarzucone i w części przypisane w wydanym wyroku oskarżonym J. W. (1), G. B. (1), A. Ł. (1), a które polegały na dokonywaniu zaborów naczep ciągników siodłowych, ich paserstwie, Sąd oparł się na wiarygodnych zeznaniach osób pokrzywdzonych tymi przestępstwami.

Podstawą dokonania ustaleń faktycznych co do udziału oskarżonych w poszczególnych zdarzeniach stały się także wyjaśnienia A. Ł. (1). Nie negował on w swoich wyjaśnieniach faktu, iż brał udział w „przeprowadzaniu naczep”, które znajdowały się na terenie K., w G. Starej, we W., w K., w G., P., a które należały lub były użytkowane przez A. G. (1), J. Ś. (1), T. T. (1), firmę (...), Z. K. (1), HZ Transport (...). A. Ł. (1) nie negował także, iż to on przekazał informacje M. K. (1) i P. M. (1) o naczepach zaparkowanych w R. i L., użytkowanych przez K. M. (1) i W. M. (3), które później zostały skradzione.

A. Ł. (1) w złożonych przez siebie wyjaśnieniach potwierdził także swój udział w zaborze naczepy z meblami w miejscowości W. na szkodę L. M. (2). Przyznał się także do tego, iż wziął udział w upozorowanych kradzieżach zestawów pojazdów należących do Z. W. (1) w W. i samochodu M. (...) z naczepą należących do M. K. (1) w J.. Nie negował także swojej świadomości co do tego, iż ciągnik siodłowy (...) nabyty od firmy (...) pochodzi z upozorowanej kradzieży. Wskazać należy, iż relacje A. Ł. (1) co do zasady znajdują także potwierdzenia w przebiegu eksperymentów procesowych przeprowadzonych z jego udziałem.

Dokonując oceny wyjaśnień złożonych przez G. B. (1) za wiarygodną uznać należy tę ich część w której opisał on okoliczności w jakich doszło do zaboru naczepy z ładunkiem nawozów w miejscowości S. na szkodę M. K. (5). Przedstawione przez G. B. (1) okoliczności powyższego zdarzenia nie pozostawiają wątpliwości co do tego, iż wszystkie osoby jakie w zdarzeniu uczestniczyły miały pełną świadomość, iż dokonują zaboru pojazdu. Wskazać należy, iż okoliczności dokonania tej kradzieży podane przez G. B. (1) znajdują potwierdzenie nie tylko w zeznaniach samego pokrzywdzonego, ale także w tych relacjach jakie przedstawił P. M. (1). Istnieje co prawda rozbieżności między wersją przedstawioną przez G. B. (1), a wyjaśnieniami P. M. (1) co do tego, czy w samym akcie kradzieży udział wziął M. K. (1). Rozbieżność ta nie ma jednak znaczenia dla oceny odpowiedzialności za ten czyn G. B. (1) i J. W. (1).

Odrzucić należy natomiast te wyjaśnienia J. W. (1) ze śledztwa w których negował on swój udział w przedmiotowym zdarzeniu jak i swoją świadomość, iż brał udział w kradzieży naczepy z nawozem. Ta część jego wyjaśnień nie wytrzymuje przecież konfrontacji z wyjaśnieniami G. B. (1) i P. M. (1). Nie sposób także nie zauważyć, iż J. W. (1) przed Sądem przyznał się do popełnienia powyższego czynu, potwierdzając swój udział w zdarzeniu także w innej części wyjaśnień złożonych w toku śledztwa. Nie zasługują na wiarę także te wyjaśnienia J. W. (1) ze śledztwa w których kategorycznie zaprzeczał, by brał udział w popełnieniu jakiegokolwiek z zarzucanych mu czynów, a takie wyjaśnienia złożył na początkowym etapie prowadzonego przeciwko niemu śledztwa. Przeczą im przecież choćby te wyjaśnienia samego J. W. (1), który ostatecznie przyznał się do części zarzucanych mu czynów, a okoliczności w jakich wziął w nich udział wynikają choćby z relacji A. Ł. (1) czy G. B. (1). Zwrócić należy uwagę, iż w sposób nie budzący wątpliwości J. W. (1) potwierdził swój udział w zdarzeniach, które miały miejsce na terenie T., w Ł. na ulicy (...). Włókniarzy, w W..

Odnosząc się do poszczególnych zdarzeń wskazać należy, iż o udziale J. W. (1) w kradzieży naczepy w miejscowości W. świadczą te jego wyjaśnienia ze śledztwa w których wskazał na okoliczności w jakich doszło do popełnienia tego czynu w sposób zbliżony z A. Ł. (1) jak i wyjaśnienia G. B. (1). Zaakcentować należy, iż sam J. W. (1) nie kwestionował we wskazanych fragmentach wyjaśnień swojej świadomości co do tego, iż bierze udział w kradzieży naczep z nawozem i naczepy z meblami. Odnosząc się do zachowania polegającego na zaborze naczepy w miejscowości R. i do wyjaśnień składanych w tym kontekście przez oskarżonego J. W. (1) za wiarygodne uznano te wyjaśnienia w których nie kwestionował on, iż „był kiedyś po naczepę na G.”.

Zakwestionować należy co prawda ten fragment zeznań P. M. (1) z którego wynika, iż kradzieży naczepy w R. dokonał on wspólnie z M. K. (1), jego ciągnikiem siodłowym A., a na miejscu oczekiwali na niego jeszcze M. K. (1) i T. K. (2). Takiej wersji przeczą bowiem wyjaśnienia A. Ł. (1), z którego wyjaśnień wynika jednoznacznie, iż przekazał on jedynie M. K. (1) informację o naczepie pozostawionej w kolejce po węgiel w R., choć nie był w stanie racjonalnie wytłumaczyć w kontekście braku świadomości, iż brał udział wcześniej w kradzieżach naczep, dlatego tak postąpił.

Powyższe zastrzeżenia odnośnie określonego fragmentu zeznań P. M. (1) nie powodują, by należało odrzucić ten fragment jego wyjaśnień i zeznań w których wskazał, iż zaboru naczepy K. M. (1) dokonał z J. W. (1), który zbieżny jest z powołaną wyżej deklaracją tego oskarżonego.

Myli się co prawda P. M. (1) wskazując J. W. (1) jako osobę, która wspólnie z nim i M. K. (1) dokonała kradzieży naczepy ze stacji benzynowej w miejscowości G. Stara. Nietrafnie wskazał on także, iż kradzieży naczepy w K. na szkodę firmy (...) dokonał z J. W. (1). Z wyjaśnień A. Ł. (1) wynika w sposób jednoznaczny, iż to on zabierał brał udział w zaborze naczepy w miejscowości G. Stara i w K.. P. M. (1) nieprecyzyjnie wskazał także w złożonych wyjaśnieniach, iż kradzieży naczepy w miejscowości K. dokonał z A. Ł. (1) i (...), skoro ze zbieżnych wyjaśnień G. B. (1) i A. Ł. (1) wynika w sposób pewny, iż to oni wspólnie z M. K. (1) i P. M. (1) dokonali jej kradzieży.

Nie zmienia to jednak oceny, wobec treści zbieżnych wyjaśnień złożonych przez J. W. (1) w śledztwie i relacji P. M. (1), iż to J. W. (1) był współsprawcą kradzieży naczepy w miejscowości M. na szkodę T. C. (1), naczepy w miejscowości T., czy naczepy załadowanej węglem.

Zasługuje na wiarę ten fragment wyjaśnień J. W. (1) w którym potwierdził on swój udział w czynie polegającym na pomocy udzielonej W. M. (3) w wyłudzeniu odszkodowania za ciągnik siodłowy D.. Ten bowiem fragment wyjaśnień zarówno jeżeli chodzi o okoliczności w jakich doszło do zawarcia przestępnego porozumienia między nim i G. B. (1), a W. M. (3) znajduje odzwierciedlenie także w części relacji W. M. (3) w szczególności w zeznaniach jakie złożył on na rozprawie. Warto także wskazać, iż zeznania W. M. (3) z rozprawy jak i ostateczne stanowisko oskarżonych G. B. (1) i J. W. (1) w odniesieniu do naczepy, która wchodziła w skład przedmiotowego zestawu, a co do której prowadzone było odrębne postępowanie karne, potwierdzają określony aktywny udział w tym przestępstwie zarówno J. W. (1) jak i G. B. (1).

Dokonując oceny wyjaśnień J. W. (1) odnośnie zachowania polegającego na wyłudzeniu odszkodowania za ciągnik siodłowy S. należący do firmy (...) podnieść należy, iż także w tym przypadku jako wiarygodną potraktować można tylko tę część jego wyjaśnień w której potwierdził on swój udział w tym przestępstwie. Wystarczające w tym aspekcie, także dla odrzucenia wyjaśnień J. W. (1) w których negował zaistnienie tego czynu i swoją w nim rolę jest odwołanie się do tych fragmentów wyjaśnień A. Ł. (1) i G. B. (1) w których opisali oni okoliczności w jakich do niego doszło. Tym samym odrzucić należało wyjaśnienia B. T. (1), który choć nie negował faktu, iż to on był kierowcą ciągnika siodłowego pozostawionego w pobliżu agencji towarzyskiej, to kategorycznie zaprzeczał, by miał świadomość, iż posłuży to wyłudzeniu odszkodowania. Wystarczy w tym miejscu wspomnieć o tej okoliczności, iż z wyjaśnień G. B. (1) i A. Ł. (1) wynika, iż B. T. (1) opuścił miejsce gdzie przebywał wraz z kolegą dopiero po tym jak otrzymał telefon od swoich „szefów”, że może to uczynić i stało się to dopiero wówczas, gdy pojazd ten został zabrany z miejsca parkowania. W tym kontekście wypowiedź A. Ł. (1) przed Sądem, iż B. T. (1) nie wiedział o tym, iż dojdzie do sfingowania kradzieży i w następstwie do wyłudzenia odszkodowania uznać należy za całkowicie niezrozumiałą. Zmienność i chwiejność wyjaśnień G. B. (1), która musi rzutować na ocenę wiarygodności jego wyjaśnień dotyczy także wyłudzenia odszkodowania za ciągnik siodłowy S. użytkowany przez firmę (...). Wobec tego, iż G. B. (1) w śledztwie ujawnił w sposób zbieżny z A. Ł. (1) okoliczności pozostawienia przez B. T. (2) ciągnika siodłowego w okolicach klubu nocnego mieszczącego się w W., odrzucić należy te wyjaśnienia, w których G. B. (1) deklarował utratę S. w bliżej nieznanym mu okolicznościach.

Nie sposób nie dostrzec, iż stosunek J. W. (1) do szeregu zarzuconych mu w śledztwie i także w akcie oskarżenia czynów w sposób znamieny ewoluował na etapie śledztwa, a stanowisko zajęte przez J. W. (1) na rozprawie pozostaje w znacznej części sprzeczne z tym, co deklarował w toku postępowania przygotowawczego. Jednym z przykładów takiej postawy są wyjaśnienia związane z czynem, którego celem była pomoc w wyłudzeniu odszkodowania za rzekomą kradzież pojazdu użytkowanego przez J. K. (5).

Podstawą ustaleń w odniesieniu do tego czynu stały się przede wszystkim zeznania złożone przez P. M. (1), a sam J. W. (1) nie kwestionował faktu, iż brał udział „w zaborze” ciągnika siodłowego J. K. (5) i naczepy, choć nieco inaczej niż P. M. (1) określał swoją rolę w tym zdarzeniu.

Nie budzą w istocie wątpliwości te wyjaśnienia oskarżonego G. B. (1) w których przyznał się on do kradzieży naczepy zaparkowanej w miejscowości L. czy te w których opisał okoliczności kradzieży naczepy jaka miała miejsce w miejscowości K.. Znajdują one potwierdzenie w relacjach P. M. (1), a także we fragmentach wyjaśnień A. Ł. (1), odnoszących się do tych zdarzeń. Także już w pierwszych wyjaśnieniach G. B. (1) zbieżnie z P. M. (1) wskazał, iż to on i J. W. (1) pośredniczyli w nawiązaniu znajomości z J. K. (5), który zamierzał oddać na tzw. układ ciągnik siodłowy marki M.. Niewiarygodne są zatem wyjaśnienia G. B. (1), który podczas konfrontacji wycofał się ze swoich twierdzeń. Jak już wskazywano także to co powiedział G. B. (1) w swoich wyjaśnieniach zbieżne jest z relacjami P. M. (1), które odnoszą się do kradzieży naczepy z nawozami w miejscowości S., a G. B. (1) nie negował również faktu, iż zgodził się na rozładowanie i przechowywanie na swojej posesji mebli znajdujących się na naczepie, którą skradziono ze stacji benzynowej w W.. Powtórzyć należy także, iż za wiarygodne muszą zostać uznane w istocie te wyjaśnienia G. B. (1) w których przyznał się do wyłudzenia odszkodowania za ciągnik siodłowy S., należący do firmy (...) jak i do pomocy w wyłudzeniu odszkodowania za „skradziony” ciągnik siodłowy D. użytkowany przez W. M. (3). Odrzucić należy jednak stanowisko G. B. (1) wyrażone podczas rozprawy w których nie przyznał się do kradzieży naczepy w miejscowości K. jak i do pomocy w wyłudzeniu odszkodowania przez Z. W. (1) i pomocy do wyłudzenia odszkodowania przez W. M. (3). Stanowisko to jest przecież w sposób oczywisty sprzeczne nie tylko z jego wyjaśnieniami z postępowania przygotowawczego, które korespondują ze wskazanymi wcześniej dowodami. G. B. (1) nie podał także żadnych argumentów, które mogłyby sposób przekonujący uzasadniać zmianę zajętego stanowiska procesowego.

P. M. (1) w swoich relacjach odnosi zdarzenie z K. do osoby J. W. (1). Fakt ten jak i inne nieścisłości dotyczące J. W. (1) choćby z uwagi na wielość przestępstw popełnionych przez P. M. (1), wpływ czasu jaki dzieli zdarzenia od czasu złożenia wyjaśnień nie powoduje jednak, iż w sposób niejako automatyczny możliwe jest podważenie wiarygodności P. M. (1) odnośnie wszystkich aspektów przestępczego porozumienia jakie łączyło jego i M. K. (1) z J. W. (1) i G. B. (1). Należy przecież zwrócić uwagę na fakt, iż rola G. B. (1) w kradzieży dokonanej na terenie K. wynika nie tylko z jego wyjaśnień złożonych w śledztwie ale także z wyjaśnień złożonych przez A. Ł. (1).

Już w istocie przyjęta przez G. B. (1) na etapie postępowania przygotowawczego postawa polegająca na zmianie swoich wyjaśnień i przyznaniu się do popełnienia części z zarzucanych czynów pozwala na odrzucenie tego fragmentu wyjaśnień w którym nie przyznał się do żadnego z zarzucanych mu wówczas czynów. Znamienne jest dla wyjaśnień oskarżonego G. B. (1), iż w istocie w zakresie czynów do popełnienia których się przyznał nie kwestionował on swojej świadomości co do tego, iż stanowiły one działania sprzeczne z prawem (odmiennie niż J. W. (1) i A. Ł. (1)).

Nie sposób jednak nie wskazać, iż pomimo złożenia wyjaśnień określonej treści w czasie śledztwa odnoszących się do okoliczności zaboru naczepy na szkodę A. G. (1), G. B. (1) nie przyznał się do tego czynu na rozprawie, co w kontekście wskazanych wyżej okoliczności należy zakwestionować. Oceniając wyjaśnienia G. B. (1) i przydając walor wiarygodności tym, które w zakresie zdarzenia jakie miało miejsce na terenie K. wówczas złożył, odrzucić należało te wyjaśnienia A. Ł. (1), w których wskazał, iż nie miał wówczas świadomości, iż bierze udział w kradzieży.

Dokonując ustaleń faktycznych w zakresie czynu zarzucanego oskarżonym J. W. (1) i G. B. (1) w punkcie XII aktu oskarżenia, Sąd oparł się na relacjach A. N. (1) i P. M. (1). Ich zbieżne relacje pozwalają odrzucić te zeznania, które złożył A. M. (4), a w których negował on, by wszedł w porozumienie z innymi osobami w celu oddania posiadanego przez siebie zestawu pojazdów i uzyskania w ten sposób odszkodowania za rzekomo skradziony ciągnik siodłowy. Określona wiedza P. M. (1) dowodzi, iż przedmiotowy ciągnik siodłowy trafił do firmy (...) prowadzonej przez J. W. (1) i G. B. (1), tam dokonano przerobienia jego numerów identyfikacyjnych na numery posiadanego przez J. W. (1) i G. B. (1) ciągnika siodłowego, a następnie został on kupiony przez A. T. (1) i wyprowadzony za granicę. Nie zasługują zatem na wiarę te wyjaśnienia J. W. (1) i G. B. (1) w których zaprzeczali, by byli sprawcami paserstwa pojazdu „zgłoszonego” przez A. M. (4). Podnieść należy jednak, iż depozycje P. M. (1) nie dają podstaw do przypisania G. B. (1) i J. W. (1) udziału w paserstwie naczepy K..

Wyjaśnienia A. Ł. (1) i relacje P. M. (1) w sposób zgodny dowodzą, iż naczepa skradziona we W. została zaprowadzona na teren firmy (...). Wbrew twierdzeniom J. W. (1) i G. B. (1) za wiarygodne uznać należy to, co wynika z wyjaśnień P. M. (1), iż to J. W. (1) pośredniczył następnie w jej zbyciu oraz otrzymał za swoje działania określoną kwotę pieniędzy.

Nie zasługują na wiarę te wyjaśnienia Z. U. w których negował on swój związek z czynami jakie mu zarzucono, a które sprowadzały się do kradzieży naczepy z meblami w miejscowości W. oraz pomocy w wyłudzeniu odszkodowania za zestaw pojazdów użytkowany przez Z. W. (1). Wyjaśnienia te stoją przecież w oczywistej sprzeczności z tymi wyjaśnieniami A. Ł. (1), który opisał określoną rolę Z. U. zarówno wówczas gdy doszło do kradzieży mebli jak i wtedy, gdy wspólnie zabierali ze składu opału przy ulicy (...) w W. zestaw pojazdów składający się ciągnika siodłowego S. i naczepy A., by umożliwić jego właścicielowi zgłoszenie kradzieży i uzyskanie odszkodowania.

O niewiarygodności tej części wyjaśnień Z. U. świadczy także fakt, iż składając dalsze wyjaśnienia potwierdził w istocie swój udział w kradzieży mebli B.- R.- W., choć także z punktu widzenia stanowiska zajętego przez Z. U. na rozprawie zanegować należy te jego twierdzenia jakoby wyświadczył tylko pomoc kolegom. Za istotne uznać należy jednak oceniając ten fragment wyjaśnień złożonych przez Z. U., iż potwierdził on udział w tym przestępstwie nie tylko A. Ł. (1) i J. W. (1), ale wskazał na określony udział T. K. (2), co koresponduje z tą częścią wyjaśnień A. Ł. (1), która odnosi się do wzajemnych rozliczeń jego i T. K. (2) z właścicielami firmy (...) za kradzież naczepy z meblami i istniejącej świadomości pochodzenia naczepy A. także u T. K. (2). Także deklaracje Z. U. w zakresie woli dobrowolnego poddania się odpowiedzialności i przyznania się do obu zarzuconych czynów potwierdzają pośrednio wyjaśnienia A. Ł. (1) jego dotyczące. Trudno bowiem podzielić wyjaśnienia Z. U., iż jedynie obowiązki zawodowe mogły skłonić go do przyznania się do czynu, którego nie popełnił i poniesienia za taki czyn odpowiedzialności karnej.

Dokonując ustaleń faktycznych dotyczących „ kradzieży” zestawu pojazdów Z. W. (1) jak i kwot odszkodowania wypłaconych przez ubezpieczyciela, Sąd oparł się na wiarygodnych zeznaniach K. E. (1) (W.), pracownika (...) SA (...) czy dokumentach znajdujących się w aktach szkodowych. Wobec treści wyjaśnień A. Ł. (1) za niewiarygodne uznać należy zeznania Z. W. (1) jakoby w rzeczywistości zaistniało zdarzenie polegające na kradzieży S. z naczepą, dające podstawę do wypłaty odszkodowania z tytułu ubezpieczenia AC.

Nie zasługują na danie im wiary te wyjaśnienia J. W. (1) w których nie przyznał się do czynu polegającego na „ pomocy w ukryciu” ciągnika siodłowego S. i naczepy A., należących do Z. W. (1)”. Potwierdził on przecież we fragmencie wyjaśnień złożonych w śledztwie, iż pomiędzy nim i G. B. (1), a A. Ł. (1) doszło do porozumienia, iż podejmą się oni „ wyprowadzenia zestawu”. Wyjaśnienia te w zestawieniu z relacjami A. Ł. (1), iż poinformował on G. B. (1) i J. W. (1) o woli oddania przez właściciela na tzw. układ przedmiotowego zestawu musi prowadzić do wniosku, iż J. W. (1) miał świadomość, iż zgoda na przyjęcie zestawu pochodzącego z upozorowanej kradzieży ma w efekcie na celu wyłudzenie nienależnego odszkodowania. Powołane wyjaśnienia A. Ł. (1) i wspomniany fragment wyjaśnień J. W. (1) daje podstawy do odrzucenia tych wyjaśnień G. B. (1) w których nie przyznał się on do popełnienia czynów opisanych w punktach XVIII i XIX aktu oskarżenia. Wspomnieć należy jedynie w tym kontekście, iż także G. B. (1) w śledztwie przyznał, iż ma pewną ograniczoną wiedzę na temat fikcyjnej kradzieży zestawu ze składu węgla w W.. Wobec wyjaśnień A. Ł. (1) i powołanego już wcześniej fragmentu wyjaśnień J. W. (1) nie sposób jednak dać wiarę temu, iż udział G. B. (1) w tym przestępstwie był jedynie pośredni, a on wraz z J. W. (1) zawiózł A. Ł. (1) do W. skąd odjechał tym zestawem. O ile nie sposób zakwestionować tego co powiedział G. B. (1), iż S. po przerobieniu pola numerowego wyprowadzona została do Rosji, a naczepę nabył ostatecznie A. Ł. (1) to bez wątplenia o czym świadczą wyjaśnienia A. Ł. (1), dokonał on także z G. B. (1) uzgodnień, co do możliwości przyjęcia zestawu pojazdów, pochodzącego ze sfigowanej kradzieży.

O ile nie sposób zanegować w świetle załączonych do akt sprawy dokumentów poświadczających okoliczności nabycia przez J. K. (5) ciągnika siodłowego M., to nie sposób dać wiary tym jego wyjaśnieniom jakoby w rzeczywistości doszło do kradzieży użytkowanego przez niego pojazdu. Przeczą im bowiem w sposób oczywisty relacje P. M. (1), który opisał w sposób szczegółowy i konsekwentny zarówno to w jaki sposób on i M. K. (1) dowiedzieli się, iż J. K. (5) zamierza oddać swój ciągnik siodłowy na tzw. układ ale także wskazał w jaki sposób doszło do upozorowania kradzieży M. i kradzieży naczepy stanowiącej własność M. L. (1). Nie zasługują na wiarę zatem także te wyjaśnienia J. W. (1) w których negował

swój udział w upozorowaniu kradzieży ciągnika siodłowego M. jak i te w których przyznawał się w części swoich wyjaśnień jedynie do kradzieży samochodu J. K. (5), negując w istocie udział M. K. (1) w zdarzeniach, które miały miejsce na terenie Ł. w nocy z 20 na 21 października 2001 roku. W świetle relacji P. M. (1) nie sposób dać wiary J. W. (1), iż przedmiotowy ciągnik siodłowy został uruchomiony przez P. M. (1) za pomocą łamaka. Fragment wyjaśnień J. W. (1) ze śledztwa potwierdza natomiast, iż to on podjechał do stojącej na terenie firmy (...) naczepy i po zerwaniu kłódki z bramy dokonał jej zaboru. Musi zatem budzić zdumienie, iż J. W. (1) wbrew swoim wcześniejszym wyjaśnieniom przed Sądem zaprzeczył, by dokonał zaboru naczepy M. L. (1). Opisana sytuacja w powiązaniu z relacjami P. M. (1) nakazuje odrzucić także to stanowisko procesowe J. W. (1). Dokonane ustalenia dają także asumpt do odrzucenia twierdzeń J. K. (5) jakoby złożone przez niego zawiadomienie o przestępstwie kradzieży ciągnika siodłowego M. jak i zeznania jakie złożył na okoliczność dokonanej kradzieży polegały na prawdzie. Wskazać należy także w tym miejscu na wyjaśnienia G. B. (1), który na określonym etapie postępowania przygotowawczego nie negował, iż skontaktował razem z J. W. (1), J. K. (5) z P. M. (1) i M. K. (1), po tym jak J. K. (5) wspominał o tym, iż chce oddać swój samochód M. na tzw. układ.

Brak jest natomiast podstaw do zakwestionowania zeznań K. S. (1), M. L. (1) czy J. K. (7) odnośnie nabycia przez M. L. (1) naczepy, którą skradziono z terenu firmy zajmującej się produkcją plandek. Nie sposób także podważyć słów P. M. (1) co do dalszych losów ciągnika siodłowego M. jak i skradzionej naczepy i kwoty jaką miał uzyskać J. K. (5) za oddanie samochodu wobec tego, iż zdekompletowany pojazd odnaleziono na terenie warsztatu D. B. (1). Poczynione uwagi dotyczące przebiegu zdarzeń jakie miały miejsce w Ł. na ulicy (...) nakazują poddać w wątpliwość także te wyjaśnienia J. W. (1), iż godził się on pomóc P. M. (1) w zaborze ciągnika siodłowego użytkowanego przez J. K. (5) na skutek gróźb kierowanych pod jego adresem przez P. M. (1).

Akta szkodowe dotyczące likwidacji szkody kradzieżowej w powiązaniu z zeznaniami T. R. pozwalają na jednoznaczne ustalenie, iż J. K. (5) zgłosił ubezpieczycielowi zaistnienie szkody kradzieżowej oraz dowodzą jaka kwota odszkodowania została ostatecznie wypłacona.

Nie sposób dać wiary tym wyjaśnieniom A. Ł. (1) w których wskazał on, iż M. K. (1) zna jedynie z racji dzierżawienia od niego przez firmę (...) samochodu M. (...) i naczepy, a P. M. (1) był osobą dla której przewoził jeden raz samochód. Pozostają one bowiem w całkowitej sprzeczności z tymi wyjaśnieniami w których A. Ł. (1) opisał związki jakie łączyły go ze wskazanymi osobami.

Wątpliwości nie mogą budzić natomiast te wyjaśnienia A. Ł. (1) w których opisał on okoliczności w jakich firma, którą wspólnie prowadził z T. K. (2) wydzierżawiła od M. K. (1) zestaw pojazdów składający się z ciągnika siodłowego marki M. i naczepy SAM. Wyjaśnienia te są w określony sposób zbieżne z relacjami P. M. (1), który wskazał na okoliczności w jakich M. K. (1) wszedł w posiadanie ciągnika siodłowego, który był następnie wydzierżawiony firmie (...). W sposób jednoznacznie przekonujący A. Ł. (1) opisał także to w jaki sposób porozumiał się z M. K. (1) odnośnie tego, iż wspólnie z T. K. (2) upozorują kradzież dzierżawionego ciągnika z naczepą marki B., która z kolei pochodziła z kradzieży dokonanej w R. na szkodę K. M. (1).

A. Ł. (1) nie kwestionował także swojej świadomości, iż nabyty przez firmę (...) samochód D., który wcześniej użytkowany był przez W. M. (3), a który został przez niego oddany na tzw. układ J. W. (1) i G. B. (1) miał przerobione numery identyfikacyjne. Wskazał także, iż T. K. (2), który wspólnie z jego żoną zajmował się rejestracją pojazdu także miał tego świadomość. Za wiarygodne uznać należy także te wyjaśnienia A. Ł. (1) w których opisał on sposób w jaki zostały nabite przez niego fałszywe numery identyfikacyjne na naczepie marki A., na podstawie dokumentów nabytych od P. D. (1). Fakt, iż rozbita naczepa wraz z dokumentami nabyta została przez A. Ł. (1) potwierdził także P. D. (1). A. Ł. (1) w sposób przekonujący wskazał także w swoich zeznaniach, iż naczepę, która pochodziła ze składu węgla przy ulicy (...) zgodzili się nabyć wraz z T. K. (2) w ramach wzajemnych rozliczeń z G. B. (1) i J. W. (1) za meble skradzione w miejscowości W..

Nie zasługują natomiast na wiary wyjaśnienia T. K. (2) w tej części w jakiej nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Stoją one bowiem nie tylko w sprzeczności z powyższymi wyjaśnieniami A. Ł. (1), ale także z tymi wyjaśnieniami jakie złożył przed Sądem w których przyznał się do popełnienia zarzucanych czynów, choć nie sposób

zakwestionować jego słów, iż mógł nie mieć świadomości w czasie dzierżawienia ciągnika siodłowego marki M. (...) od M. K. (1), iż pojazd ten pochodzi z czynu zabronionego.

P. M. (1) podobnie jak w przypadku kradzieży naczepy w miejscowości G. Stara, także przypadku kradzieży naczepy na szkodę firmy (...) wskazując na osobę, która brała udział w tym przestępstwie wskazał na osobę (...). Wobec jednoznacznych wyjaśnień A. Ł. (1), który potwierdził swój udział w tym zdarzeniu wyjaśnienia P. M. (1) w tej części muszą zostać zakwestionowane. T. K. (2) przyznał się przed Sądem do paserstwa tej naczepy, co w powiązaniu z wyjaśnieniami P. M. (1) pozwala na dokonanie ustaleń, iż także on, użytkował ją, posiadając świadomość jej pochodzenia.

A. Ł. (1) przed Sądem ostatecznie przyznał się do popełnienia wszystkich zarzuconych mu w akcie oskarżenia czynów. Nie może to jednak zwolnić od konieczności oceny złożonych przez niego wyjaśnień także z uwagi na fakt, iż w istocie zakwestionował on przynajmniej w części swoją świadomość co do tego, iż bierze udział w kradzieżach naczep, podnosząc, iż o przestępczym charakterze przedsięwzięcia w którym brał udział zorientował się dopiero wówczas, gdy na przestrzeni krótkiego czasu „wykonał kilka usług transportowych polegających na przeprowadzaniu naczep”. Z wyjaśnień A. Ł. (1) zdaje się wynikać, iż określonej świadomości nabral dopiero od czerwca 2001 roku. O ile nie sposób zakwestionować tych jego wyjaśnień z których wynika, iż pierwszym zdarzeniem z jego udziałem, było przetransportowanie z K. do M. ciągnika siodłowego marki R. (...), co do którego nie miał świadomości jego przestępczego pochodzenia, to nie sposób podzielić tych jego twierdzeń, jakoby nie miał on pełnej świadomości odnośnie charakteru zdarzeń w jakich później uczestniczył. Wskazać należy bowiem, iż kolejnym chronologicznie zdarzeniem z udziałem A. Ł. (1) był zabór naczepy w miejscowości K., której dokonał wspólnie i w porozumieniu z G. B. (1), P. M. (1) i M. K. (1). Za znamienne uznać należy w odniesieniu do tego zdarzenia i świadomości A. Ł. (1), iż G. B. (1) nie kwestionował w istocie swojej świadomości co do tego, iż dokonując zaboru naczepy L. użytkowanej przez A. G. (1) miał pełną świadomość, iż bierze udział w jej kradzieży. Nie sposób zatem uwierzyć, iż w przypadku A. Ł. (1), także biorąc pod uwagę okoliczności w jakich zabierana była naczepa, iż nie wiedział on, że uczestniczy w zaborze tej naczepy. Nielogicznie brzmią także te wyjaśnienia A. Ł. (1) jakoby „przeprowadzając” naczepy zaparkowane w G. Starej, we W., w K., w G., w P. wykonywał jedynie dla P. M. (1) i M. K. (1) usługi transportowe. Zważyć należy bowiem, iż to nie kto inny, a A. Ł. (1) poinformował M. K. (1) o naczepach stojących w R. i na terenie byłego GS-u w L., co umożliwiło dokonanie ich zaboru M. K. (1) i P. M. (1), odpowiednio z udziałem J. W. (1) i G. B. (1). Gdyby A. Ł. (1) nie miał świadomości, iż M. K. (1) i P. M. (1) dokonują kradzieży naczep, bądź by jedynie się tego domyślał, nie miałby żadnego racjonalnego powodu by informować te osoby o naczepach, które mogły stanowić potencjalny przedmiot zaboru. Naiwnie brzmią także te wyjaśnienia A. Ł. (1) jakoby dopiero po przekazaniu określonych informacji uświadamiał sobie, że dana naczepa zginie. Nie sposób racjonalnie wytłumaczyć takiego zachowania A. Ł. (1), przy założeniu, iż nie wiedział co czynią M. K. (1) i P. M. (1) i jakim procederem się zajmują. Tego rodzaju postawa A. Ł. (1) świadczy o tym, iż nie tylko miał pełną świadomość, iż bierze udział w zaborze określonej ilości naczep, ale także o tym, iż przekazując określone informacje kierował się zamiarem udzielenia pomocy M. K. (1) i P. M. (1) w dokonaniu kradzieży naczep użytkowanych przez W. M. (3) i K. M. (1). Nie można zapominać także o tym, iż A. Ł. (1) podejmował inne przestępcze działania polegające na udziale w upozorowaniu kradzieży zestawu pojazdów Z. W. (1), co miało miejsce w czerwcu 2001 roku, kradzieży naczepy z meblami w W., nabywaniu czy przyjmowaniu pojazdów pochodzących ze sfingowanych kradzieży, których swoistym zwieńczeniem była pomoc udzielona M. K. (1) w wyłudzeniu odszkodowania za rzekomo skradziony ciągnik M. (...) wraz z naczepą. Jedynie jako określoną próbę umniejszenia swej odpowiedzialności potraktować należy również te wyjaśnienia A. Ł. (1) w których wskazał, iż w niektórych przypadkach otrzymywał dokumenty od naczepy, którą przeprowadzał czy też o zapewnianiu go przez M. K. (1) i P. M. (1), iż dana naczepa czy pojazd pochodzi z tzw. układu. Okoliczności na które powoływał się A. Ł. (1) w żadnej mierze nie wynikają z relacji P. M. (1). Trudno także zakładać, by decydując się na kradzież określonego pojazdu i wykorzystując do przeprowadzenia naczepy „kierowcę” M. K. (1) i P. M. (1) musieli zadać sobie określony trud polegający na przygotowaniu dokumentów zgodnych choćby z numerami rejestracyjnymi danego pojazdu. Nie zasługują tym samym na wiarę te fragmenty wyjaśnień J. W. (1) i G. B. (1) jakoby w przypadku części naczep, zabieranych wspólnie z P. M. (1) i M. K. (1) otrzymywali oni ich dowody rejestracyjne.

Niezrozumiałe są także przedstawiane przez A. Ł. (1) w złożonych wyjaśnieniach poglądy, jakoby miało istotne znaczenie dla niego to, czy dany pojazd jest kradziony czy pochodzi z tzw. układu, choć bez wątplenia doświadczenia z D. W. M. (3), który po oddaniu na tzw. układ w celu wyłudzenia odszkodowania był jeszcze przez kilka miesięcy użytkowany w jego firmie mogła mieć znaczenie w kontekście możliwości wykrycia danego przestępstwa.

Ciąg zdarzeń z udziałem G. B. (1) i J. W. (1) zapoczątkowany kradzieżą naczepy z nawozami wskazuje w sposób jednoznaczny, iż także oni mieli pełną świadomość, iż „usługi transportowe” jakie wykonywali dla M. K. (1) i P. M. (1) miały charakter czynów przestępnych polegających na ich kradzieży. O tym, iż J. W. (1) jeździł kraść naczepy wspominał także przecież w jednym ze swoich pierwszych wyjaśnień G. B. (1). O ile nie sposób wykluczyć, iż mogło między P. M. (1), a J. W. (1) dochodzić do określonych konfliktów, to nie zasługują na wiarę wyjaśnienia G. B. (1) jakie złożył podczas konfrontacji z J. W. (1), podczas której wycofał się z pewnych sformułowań zawartych w jego wcześniejszych wyjaśnieniach. Zmiany swojego stanowiska G. B. (1) w sposób racjonalny także nie uzasadnił. Za znamienne uznać należy także słowa G. B. (1), iż dokonanie kradzieży naczepy w miejscowości L. miało mieć na celu

„sprawdzenie jego lojalności”. Trudno także zrozumieć w kontekście wyjaśnień złożonych przez J. W. (1), to, iż choć jak deklarował nie chciał od pewnego momentu uczestniczyć w działaniach M. K. (1) i P. M. (1) jeszcze kilka miesięcy po czerwcu 2001 roku aktywnie uczestniczył on w przestępstwach popełnianych wspólnie z nimi. W kontekście wyjaśnień złożonych przez G. B. (1) i J. W. (1) nie można także nie dostrzec, iż w okresie współpracy z P. M. (1) podejmowali oni także inne działania przestępcze, jak choćby kradzież naczepy z meblami czy pomoc w wyłudzeniu odszkodowań komunikacyjnych czy wyłudzenie odszkodowania za posiadany przez J. ciągnik siodłowy. Nie wytrzymują także krytyki w konfrontacji z relacjami P. M. (1) deklaracje J. W. (1) i G. B. (1) jakoby nie otrzymywali za swoje zachowania żadnej gratyfikacji pieniężnej.

A. Ł. (1) składając wyjaśnienia na etapie postępowania przygotowawczego i przed Sądem wielokrotnie akcentował, iż jego wyjazdy po naczepy zawsze poprzedzone musiały być zgodą właścicieli firmy (...), ponieważ do wykonania danej „usługi” niezbędne była zgoda właścicieli firmy do której należał ciągnik siodłowy, którym kierował.

G. B. (1) i J. W. (1) postawiono w punkcie XIV aktu oskarżenia zarzut wspólnego udzielenia pomocy w zaborze naczepy wywrotki w miejscowości G. Stara, a J. W. (1) w punkcie XXVIII aktu oskarżenia, także zarzut pomocnictwa do kradzieży naczepy w G. na szkodę Z. K. (1). Analiza wyjaśnień złożonych przez A. Ł. (1) i porównanie ich z tym co wyjaśnił P. M. (1) musi jednak prowadzić do wniosku, iż w tym drugim przypadku zabór naczepy odbył się poza wiedzą i wolą J. W. (1). Z wyjaśnień i zeznań P. M. (1) nie wynika wcale, by zgodę na wyjazd do G. przez A. Ł. (1) musiał wyrazić J. W. (1). Sam A. Ł. (1) podniósł, iż do G. udał się po telefonie otrzymanym od M. K. (1). Brak jest zatem jednoznacznych dowodów wskazujących na to, iż J. W. (1) zamierzał ułatwić popełnienie tego czynu zabronionego. Z wyjaśnień A. Ł. (1) nie wynika także w sposób jednoznaczny, czy naczepa została przez niego po dokonaniu kradzieży zaprowadzona do G. czy do M.. Brak jest zatem dowodów na to, iż J. W. (1) „udostępnił” A. Ł. (1), P. M. (1) i M. K. (1) ciągnik siodłowy, pomagając w ten sposób w dokonaniu kradzieży naczepy Z. K. (1), co musi prowadzić do uniewinnienia J. W. (1) od czynu z punktu XXVIII.

Ustalając stan faktyczny w odniesieniu do kradzieży naczepy należącej do K. Z. (1) z terenu papierni w P., Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka. Fakt, iż naczepa została wyprowadzona z terenu papierni potwierdzając m. innymi wyjaśnienia M. K. (2), wyjaśnienia P. M. (1), a także fragment wyjaśnień złożonych przez S. A. (1) w toku śledztwa. Wątpliwości muszą budzić jednak wyjaśnienia złożone przez P. M. (1) odnośnie okoliczności kradzieży tej naczepy w szczególności roli, jaką miał odegrać M. K. (2). P. M. (1) wskazał bowiem, iż powodem zabrania naczepy był dług za miał węglowy jaki u M. K. (2) miał K. Z. (1), a sam M. K. (2) miał brać udział w zaborze naczepy obserwując okolice papierni. Te wyjaśnienia pozostają jednak w oczywistej sprzeczności z wyjaśnieniami M. K. (2) i wyjaśnieniami S. A. (1). M. K. (2) kwestionował bowiem swój udział w zaborze naczepy, a okoliczności wpływającej z wyjaśnień P. M. (1), jakoby współsprawcą zaboru naczepy był M. K. (2) nie potwierdzają wyjaśnienia S. A. (1).

Ze zbieżnych zeznań K. Z. (1) i wyjaśnień M. K. (2) wynika także, iż wspólnie podjęli poszukiwania zabranej naczepy i odnaleźli ją w okolicach W. lub S.. Ta okoliczność znajduje potwierdzenie w wyjaśnieniach S. Z. należy także, iż S. A.

(1) wbrew twierdzeniom P. M. (1) podał zbieżnie z M. K. (2), iż naczepę pozostawiono w okolicach zabudowań z wiatą. Podczas eksperymentu procesowego M. K. (2) wskazał, iż wspólnie z K. Z. (1) odnaleźli naczepę w miejscowości (...) (vide k 91 odw. tom 2A). Naczepa w chwili jej ujawnienia miała być już rozebrana i przygotowana do piaskowania. K. Z. (1) nie wspominał co prawda w swoich zeznaniach o tym, by po zabranii dowodu rejestracyjnego i zorganizowaniu ciągnika siodłowego on i M. K. (2) ponownie pojechali w miejsce gdzie zastali naczepę. Wskazał on bowiem, iż po rozmowie telefonicznej z nieznanym mężczyzną został przekonany do tego, by nie interesował się zabraną naczepą, to zwrócić należy uwagę, iż okoliczności wynikające z zeznań K. Z. (1), wyjaśnień M. K. (2), a pośrednio także z wyjaśnień S. A. (1) nakazują zakwestionować te twierdzenia P. M. (1), jakoby naczepa została oddana

„ W. „, początkowo tylko na przechowanie, a następnie zbyta przez nich i dokonany został podział uzyskanej kwoty. Wskazane okoliczności sprawiły, iż Sąd uniewinnił oskarżonych P. M. (1) i J. W. (1) od popełnienia czynu zarzucanego im w punkcie XIII.

Wyjaśnienia P. M. (1) na co zwracano już uwagę zbieżne są natomiast z tymi wyjaśnieniami jakie S. A. (1) złożył w toku śledztwa. Nie kwestionował on swojej obecności w miejscu skąd zabrana została naczepa. Swój udział określił jedynie jako pomoc w przetransportowaniu naczepy K. Z. (1) do piaskowania. Okoliczności w jakich naczepa została wyprowadzona z terenu papierni w P. w powiązaniu z częścią wyjaśnień P. M. (1) czyni jednak niewiarygodnymi wyjaśnienia S. A. (1) w tym zakresie w jakim nie przyznał się do popełnienia czynu zarzucanego w punkcie L aktu oskarżenia. Już sama propozycja przetransportowania bez udziału właściciela naczepy „ do piaskowania” wzbudzić musi określone obawy co do legalności tego przedsięwzięcia. Także to, iż S. A. (1) nie wjechał samochodem, którym przyjechał, na teren papierni wskazuje na to, iż w tym momencie, jak podał P. M. (1) jego rolą było obserwowanie pobliskiego terenu i ewentualne ostrzeżenie P. M. (1) gdyby pojawił się właściciel naczepy lub zaistniały jakieś inne zdarzenia uniemożliwiające dokonanie zaboru. O świadomości S. A. (1), iż bierze on udział w popełnieniu czynu zabronionego świadczy także, iż jak przyznał nie ujawnił K. Z. (1), iż to P. M. (1) „ wyprowadził naczepę”, choć jej właściciel zarzucał mu jej kradzież. Gdyby S. A. (1) nie miał świadomości tego w czym bierze udział zapewne nie miałby oporów przed ujawnieniem K. Z. (1) „ prawdy” o zaistniałym zdarzeniu.

W punkcie LVII aktu oskarżenia zarzut pomocnictwa w ukryciu naczepy skradzionej na szkodę K. Z. (1) postawiono oskarżonemu P. K.. Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie w szczególności wyjaśnienia złożone przez G. B. (1) i A. Ł. (1) dowodzą w sposób jednoznaczny, iż P. K. wspólnie z ojcem prowadził działalność gospodarczą, której przedmiotem było m. innymi piaskowanie pojazdów w celu przygotowania ich do malowania. W czasie eksperymentu procesowego M. K. (2) wskazał miejsce, gdzie wspólnie z K. Z. (1) odnaleźli skradzioną na szkodę tej ostatniej osoby naczepę. Według M. K. (2) naczepa znajdował się w miejscowości M., a miała stać obok posesji numer (...). Tymczasem jak wynika z akt sprawy P. K. zamieszkuje i prowadzi działalność gospodarczą w (...). W tym kontekście nie można co prawda zbagatelizować tego, iż A. Ł. (1) w czasie eksperymentu procesowego (k 120-120 tom 11a) wskazał miejsce w miejscowości M., gdzie P. K. posiadał swój warsztat, a wykonane podczas eksperymentu fotografie (k 129 tom 11a) wydają się być zbieżne z opisem miejsca do którego zaprowadzona została naczepa, wynikającym z wyjaśnień S. A. (1). Podnieść należy jednak, iż brak jakiegokolwiek przekonującego dowodu świadczącego o tym, iż to właśnie P. K. odebrał od P. M. (1) i S. A. (1) skradzioną naczepę, a nawet gdyby przyjąć, że tak było, nie sposób wykazać świadomości P. K., iż naczepa pochodziła z czynu zabronionego. Nie sposób także przyjąć, iż P. K. na podstawie okoliczności związanych z wyglądem naczepy czy związanych z jej przekazaniem powinien był przypuszczać, iż została ona uzyskana za pomocą czynu zabronionego. Zwrócić należy uwagę, iż według K. Z. (1) naczepa nie przedstawiała większej wartości, co sugerować może jej określony stan techniczny, a w chwili gdy ją odnaleziono „ była już rozebrana i stała obok namiotu, gdzie piaskuje się naczepe”, co z kolei wynika z wyjaśnień M. K. (2). Powyższe okoliczności sprawiły, niezależnie od przypuszczeń, że właściciel posesji zauważył jego i K. Z. (1), iż Sąd uniewinnił P. K. od dokonania czynu z punktu LVII.

P. K. w punkcie LIX postawiono zarzut pomocy w ukryciu naczepy L. pochodzącej z czynu zabronionego dokonanego w K. na szkodę A. G. (1). Treść wyjaśnień złożonych przez A. Ł. (1), G. B. (1) i depozycji P. M. (1) nie pozwala jednak na poczynienie jednoznacznych ustaleń, czy przedmiotowa naczepa do warsztatu prowadzonego przez P. K. na terenie M. trafiła i ewentualnie w jakich okolicznościach. P. M. (1) wskazał co prawda, iż naczepa po dokonaniu jej

kradzieży trafiła do R., co jak się wydaje utożsamiał on z miejscowością M.. Jeżeli nawet wolno przyjąć tego rodzaju tok rozumowania, to nie trudno dostrzec, iż A. Ł. (1) w toku postępowania przygotowawczego, nie miał pewności, czy naczepa została zaprowadzona do G. czy do M..

Z jednoznacznych wyjaśnień natomiast G. B. (1) złożonych w śledztwie wynika niezbicie, iż naczepa ta zaprowadzona została do G., do firmy (...). W tej sytuacji ustalając miejsce, gdzie trafiła naczepa odwołać należało się do wyjaśnień G. B. (1). Podważa to zatem wyjaśnienia P. M. (1), jakoby naczepa została zaprowadzona do R.. Wspomnieć należy także, iż jak deklarowali G. B. (1) i P. M. (1) nie są im znane dalsze losy skradzionej naczepy. Nie sposób także oprzeć się przy ustalaniu faktów, które mogłyby świadczyć o sprawstwie P. K. w zakresie czynu z punktu LIX na tym fragmencie wyjaśnień A. Ł. (1), który "nie mógł wykluczyć", iż naczepę tę widział później na piaskowaniu u P. K.". Przytoczone okoliczności przemawiają zatem za uniewinnieniem P. K. od czynu z punktu LIX wobec braku dowodów na jego sprawstwo.

Sąd uniewinnił P. K. także od zarzutów pomocy w ukryciu ciągnika siodłowego M. (...) i naczepy (...) 619, pomocy w ukryciu naczepy wywrotki C. oraz pomocy w ukryciu ciągnika siodłowego S. S. (...) i naczepy (...) (czyny LVIII, LX, LXI). .

Jak już wskazywano przedmiotem prowadzonej przez P. K. działalności gospodarczej było m. innymi przygotowanie do remontu naczep i innych pojazdów poprzez ich piaskowanie. Z faktu, iż pojazdy dostarczane były do warsztatu P. K. nie sposób wyprowadzić jeszcze wniosku, iż przyjmując je miał świadomość ich przestępczego pochodzenia, podobnie jak z faktu, iż w warsztacie P. K. miało dojść do wypiaskowania naczepy A., której numery zostały następnie przerobione na terenie firmy (...).

W wątpliwość poddać należy co prawda to, by P. K. w każdym przypadku dostarczenia mu do remontu ciągnika siodłowego czy naczepy sprawdzał zgodność ich numerów identyfikacyjnych z dokumentami pojazdu, to nawet sytuacja, iż nie dokonał on żadnych prac przy danym pojeździe przed ich odebraniem, także nie uzasadnia przypisania mu odpowiedzialności za ich paserstwo. Nie sposób przecież także z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego wykluczyć, iż dany pojazd w sytuacji otrzymania pilnego zlecenia mógł zostać odebrany jeszcze przed wykonaniem naprawy.

Oceniając odpowiedzialność P. K. za czyny zarzucone mu w punktach od LVII do LXI nie sposób zlekceważyć także wyjaśnień A. Ł. (1), który jak przyznał nie dzielił się z P. K. swoimi przemyśleniami odnośnie pochodzenia przyprowadzanych pojazdów, podobnie jak i tych wyjaśnień G. B. (1) z których wynika, iż P. K. nie miał świadomości jakiego rodzaju działalność prowadzą wspólnie z J. W. (1), P. M. (1) i M. K. (4). Na temat ewentualnej świadomości P. K. odnośnie pochodzenia naczep czy innych pojazdów milczą także relacje P. M. (1).

Odnosząc się do kwestii związanych z naczepą A., która wyprowadzona została za zgodą Z. W. (1) wskazać należy, iż choć w świetle wyjaśnień A. Ł. (1) nie budzi wątpliwości, iż doszło do nabicia na niej nowych numerów, po dokonaniu jej piaskowania w warsztacie P. K., to określone wątpliwości budzi to, czy w istocie to P. K. usunął pierwotne numery identyfikacyjne. Wskazać należy bowiem, iż A. Ł. (1) składając wyjaśnienia w czasie śledztwa wskazał, iż P. K. uprzedzony był, iż zostanie mu przyprowadzony zestaw do remontu. A. Ł. (1) opisując dalsze losy naczepy podniósł, iż to w warsztacie P. K. usunięty został numer VIN naczepy, choć w innym fragmencie swoich wyjaśnień złożonych w śledztwie podniósł, iż nie ma wiedzy czy w warsztacie P. K. dokonywano przebijania numerów.

A. Ł. (1) na rozprawie potwierdził co prawda swoje wyjaśnienia ze śledztwa, wskazując, iż to u P. K. w warsztacie został usunięty numer VIN, podkreślając jednocześnie, iż nie wie kto ten numer usunął i podnosząc, iż możliwość usunięcia takiego numeru w czasie piaskowania naczepy istnieje. Okoliczności związane z remontem naczepy A., podniesione w wyjaśnieniach A. Ł. (1) nie pozwalają zatem na ustalenie w sposób jednoznaczny, iż to P. K. dokonał usunięcia numeru VIN z przedmiotowej naczepy, co ewentualnie mogło by zostać ocenione jako pomoc w zbyciu czy jej ukryciu. Wskazać należy także, iż z wyjaśnień J. W. (1), który potwierdził, iż on i G. B. (1) zgodzili się "na wyprowadzenie" zestawu pojazdów należących do Z. W. (1) nie wynika, by numer VIN z naczepy usuwany był w warsztacie P. K.. Wskazał

przecież, iż to w J. przerobione zostały numery VIN. Na marginesie wskazać należy jedynie, iż J. W. (1) odmiennie, niż A. Ł. (1) wskazał, iż naczepa została zaprowadzona do J., a S. do M..

Odnosząc się do zarzutów paserstwa ciągnika siodłowego R. (...), oddanego na układ przez A. M. (7), wskazać należy, iż z konsekwentnych relacji P. M. (1) wynika w sposób jednoznaczny, iż pojazd ten trafił do J. W. (1) i G. B. (1), którzy po przerobieniu numerów identyfikacyjnych pojazdu sprzedali ten pojazd A. T. (1) i został on wywieziony do Rosji. Wobec tego, iż to J. W. (1) i G. B. (1) dokonali przerobienia numerów identyfikacyjnych ciągnika siodłowego, tak by zgadzały się one z numerami posiadanego przez nich innego ciągnika, nie może budzić wątpliwości ich świadomość co do przestępczego pochodzenia R. (...) dostarczonego im przez P. M. (1). O tym, iż tego rodzaju sytuacje miały miejsce traktuje także stosowny fragment wyjaśnień J. W. (1), a fakt, iż nie kojarzy on nazwiska A. M. (4) w kontekście okoliczności przedmiotowego zdarzenia pozostaje bez wpływu na ocenę odpowiedzialności karnej J. W. (1) i G. B. (1). Odrzucić należało zatem wyjaśnienia oskarżonych J. W. (1) i G. B. (1) w tej części w której negowali oni paserstwo przedmiotowego ciągnika siodłowego.

Nie zasługują także na wiarę wyjaśnienia J. W. (1) i G. B. (1) w zakresie w jakim kwestionowali oni swoje sprawstwo w zakresie paserstwa naczepy skradzionej na szkodę E. T.. Wskazać należy bowiem na zbieżne relacje A. Ł. (1) i P. M. (1) odnośnie tego, gdzie skradziona naczepa została zaprowadzona i gdzie była przechowywana.

Nie zasługują na wiarę te wyjaśnienia M. G. (2) w których nie przyznał się on do żadnego z zarzuconych mu czynów. Z konsekwentnych relacji P. M. (1) wynika w sposób jednoznaczny, iż wspólnie z M. K. (1) i M. K. (2) sprzedali oni M. G. (2) samochód marki M., który po zarejestrowaniu go przez M. G. (2) otrzymał numery rejestracyjne (...). Załączone do tomu 31/A faktury dowodzą, iż w istocie M. G. (4) nabył ciągnik siodłowy marki M.. Odrzucić należało jednak te jego wyjaśnienia z których wynika, iż samochód nabyty przez niego w 2001 roku nadawał się do jazdy. P. M. (1) w sposób przekonujący opisał, iż M. G. (2) nabył od niego i jego współników samochód M., po to by wykorzystać posiadane dokumenty pojazdu tej samej marki i zalegalizować w ten sposób pojazd pochodzący z kradzieży.

Odnosząc się do relacji P. M. (1) odnośnie losów naczepy skradzionej w miejscowości L. podnieść należy, iż poza zdawkowymi informacjami, iż po przemalowaniu naczepę nabył ją M. G. (2), brak jest bliższych danych na temat okoliczności nabycia przez M. G. (2) tego pojazdu, ceny jaką zapłacił czy też świadomości M. G. (2) odnośnie pochodzenia naczepy W.. O ile zatem można podważyć wyjaśnienia M. G. (2) co do tego, iż nigdy nie posiadał tego rodzaju naczepy, to brak przekonujących dowodów świadczących o świadomości M. G. (2) odnośnie pochodzenia naczepy i takich na podstawie których możliwe byłoby ustalenie okoliczności w jakich ją nabył, sprawiły, iż Sąd uniewinnił M. G. (2) od czynu zarzuconego w punkcie LVI.

Na marginesie wskazać jedynie należy, iż choć P. M. (1) nie wskazał M. G. (2) z imienia i nazwiska, to wobec tego, iż także on, o czym świadczą wyniki postępowania prowadzonego przed Sądem Rejonowym w Wieluniu nabył naczepę skradzioną na szkodę I. J. (co zgodne jest z depozycjami P. M. (1)) uznać należało, iż to o nim mówi P. M. (1), określając go mianem "M."

J. W. (1) w punkcie XXIX aktu oskarżenia zarzucono pomoc w ukryciu naczepy marki W. skradzionej na szkodę W. M. (3). Z poczynionych w oparciu o wyjaśnienia G. B. (1) i depozycje P. M. (1) ustaleń wynika co prawda ponad wszelką wątpliwość, iż przedmiotowa naczepa po dokonaniu jej kradzieży zaprowadzona została do firmy (...) i tam pozostawiona. Nie sposób uznać jednak, iż J. W. (1) może odpowiadać za pomoc w jej ukryciu. Zważyć należy bowiem, iż naczepa została tam przyprowadzona przez G. B. (1), współwłaściciela firmy, mającego takie samo prawo decydowania o jej działalności jak J. W. (1). G. B. (1) miał zatem także prawo do przechowywania na terenie firmy (...) pojazdów, maszyn czy urządzeń i na pozostawienie przedmiotowej naczepy nie musiał mieć zgody J. W. (1), nie musiał także go o tym uprzedzać czy szukać u niego akceptacji swojego postępowania. Zbyt daleko idące byłoby w tej sytuacji przypisywanie J. W. (1) odpowiedzialności karnej za to, że współwłaściciel firmy pozostawił na jej terenie naczepę, nawet jeżeli przyjął, iż J. W. (1) ją na terenie firmy widział. Podniesione okoliczności spowodowały, iż Sąd uniewinnił J. W. (1) od czynu z punktu XXIX.

Oceniając wyjaśnienia i zeznania P. M. (1) dotyczące A. K. (1), jego współpracy z M. K. (1) w dokonywaniu czynów zabronionych wskazywano już na określone wątpliwości wynikające choćby z porównania relacji P. M. (1) i M. K. (2) co do roli jaką odegrać miał A. K. (1), a dotyczących choćby kwestii skradzionych rajstop także w kontekście nie rozpoznania A. K. (1) przez P. M. (1) podczas czynności okazania mu tablic poglądowych. Wątpliwości co do wiarygodności określonych fragmentów wyjaśnień P. M. (1) dotyczących paserstwa mebli, przechowywanych na posesji G. B. (1) ulegają pogłębieniu w sytuacji, gdy G. B. (1) podobnie jak A. K. (1), który negował swój udział w przyjęciu i zbywaniu mebli, nie potwierdził, by widział A. K. (1) odbierającego meble ze stodoły lub, by słyszał, iż A. K. (1) zajmuje się pośrednictwem lub zbywaniem mebli skradzionych w W.. Podniesione okoliczności muszą zatem prowadzić do uniewinnienia A. K. (1) od czynu zarzuconego w punkcie IX. Należy w tym miejscu także zwrócić uwagę na rozbieżności w relacjach P. M. (1) odnośnie tego czy A. K. (1) w dystrybucji mebli uczestniczył, czy też nie. P. M. (1) składając zeznania w charakterze świadka nie wskazał na A. K. (1) jako osobę, która odbierała meble od G. B. (1), przyznając, iż nie wie, kto meble te sprzedawał. W innym fragmencie wskazał natomiast, iż „część tych mebli rozprowadzał M. K. (1) z A.”.

Odnosząc się do czynu zarzuconego A. Ł. (1) w punkcie XLII aktu oskarżenia wskazać należy, iż nie budzą wątpliwości te jego wyjaśnienia w których opisał on okoliczności przyprowadzenia do firmy (...) ciągnika siodłowego R. (...) z K.. Nie sposób jednak, biorąc pod uwagę depozycje P. M. (1) przyjąć, iż ten ciągnik siodłowy, który A. Ł. (1) przeprowadził z K. do G. jest tym samym ciągnikiem siodłowym, który został oddany na tzw. układ przez A. M. (4).

Z relacji P. M. (1) wynika, iż ciągnik siodłowy oddany przez A. M. (4) został przyjęty przez współwłaścicieli firmy (...), ze świadomością jego pochodzenia ale nie wspominał on o jakimkolwiek udziale w przekazaniu tego ciągnika siodłowego A. Ł. (1). A. Ł. (1) nie krył w swoich wyjaśnieniach, iż wielokrotnie przekraczał granicę z Rosją, jako kierowca pojazdów nabywanych przez A. T. (1). Powyższe okoliczności rodzą wątpliwości co do tego, czy ciągnik jaki A. Ł. (1) przeprowadził z K., był tym ciągnikiem, który oddał na tzw. układ A. M. (4). Jeżeli nawet dać wiarę P. M. (1), iż A. Ł. (1) po nabyciu pojazdu pierwotnie użytkowanego przez A. M. (4) wyjechał nim do Rosji, to nie sposób przyjąć, iż miał on wówczas świadomość, że został on uzyskany za pomocą czynu zabronionego. Nie sposób przecież a priori założyć, iż wszystkie pojazdy nabyte przez A. T. (1) zostały uzyskane w sposób nielegalny, a jak przyznał A. Ł. (1) nie wiedział, wyjeżdżając samochodem przez granicę czy pochodzi on z czynu zabronionego czy też nie. Wobec niemożności przypisania w sposób jednoznaczny A. Ł. (1) świadomości, iż uczestniczył on w paserstwie ciągnika siodłowego R. (...) Sąd uniewinnił go od zarzutu postawionego w punkcie XLII.

Dokonując oceny wyjaśnień M. K. (2) i zeznań P. M. (1) odnoszących się do losów naczepy marki C., która sprzedana została pierwotnie K. R. (1), wskazać należy, iż zgodnie wskazali oni na jej pochodzenie z czynu zabronionego i udział w jej legalizacji A. N. (1) i M. K. (1). Fakt nabycia i utraty naczepy potwierdzają także zeznania K. R. (1) i D. B. (1). Depozycje tego ostatniego świadka potwierdzają pośrednio wersję przedstawioną przez P. M. (1) i M. K. (2) odnośnie dokonywania określonych operacji w celu tzw. legalizacji naczepy nabytej przez K. R. (1). P. M. (1) i M. K. (2) o ile zgodni są, że naczepa została przywłaszczona po tym jak K. R. (1) zdecydował się „oddać ją do poprawki”, co w sposób oczywisty wynika także z zeznań K. R. (1) i D. B. (1), to ich relacje różnią się co do okoliczności jej przywłaszczenia. Według P. M. (1) naczepa miała zostać zabrana przez niego, M. K. (1) i M. K. (2), po tym jak została ona przyprowadzona w okolice R.. M. K. (2) podał natomiast, iż naczepa zaprowadzona została do warsztatu, gdzie miała być przechowywana naczepa K. Z. (1) i to P. M. (1) miał bez jego udziału dokonywać dalszych działań związanych z naczepą.

Zwrócić należy zatem w tym kontekście uwagę, iż P. M. (1) nie był konsekwentny odnośnie roli jaką miał w przedmiotowym zdarzeniu odegrać P. K.. Wskazał on bowiem w jednym fragmencie swoich zeznań, iż naczepa ta została wypiąskowana i przemalowana w warsztacie P. K., choć w innych zeznaniach o tym, by P. K. tego rodzaju działania podejmował nie wspominał. Wątpliwości odnośnie udziału P. K. w zdarzeniu związanym z naczepą marki C. muszą ulec pogłębieniu jeżeli powyższe okoliczności zestawimy z wyjaśnieniami M. K. (2). Wskazał on bowiem, iż choć naczepa miała zostać zaprowadzona do warsztatu gdzie widział także naczepę K. Z. (1), to według niego już po godzinie od rozstania się z P. M. (1), gdy ponownie udał się do warsztatu, gdzie pozostawiono naczepę, już jej tam

nie było. Relacje M. K. (2) w powyższym zakresie nie są jednak także wolne od sprzeczności. Wskazał on co prawda, iż informowano K. R. (1), że celem pozostawienia naczepy w warsztacie jest jej wypiaszkowanie i przemalowanie, to wskazany przez M. K. (2) czas jaki dzieli pozostawienie naczepy od jego ponownego przybycia do warsztatu zdaje się wykluczać, by w mogło dojść do wypiaszkowania i przemalowania naczepy we wskazanym przez niego warsztacie. Nie sposób nie zwrócić uwagi także na to, iż w relacjach M. K. (2) odnośnie losów naczepy istnieją sprzeczności co do tego, czy widział ją jeszcze po pewnym czasie w warsztacie P. K.. Podniesione okoliczności jak i poczynione już wcześniej rozważania odnośnie roli P. K., jego świadomości co do pochodzenia naczep czy pojazdów przyprawdzanych do miejscowości M. dają podstawę do uniewinnienia go także od zarzutu z punktu LX aktu oskarżenia. Na marginesie jedynie wskazać należy, iż gdyby nawet istniały okoliczności nakazujące dokonywanie oceny określonych zachowań P. K. w płaszczyźnie znamion art. 292 kk, to z uwagi na ustawowe zagrożenie karą pozbawienia wolności tego przestępstwa i czas jaki upłynął od zachowań zarzuconych P. K. należałoby uznać, iż nastąpiło przedawnienie ich karalności.

P. M. (1), na co należy zwrócić uwagę, konsekwentny jest natomiast w swoich relacjach odnośnie tego, iż naczepa marki C. przekazana została J. W. (1) i G. B. (1), którzy zbyli ją następnie w okolicach S.. M. K. (2) aczkolwiek nie znał dalszych losów naczepy potwierdził fakt jej sprzedaży. Zestawienie relacji P. M. (1) z wyjaśnieniami J. W. (1) ze śledztwa, który przyznał, iż przeprowadzał z P. M. (1) transakcje dotyczące kradzionych naczep daje podstawy do przyjęcia za wiarygodne zeznań P. M. (1) odnośnie przyjęcia, a następnie zbycia naczepy marki C. przez J. W. (1) i G. B. (1) i przypisania im świadomości jej przestępnego pochodzenia.

Odnosząc się do wyjaśnień i zeznań A. N. (1), który w toku prowadzonych przeciwko niemu postępowań karnych opisał swoją przestępczą działalność, przypomnieć należy, iż potwierdził on okoliczności wynikające z relacji P. M. (1), a dotyczące wyłudzenia odszkodowania za zestaw pojazdów należących do A. M. (4). Opisał także w sposób zbieżny z wyjaśnieniami A. Ł. (1) okoliczności związane z kradzieżą naczepy P. na terenie P., choć wskazał, iż ciągnikiem siodłowym, którym zabrano naczepę przyjechało dwóch mężczyzn.

Nie sposób natomiast zakwestionować wyjaśnień złożonych przez A. Ł. (1), J. W. (1) czy G. B. (1) odnoszących się do współpracy w prowadzeniu działalności gospodarczej jak i tych zbieżnych wyjaśnień z których wynika, iż M. K. (1) w 2006 roku nawiązał z nimi ponowny kontakt w związku z przyjęciem przez P. M. (1) określonej sytuacji procesowej.

Ustalając stan faktyczny w odniesieniu do czynów zarzuconych oskarżonemu J. W. (1) w punktach od XXXI do XXXIV i G. B. (1) w punktach od XXXVII do XL, Sąd oparł się na dokumentach związanych z odprawami celnymi pojazdów i maszyn rolniczych, kopiach umów i faktur przedstawionych w czasie dokonywania odpraw celnych.

Nie budzą także wątpliwości konsekwentne zeznania L. S. (1) odnośnie nabycia przez niego i losów ciągnika siodłowego marki R. (...) numer rejestracyjny (...) koloru wiśniowo- bordowego. Wobec jednoznacznych zeznań L. S. (1) nie może budzić wątpliwości, iż nie zawierał on z J. W. (1) ani umowy sprzedaży ani umowy użyczenia ciągnika siodłowego marki R., co potwierdzają dokumenty świadczące o zbyciu ciągnika firmie (...). Za pewne uznać należy także wobec powołanych dowodów, iż podpisy na obu zakwestionowanych umowach odpowiednio w pozycji sprzedający i użyczający nie zostały nakreślone przez L. S. (1). Skoro jednak to J. W. (1) posłużył się taką umową kupna ciągnika R. miał świadomość, iż zawiera ona podpis osoby, która nie była w istocie osobą sprzedającą (czy jak w przypadku umowy użyczenia osobą użyczającą). L. S. (1) kategorycznie zaprzeczył przecie, by znał J. W. (1) (podobnie jak G. B. (1)). Nie sposób co prawda ustalić, kto jest autorem podpisów mających pochodzić od L. S. (1), to przyjąć należy, iż J. W. (1) po wejściu w posiadanie dokumentów pojazdu R. należącego w przeszłości do L. S. (1) w celu dokonania odprawy celnej jakiegos innego pojazdu użył jako autentycznej podrobionej umowy kupna ciągnika siodłowego marki R..

W kontekście zarzutu postawionego G. B. (1) w punkcie XL wskazać należy, iż co prawda G. B. (1) zgłaszając w dniu 6 lutego 2003 roku do odprawy celnej maszyny rolnicze wskazał jako środek transportu ciągnik siodłowy R. mający stanowić własność L. S. (1), to zwrócić należy uwagę, iż to nie on podpisał umowę jego użyczenia. Na umowie widnieje podpis J. W. (1). G. B. (1) biorąc pod uwagę rozmiar prowadzonej w ramach firmy (...) działalności gospodarczej polegającej na eksporcie maszyn i pojazdów mógł zakładać, iż taki ciągnik siodłowy w istocie został użyczony J. W. (1)

przez L. S. (1). W tym kontekście i wobec braku innych dowodów mogących wskazywać na świadomość G. B. (1) co do przestępnego pochodzenia umowy użyczenia pojazdu marki R. spowodowały, iż Sąd uniewinnił oskarżonego G. B. (1) od dokonania czynu zarzucanego mu w punkcie XL.

Odnosząc się do ustaleń faktycznych dotyczących zarzutu postawionego J. W. (1) w punkcie XXXII aktu oskarżenia Sąd dał wiarę zeznaniom M. C. (2), W. R. (1) i jego żony L. R. (1). Ich zgodne w istocie relacje przekonują, iż naczepa F. po jej zbyciu przez M. C. (2) firmie, którą wraz z mężem prowadziła L. R. (1) została następnie zbyta J. W. (1) (firmie (...)), co potwierdzają dokumenty w postaci umów i faktur. Bez wątplenia także w oparciu o przywołane dowody przyjąć należało, iż podczas sporządzania umowy doszło do omyłki pisarskiej polegającej na błędnym wpisaniu numeru rejestracyjnego pojazdu. Za istotne dla ustaleń uznać należy także fakt, iż w fakturze wystawionej dla firmy (...) przez przedsiębiorstwo prowadzone przez L. R. (1) zapisany został prawidłowy numer rejestracyjny. Opisana sytuacja wskazuje w sposób jednoznaczny, iż przed dokonaniem odprawy celnej przedmiotowej naczepy musiało dojść do przerobienia przez nieustaloną osobę umowy sprzedaży w tym celu, by numer rejestracyjny widniejący na umowie odpowiadał rzeczywistości i zgodny był z treścią innych dokumentów dotyczących przedmiotowej naczepy. Skoro J. W. (1) zawarł z L. R. (1) umowę określonej treści, to przedkładając przerobioną umowę musiał mieć świadomość jej nieautentyczności. Bez wątplenia bez dokonania przerobienia dokumentu istniała by jej niezgodność z pozostałymi dokumentami, co mogło uniemożliwić dokonanie formalności celnych.

Zeznania H. L. (1) i M. M. (8) nie pozostawiają także wątpliwości, wobec treści innych dokumentów załączonych do akt sprawy odnośnie tego, iż ciągnik siodłowy R. numer rejestracyjny (...) po odkupieniu go przez M. M. (8) został następnie sprzedany firmie (...). Bez wątplenia także kserokopia zgłoszenia celnego i kopie załączonych dokumentów dowodzą, iż ten ciągnik siodłowy został w dniu 6 lutego 2004 roku zgłoszony przez J. W. (1) do odprawy celnej. Porównanie treści faktury wystawionej przez firmę (...) dla firmy (...) z treścią kopii faktury przedstawionej do odprawy celnej przez J. W. (1) na okoliczność sprzedaży ciągnika M. M. (8) przez H. L. (1) wskazuje w sposób jednoznaczny, iż kopia faktury przedstawiona przez J. W. (1) nie jest kopią tej faktury. Zmienione zostały w niej kwoty za który przedmiotowy ciągnik siodłowy został sprzedany. Odnosząc poczynione ustalenia do treści zarzutu postawionego J. W. (1) w punkcie XXXIII aktu oskarżenia wskazać należy, iż zarzucono mu użycie jako autentycznego dokumentu w postaci „ umowy kupna – sprzedaży sfałszowanej przez nieznaną osobę”. Jak wynika z analizy dokumentów załączonych do wniosku o dokonanie odprawy celnej dokument w postaci umowy kupna – sprzedaży nie został jednak do zgłoszenia celnego dołączony. Choć treść zarzutu zdaje się odwoływać do opisanego już wcześniej faktury i jej zapisów, to jednoznaczne wskazanie przez oskarżyciela, iż doszło do użycia umowy kupna sprzedaży trudno uznać w kontekście ram oskarżenia jedynie za omyłkę pisarską. Wskazano co prawda w zarzucie XXXIII datę odprawy celnej i jej przedmiot, nie sposób jednak uznać, by ewentualne przypisanie J. W. (1) użycia jako autentycznej przerobionej faktury zamiast umowy kupna sprzedaży mieściło się historycznych ramach czynu zarzucanego J. W. (1) w punkcie XXXIII. Dlatego Sąd od czynu tego oskarżonego J. W. (1) uniewinnił.

Zeznania świadków A. K. i R. K., które stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w zakresie zarzutu postawionego J. W. (1) w punkcie XXIV aktu oskarżenia potwierdzają fakt użyczenia naczepy R. K. (1). Nie sposób zanegować także twierdzeń A. K. (5), iż R. K. (1) nie kupił od niego, ani nie zwrócił mu przedmiotowej naczepy. O ile nie sposób także wobec sprzecznych wewnętrznie zeznań R. K. (1) w sposób jednoznaczny ustalić w jaki sposób J. W. (1) wszedł w posiadanie dowodu rejestracyjnego naczepy, to przyjąć należało, iż posłużył on do sporządzenia fikcyjnej umowy jej sprzedaży przez A. K. (5), a następnie do wyeksportowania naczepy. Skoro także z jednoznacznych słów A. K. (5) wynika, iż nie zawierał z J. W. (1) umowy sprzedaży, to J. W. (1) przedkładając ją w czasie odprawy celnej miał bez wątplenia świadomość, iż umowa ta została podrobiona.

Ustalenia faktyczne związane z zarzutem postawionym G. B. (1) w punkcie XXXVIII aktu oskarżenia oraz z czynem zarzucanym G. B. (1) i J. W. (1) w punkcie XXII aktu oskarżenia oparte zostały na zeznaniach J. B. i J. K. (9). Obaj ci świadkowie zgodnie zeznali, iż naczepa o numerze rejestracyjnym (...) przekazana została J. K. (9) i zniknęła w nieustalonym okolicznościach. Dokumenty związane z odprawą celną jakiej w dniu 14 marca 2013 roku dokonywał G. B. (1) w kontekście zeznań wskazanych wyżej osób, w szczególności wobec faktu, iż J. B. nie sprzedawał naczepy J. W. (1) dają podstawę do ustaleń, iż umowa jej sprzedaży w dniu 4 marca 2003 roku została podrobiona. Niespornym

faktem jest także to, iż umowę tę (jej kopię) załączył do złożonych dokumentów G. B. (1). Okoliczność ta nie przesądza jednak jeszcze o świadomości G. B. (1), iż umowa, której kopią się posłużył nie była w rzeczywistości zawarta między J. B., a J. W. (1), w związku z okolicznościami i rozmiarem prowadzonej wspólnie działalności gospodarczej. Dlatego Sąd uniewinnił G. B. (1) od czynu zarzucanego mu w punkcie XXXII aktu oskarżenia.

Wskazać należy także, iż niewyjaśnione zostały losy naczepy J. B., którą przez pewien czas użytkował J. K. (9). Na podstawie zgromadzonych dowodów, nie sposób ustalić w sposób jednoznaczny, czy w istocie naczepa ta została nabyta przez G. B. (1) i J. W. (1) ze świadomością jej przestępnego pochodzenia. Nie sposób wykluczyć przecież, iż J. W. (1), który podpisał się na umowie kupna naczepy wszedł w posiadanie jedynie dokumentu w postaci dowodu rejestracyjnego naczepy i wykorzystując dane w nim zawarte doprowadził do podrobienia umowy w celu wykorzystania jej do wyeksportowania jakiejś innej naczepy tego typu. Na znaczny stopień prawdopodobieństwa zaistnienia takiej sytuacji wskazują przecież zeznania J. B. i J. K. (9) opisujące stan techniczny przedmiotowej naczepy. Warto zwrócić uwagę, iż tego rodzaju sytuacja miała miejsce choćby w przypadku transakcji zawartej przez A. Ł. (1) z P. D. (1). Brak możliwości jednoznacznego ustalenia, czy w istocie G. B. (1) i J. W. (1) przyjęli naczepę (...) sprawił, iż Sąd uniewinnił ich od popełnienia czynu opisanego w punkcie XXII aktu oskarżenia.

Nie sposób w istocie podważyć konsekwentnych zeznań G. D. (1) odnośnie tego, iż wydzierżawił swoją naczepę J. S. (6), która miała ulec wypadkowi jak i tego, iż nie zawierał on z G. B. (1) transakcji sprzedaży naczepy na okoliczność której miała zostać wystawiona faktura VAT. Dokumenty załączone do zgłoszenia celnego, którego przedmiotem miała być m. innymi naczepa (...) 1933 jednoznacznie wskazują, iż doszło do zbycia naczepy przez G. B. (1) na rzecz firmy (...), który następnie zbył ją innej osobie. Przyjąć należy, iż skoro G. D. (1) nie zawierał transakcji sprzedaży naczepy z G. B. (1) i nie wystawiał faktury dla firmy (...), G. B. (1) miał świadomość, iż jest ona podrobiona. Dokonując natomiast sprzedaży tej naczepy S. K. (3), przekazał mu także podrobioną fakturę, która później przedstawiona została w Urzędzie Celnym. Nie sposób wobec tego faktu założyć, iż G. B. (1) nie przekazał faktury nabywcy naczepy, skoro później była ona przez S. K. (3) wykorzystana podczas odprawy celnej.

Bez wątpienia co prawda zarówno podrobiona faktura jak i faktura wystawiona przez G. B. (1) dla firmy (...) opiewają na naczepę o numerze rejestracyjnym (...). Dowody zebrane w sprawie pozwalają jednak jedynie na pewne ustalenie, iż G. B. (1) znalazł się w posiadaniu dowodu rejestracyjnego naczepy, który wykorzystany został do sporządzenia fikcyjnej umowy. Zeznania J. B. w których wskazał na to, że naczepa brała udział w kolizji musi budzić wątpiwości co do tego czy w istocie G. B. (1) przyjął tę naczepę z ewentualną świadomością jej przestępnego pochodzenia, czy też wszedł jedynie w posiadanie dowodu rejestracyjnego naczepy, a podrobienie umowy miało na celu inne przestępne zachowania jak choćby „legalizacja” innej naczepy tej samej marki czy typu. Wobec braku możliwości ustalenia ponad wszelką wątpiwość, czy naczepa (...) 1933 przyjęta została przez G. B. (1) Sąd uniewinnił go od zarzutu opisanego w punkcie XXXIX aktu oskarżenia.

Powyższe rozważania dają podstawy do odrzucenia tych fragmentów wyjaśnień J. W. (1) i G. B. (1) w których nie przyznali się oni do powyższych czynów. Zaznaczyć należy, iż J. W. (1) nie kwestionował, że to on podpisywał się na przedmiotowych umowach, a poczynione w oparciu o depozycje osób które miały dokonywać zbytu naczep J. W. (1) w sytuacjach, kiedy zgromadzone dowody wskazują na jego sprawstwo powodują, iż za niewiarygodne uznano te depozycje J. W. (1), w których wskazywał, iż zawsze gdy nabywał naczepy od osoby, która nie figurowała w dowodzie rejestracyjnym brał od niej tzw. faktury łączące, jak i co do tego, iż nie miał on powodu do przerabiania czy podrabiania dokumentów, które otrzymywał przy kupnie naczep. Należy także zwrócić uwagę, iż sam J. W. (1) w określonym fragmencie wyjaśnień przyznał się do nabywania i eksportu naczep, których numery przerabiane były przy wykorzystaniu dokumentów „rozbitych naczep”.

Odnosząc się jeszcze do zarzutu postawionego M. G. (2) w punkcie LV wskazać należy, iż zeznania S. C. (3) potwierdzają te jego wyjaśnienia, z których wynika fakt przeprowadzenia transakcji dotyczącej ciągnika marki M.. W oparciu o zeznania L. S. (1) i relacje P. M. (1) zakwestionować należy jednak prawdziwość twierdzeń M. G. (2) jakoby użytkował przez pewien czas ciągnik siodłowy nabyty od S. C. (3). Opisany przez świadka bowiem stan techniczny tego pojazdu wyklucza prawdziwość twierdzeń M. G. (2). Nadto porównanie numerów identyfikacyjnych pojazdu zbytego

na fakturze kupna przez M. G. (2) z tymi, które widnieją na fakturze wystawione przez M. G. (2) dla S. K. (3) potwierdza w sposób jednoznaczny w kontekście powyższych ustaleń twierdzenia P. M. (1) o nabyciu przez M. G. (2) pochodzącego z przestępstwa ciągnika M. i okoliczności jego nabycia. Pozwala to także na odrzucenie wyjaśnień R. I. (1) jakoby w transakcji dotyczącej ciągnika siodłowego M. nie pośredniczył.

Wątpliwości nie mogą budzić natomiast zeznania A. Z. (1).

Zeznania K. S. (3) i P. A., pracowników byłej firmy (...) nie mają w istocie znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Podobnie ocenić należy zeznania złożone przez świadka J. K., które odnoszą się do jego kontaktów z M. K. (2) i działalności przestępczej prowadzonej wspólnie z innymi osobami w tym z P. P. (2).

Dokonując oceny odpowiedzialności karnej za czyn zarzucony oskarżonym A. Ł. (1), J. W. (1) i G. B. (1) w punkcie I aktu oskarżenia wskazać należy, iż wyjaśnienia A. Ł. (1) jak również depozycje P. M. (1) przekonują, iż wskazani oskarżenia brali wspólnie z P. M. (1) i M. K. (1) udział w zorganizowanej grupie przestępczej, choć oczywiście zbyt daleko idące byłoby przyjęcie, iż mieli oni świadomość jej funkcjonowania w kształcie opisanym przez P. M. (1). Wskazać należy bowiem zarówno na określoną trwałość ich porozumienia, określoną rolę M. K. (1), którego można uznać za kierownika struktury przestępczej w jakiej uczestniczyli. Określony schemat działalności wskazanej grupy osób miał miejsce w kilku aspektach przestępczej działalności. Polegał on przede wszystkim na dokonywaniu kradzieży naczep pozostawionych bez opieki przez ich właścicieli i użytkowników w różnych miejscach na terenie Polski. W tego rodzaju sytuacjach P. M. (1) i M. K. (1) przekazywali określone informacje (czy to osobiście, czy to za pośrednictwem G. B. (1) i J. W. (1)) A. Ł. (1) o konieczności udania się we wskazane miejsce, w celu zabrania danej naczepy, lub kontaktowali się bezpośrednio z J. W. (1), G. B. (1) czy A. Ł. (1), z którymi wspólnie dokonywali ich kradzieży. O istnieniu zorganizowanej grupy przestępczej w skład której wchodziły wskazane osoby oraz o świadomości brania w niej udziału przez poszczególnych jej członków decyduje także ta okoliczność, iż to głównie na teren firmy (...) przyprowadzane były naczepy pochodzące z przestępstw, co akceptowali przecież zarówno J. W. (1) i G. B. (1), a co wynika z ich wyjaśnień.

Wskazać należy także, iż członkowie tej grupy nie wzbraniли się także przed dokonywaniem innych przestępczych działań polegających choćby na współdziałaniu w wyłudzeniu odszkodowań za rzekomo utracone pojazdy. Nie sposób uznać, by działalność jaką prowadzili M. K. (1), P. M. (1), G. B. (1), J. W. (1) i A. Ł. (1) mogła zostać oceniona jedynie na płaszczyźnie współsprawstwa do poszczególnych, popełnionych przestępstw. Istniał przecież między nimi, na przestrzeni określonego czasu podział ról. Wskazać należy, iż dostrzec należy w ich współdziałaniu nie tylko określony podział ról, który może charakteryzować także „zwykłe” współsprawstwo. Widoczne i dostrzegalne jest określona struktura organizacyjna, jej trwałość. Jak już wskazywano także zeznania złożone przez P. M. (1) wskazują na określoną, przywódczą rolę M. K. (1), który także w ramach wspólnej działalności z J. W. (1), G. B. (1) i A. Ł. (1) odgrywał decydującą rolę. To on także dokonywał podziału pieniędzy uzyskanych ze sprzedaży skradzionych pojazdów. U J. W. (1), G. B. (1) i A. Ł. (1) widoczna jest także akceptacja celów wspólnej działalności, której naczelnym zadaniem było uzyskiwanie przez członków grupy korzyści materialnych i zaspokojenie w ten sposób potrzeb jej członków. Wskazać należy także na określony i skoordynowany, na określonym poziomie sposób działania. Pomędzy wskazanymi członkami grupy przestępczej istniały powiązania organizacyjne i hierarchiczne, w miarę stabilny podział ról i zadań wewnątrz grupy oraz określona, pewna trwałość tych powiązań oraz gotowość poszczególnych jej członków do udziału w kolejnym, przestępczym przedsięwzięciu.

Odnosząc powyższe uwagi do zeznań P. M. (1) opisującego strukturę grupy przestępczej, w której według niego miało brać udział co najmniej 100 osób, wskazać należy, iż niezależnie od świadomości A. Ł. (1), J. W. (1) czy G. B. (1) co do rzeczywistej skali działalności przestępczej prowadzonej przez M. K. (1) i osób z nim powiązanych, wskazane już wyżej okoliczności przesądzają o możliwości dokonania ustaleń odnośnie brania przez nich udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. Nie stoi temu na przeszkodzie fakt, iż P. M. (1) czy M. K. (1) nie wzięli udziału w niektórych przestępstwach popełnionych wspólnie przez G. B. (1), A. Ł. (1) czy J. W. (1) także z udziałem innych jeszcze osób, skoro istniały między nimi określone powiązania wynikające ze wspólnego prowadzenia działalności gospodarczej i wola uzyskiwania korzyści materialnych poprzez dokonywanie przestępstw. To przecież istnienie tych więzi spowodowało,

iż G. B. (1) zgodził się przyjąć naczepę z meblami, kradzieży której dokonali wspólnie z innymi osobami J. W. (1) i A. Ł. (1). Określone powiązania między poszczególnymi członkami grupy obrazuje także sytuacja związana z pomocą w wyłudzeniu odszkodowania za ciągnik siodłowy J. K. (5) czy zestaw pojazdów Z. W. (1). Określona gotowość do wykonywania zadań wytyczanych przez osoby, stojące w hierarchii grupy wyżej niż A. Ł. (1), J. W. (1) czy G. B. (1) ilustrują także zdarzenia związane z kradzieżami naczep, sprowadzające się nie tylko do przekazywania przez A. Ł. (1) informacji o naczepach mogących stać się przedmiotem kradzieży, ale także to, iż w istocie wystarczył jeden telefon, jedna rozmowa lub jedno polecenie, by J. W. (1), czy A. Ł. (1) udawali się w miejsce, gdzie znajdowała się dana naczepa. Podobnie ocenić należy także zachowanie G. B. (1) w wypadku kradzieży naczepy w miejscowości L., podobnie jak gotowość do przyjmowania skradzionych naczep i zajmowanie się ich zbywaniem.

Wobec powyższych rozważań nie zasługują na wiarę wyjaśnienia G. B. (1) i J. W. (1), którzy nie przyznali się do udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. Podnieść należy także, iż sam G. B. (1) w śledztwie przyznał, iż to M. K. (1) osobiście lub z jego polecenia były przyprowadzane do J. często kradzione naczepy, a mózgiem całej działalności był M. K. (1) i P. M. (1), uzyskane pieniądze trafiały natomiast do M. K. (1). Nie sposób zatem biorąc pod uwagę, wskazane wyżej okoliczności podzielić te stwierdzenia, iż G. B. (1) wiedział o całej działalności ale nie brał w niej udziału także wobec określonej jego gotowości do współdziałania z innymi członkami grupy, choć nie da się w sposób jednoznaczny odrzucić tego, iż nie musiał on być darzony pełnym zaufaniem i stąd potrzeba sprawdzenia jego lojalności podczas kradzieży naczepy z L..

Także A. Ł. (1) w wyjaśnieniach złożonych przed Sądem akcentował określone podporządkowanie się jego jak i J. W. (1) i G. B. (1) woli P. M. (1) i M. K. (1), choć należy także zwrócić uwagę, iż nie przeszkodziło to w dokonywaniu im przestępstw także bez udziału osób odgrywających wiodące role w grupie. A. Ł. (1) co należy także podkreślić przyznał się także do udziału w zorganizowanej grupie przestępczej podnosząc przed Sądem, iż nielegalne działania w których brali udział wspólnie z J. W. (1) i G. B. (1) miały zorganizowany charakter, choć siebie umieścił w hierarchii grupy na końcu. Te wyjaśnienia, choć wątpliwości musi budzić to co zadeklarował A. Ł. (1), iż dopiero po zastosowaniu wobec niego tymczasowego aresztowania uświadomił sobie, że działał w grupie przestępczej także jasno wskazuje, iż G. B. (1) i J. W. (1) mieli tego w czasie „współpracy z M. K. (1) i P. M. (1)” pełną tego świadomość. A. Ł. (1), co zasługuje na wiarę, choćby wobec zgodności z zeznaniami P. M. (1), iż to M. K. (1) miał decydujący głos, a P. M. (1) był jego prawą ręką.

Poczynione w oparciu o wyjaśnienia oskarżonych: A. Ł. (1), J. W. (1), G. B. (1) ustalenia odnośnie prowadzenia wspólnej działalności gospodarczej i ich aktywności w zakresie dokonywania przestępstw, przekładające się wprost na możliwość ustalenia ram czasowych w jakich zorganizowana grupa przestępcza istniała nakazują zweryfikować zaproponowany w akcie oskarżenia termin do którego grupa przestępcza w składzie z J. W. (1), A. Ł. (1), G. B. (1) funkcjonowała. Zgodzić należy się z A. Ł. (1), a także z G. B. (1), iż nie sposób mówić o istnieniu zorganizowanej grupy przestępczej w której skład wchodził on, G. B. (1) i J. W. (1) po grudniu 2002 roku, kiedy to doszło do sfingowania kradzieży samochodu M. (...) i naczepy. Zebrane w sprawie dowody nie wskazują przecie, by po tej dacie wskazane wyżej osoby dopuszczały się jakichkolwiek przestępstw z P. M. (1) czy M. K. (1), by w późniejszym okresie istniały między nimi takie powiązania, które dawałyby podstawę do przyjęcia, iż wypełniają one znamiona art. 258 § 1 kk. Oskarżeni A. Ł. (1) czy J. W. (1) nie kryli, iż latem 2006 roku, po złożeniu przez P. M. (1) zeznań i wyjaśnień określonej treści kontakt z nimi nawiązał M. K. (1), w celu przekazania im informacji i dokumentów z postępowania prowadzonego przeciwko P. M. (1). O ile fakt ten może zostać uznany za potwierdzenie wiodącej roli M. K. (1) we wcześniejszej działalności ocenionej jako zorganizowana grupa przestępcza, to nie sposób przecie uznać, by jednorazowy kontakt M. K. (1) z osobami, z którymi w przeszłości popełniał przestępstwa uzasadniał przyjęcie, iż działalność grupy trwała aż do 10 października 2006 roku.

Przyjęcie określonej cezury w zakresie istnienia zorganizowanej grupy przestępczej w której brali udział A. Ł. (1), J. W. (1) i G. B. (1) prowadzi do uznania, iż nastąpiło przedawnienie karalności zarzuconego im przestępstwa z art. 258 § 1 kk. Przepis z art. 258 § 1 kk do 1 maja 2004 roku zagrożone było karą do 3 lat pozbawienia wolności. Porównanie sankcji tego przepisu z sankcją jaką do 1 maja 2004 roku przewidywał przepis art. 258 § 1 kk, prowadzi do wniosku w oparciu o art. 4 § 1 kk, iż zastosować należy przepis w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją wprowadzoną Ustawą z 16 kwietnia 2004 roku o zmianie kodeksu karnego i niektórych innych ustaw (Dz. U 2004.93.poz.889).

Jest on bowiem z uwagi na zagrożenie karą pozbawienia wolności względniejszy dla A. Ł. (1), J. W. (1) i G. B. (1), od przepisu art. 258 § 1 kk obowiązującego w chwili orzekania. Wobec tego zatem, iż od daty popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 kk upłynął okres 10 lat (art.101 § 1 pkt 4 kk w zw z art. 102 kk), postępowanie w jakim dotyczy oskarżenia o czyn z art. 258 § 1 kk w oparciu o art. 17 pkt 6 pkp należało umorzyć.

Ustalenia faktyczne poczynione w przedmiotowej sprawie pozwalające na przypisanie oskarżonym T. W. (2), S. W. (1), R. I. (1) i A. K. (1) przestępstw popełnionych w lipcu 2000 roku, a mających związek ze spirytusem skradzionym na szkodę Przedsiębiorstwa (...) w L., a R. I. (1) także przestępstwa paserstwa butów sprawa, iż należy poddać w wątpliwość tezy aktu oskarżenia wskazujące na możliwość przypisania tym oskarżonym udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. Bez wątplenia podczas kradzieży spirytusu i dokonywania rozboju na osobach J. F. (1), J. D. (1) i J. G. (9) doszło do określonego współdziałania przestępczego wskazanych oskarżonych z M. K. (2) i M. K. (1). Podkreślić należy jednak, iż nawet współdziałanie kilku czy kilkunastu osób w popełnieniu czynu lub czynów zabronionych nie decyduje jeszcze o istnieniu przesłanek uzasadniających przypisanie im udziału w zorganizowanej grupie przestępczej i niezbędne jest wykazanie w oparciu o zgromadzone dowody, iż w konkretnym stanie faktycznym rzeczywiście występują wszystkie okoliczności, które pozwalają na przypisanie danej osobie udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, przy założeniu, że zorganizowana grupa przestępcza to coś znacznie więcej niż współsprawstwo czy też luźna grupa osób, których zamiarem jest popełnienie przestępstwa lub przestępstw. Zebrane w sprawie dowody nie dają jednoznacznych podstaw do przyjęcia, by pomiędzy oskarżonymi wskazanymi wyżej istniał określony podział ról i ewentualnie kto miałby go dokonać, choć i określony podział ról nie jest wyłącznie charakterystyczny dla istnienia zorganizowanej grupy przestępczej i udziału w niej, skoro i pomiędzy zwykłą grupą współsprawców dochodzi do określonego podziału ról przy dokonywaniu przestępstw.

W pojęciu zorganizowania tkwią przecież warunki podstawowej wewnętrznej struktury organizacyjnej, choćby z niskim stopniem zorganizowania, jakaś trwałość tej struktury, czy to pionowej z przywódcą kierującym działalnością czy poziomej ze stałym gronem uczestników działających według określonych reguł, jakaś więź organizacyjna w ramach wspólnego porozumienia, planowanie przestępstw, akceptacja celów, trwałość zaspokojenia potrzeb grupy, skoordynowany sposób działania, powiązania socjologiczno – psychologiczne między członkami grupy. Progiem karalności za udział w zorganizowanej grupie przestępczej jest istnienie między jej członkami chociażby niewysokiego, ale widocznego stopnia powiązań organizacyjnych i hierarchicznych, czego przejawem jest istnienie wyodrębnionego ośrodka decyzyjnego, przywództwa, skoordynowanego sposobu działania, w miarę stabilnego podziału zadań i funkcji wewnątrz grupy, planowanie przestępstw oraz powiązania organizacyjne o pewnych cechach trwałości pomiędzy członkami grupy. Nie można za zorganizowaną grupę przestępczą uznać grona znajomych odnawiających kontakty tylko dla dokonania doraźnej przestępczej działalności, ani nawet środowiska ludzi zajmujących się tą samą działalnością przestępczą, jeśli nie utrzymują ze sobą kontaktów organizacyjnych i gdy nie łączy ich żadna struktura.

P. M. (1) w złożonych zeznaniach szczegółowo opisał to, w jaki sposób była zorganizowana i działała grupa przestępcza, której był członkiem, a na czele której stał M. K. (1). Trudno co prawda zakwestionować tę część jego zeznań w których wskazał on na szeroko zakrojoną działalność przestępczą M. K. (1), jego wzajemne powiązania z M. K. (2), A. N. (1), P. B. (2), D. B. (1), rolę poszczególnych osób w popełnianiu przestępstw w tym także rolę A. Ł. (1), J. W. (1) i G. B. (1) oraz okoliczności współpracy z firmą (...) w zakresie legalizacji skradzionych pojazdów, to nie sposób nie dostrzec, iż w złożonych na kartach 180 -185 zeznaniach jak i w sporządzonym przez siebie schemacie istniejącej grupy przestępczej, nie przypisał udziału w niej S. i T. W. (2). Sformułowane już wątpliwości odnośnie wiarygodności wyjaśnień i zeznań P. M. (1) odnośnie roli jaką miał odgrywać A. K. (1) w realizacji poszczególnych przestępstw zmuszają do poddania wątpliwość tych depozycji P. M. (1), który przypisywał A. K. (1) inne przestępne działania, a w szczególności rolę jaką nadał mu P. M. (1) w działalności zorganizowanej grupy przestępczej. Nie mogą co prawda ująć uwadze określone powiązania rodzinne między T. i S. W. (1), A. K. (1), jego ojcem, M. K. (2) i R. I. (1). Nawet przy ustaleniu, iż wszyscy oni brali udział w przestępstwach związanych ze spirytusem nie daje to jeszcze podstaw do uznania, iż wchodzili oni w skład struktury organizacyjnej o cechach zorganizowanej grupy przestępczej. Ich działanie ocenić należy w istocie jako współsprawstwo, brak jest bowiem w ich działaniu nie tylko cechy zorganizowania, niezbędnej do przyjęcia istnienia zorganizowanej grupy przestępczej ale także określonej trwałości pozostawiania w takiej strukturze, choć

niewątpliwie popełnienie przestępstw przypisanych w punktach 52 i 53 wyroku, wymagało podjęcia określonych działań organizacyjnych.

Oceny, iż brak jest podstaw do przypisania także oskarżonemu R. I. (1) udziału w zorganizowanej grupie przestępczej nie zmienia także ta okoliczność, iż przypisano mu przestępstwo paserstwa obuwia i dano wiarę P. M. (1), iż to on pośredniczył w sprzedaży M. G. (2) skradzionego samochodu M.. Wskazać należy bowiem, iż sam P. M. (1) w złożonych zeznaniach, opisujących strukturę zorganizowanej grupy przestępczej określił R. I. (1) jako osobę, która pomagała w zbyciu pojazdów. Na tej podstawie nie sposób jednak snuć domysłów, czy R. I. (1) miał świadomość określonych powiązań M. K. (1) i P. M. (1) z innymi osobami, istniejącej struktury organizacyjnej, jej określonej trwałości.

Podnieść należy także, iż także wyjaśnienia złożone przez M. K. (2) nie dają podstaw do czynienia ustaleń odnośnie udziału wskazanych osób w zorganizowanej grupie przestępczej w skład której wchodził także on, choć wskazał na ich rolę w zdarzeniach związanych ze spirytusem.

M. K. (2) w złożonych wyjaśnieniach wskazał na posiadanie przez M. K. (1) oraz T. i S. W. (1) broni palnej. Okoliczność ta jednak w kontekście powyższych rozważań pozostaje bez znaczenia dla możliwości przypisania odpowiedzialności za czyn z art. 258 § 2 kk T. W. (2) i S. W. (1). Brak możliwości przypisania im udziału w zorganizowanej grupie przestępczej nie pozwala na dalej idące wnioski co do ewentualnego, zbrojnego jej charakteru, choć zauważyć należy, iż także dokonana ocena dowodów w kontekście rozboju do jakiego doszło w miejscowości L. nie pozwala na jednoznaczne ustalenie, iż w jej trakcie T. W. (2) posługiwał się bronią palną. Brak jest zatem przekonujących dowodów, które dawały by podstawę do przyjęcia odpowiedzialności S. W. (1), T. W. (2), A. K. (1) i R. I. (1) za czyn zarzucony im w punkcie I aktu oskarżenia, dlatego w tym zakresie zapadło orzeczenie uniewinniające.

Dokonana ocena sprawiła także, iż kwalifikacji poszczególnych czynów im przypisanych wyeliminowano art. 65 § 1 kk.

Zaistniała w sprawie, szczególna sytuacja procesowa, polegająca na niemożności bezpośredniego przesłuchania przez Sądem dwóch głównych świadków oskarżenia; P. M. (1) i M. K. (2), którzy w czasie śledztwa zadeklarowali wolę współpracy z organami ścigania w celu skorzystania z dobrodziejstwa art. 60 kk spowodowała, iż w zakresie ich depozycji konieczne stało się dokonywanie oceny ich wiarygodności poprzez wzajemną konfrontację złożonych przez nich zeznań i wyjaśnień także w zestawieniu z innymi dowodami w sprawie. Dokonując oceny tych dowodów, na co starano się zwrócić uwagę należało dojść do przekonania, iż w wielu aspektach istnieją pomiędzy relacjami P. M. (1) i M. K. (2) daleko idące rozbieżności, co obligowało Sąd do odwołania się przy ich ocenie do treści art.5 § 2 kpk. Istniejące wątpliwości, wynikające z treści depozycji P. M. (1) i M. K. (2) dotyczyły bowiem zagadnień związanych z ustaleniami faktycznymi, a wynikające z nich różne wersje zdarzeń nie dały się wyeliminować w drodze dostępnej weryfikacji. Jak już także akcentowano odnośnie wielu zdarzeń, będących przedmiotem aktu oskarżenia, dokonana ocena relacji P. M. (1) i M. K. (2) także przez pryzmat innych przeprowadzonych dowodów pozwalała na uznanie zgodności ich relacji, danie im wiary, co umożliwiło na dokonanie szeregu ustaleń faktycznych także w kontekście określonej logiki zdarzeń.

Oskarżeni: J. W. (1) i G. B. (1) zachowaniem opisanym w punkcie 6a wyroku (pkt XII aktu oskarżenia) wypełnili znamiona art. 291 § 1 kk. Działając umyślnie, wspólnie i w porozumieniu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przyjęli po 2 listopada 2000 roku ciągnik siodłowy marki R. (...) numer rejestracyjny (...) o wartości nie mniejszej niż 41 600 złotych, mając świadomość, iż pochodzi on z czynu zabronionego.

Zachowaniem opisanym w punkcie 6b wyroku (pkt XV aktu oskarżenia) oskarżeni J. W. (1) i G. B. (1) wypełnili znamiona art. 291 § 1 kk. Po 6 czerwca 2001 roku, umyślnie z zamiarem bezpośrednim w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przyjęli w G. naczepę ciężarową Ś. T. numer rejestracyjny (...) o wartości nie mniejszej niż 25 000 złotych, wiedząc, iż pochodzi ona z czynu zabronionego popełnionego na szkodę E. T..

Zachowaniem opisanym w punkcie 6 b wyroku (pkt XVII aktu oskarżenia) oskarżenia G. B. (1) i J. W. (1) wypełnili znamiona art. 291 § 1 kk. W okresie między 2001, a 2002 rokiem w okolicach R. działając umyślnie, wspólnie i w porozumieniu z zamiarem bezpośrednim oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przyjęli naczepę SAM numer

rejestracyjny (...) o wartości 36 000 złotych wiedząc, iż pochodzi ona z czynu zabronionego popełnionego na szkodę K. R. (1).

Czyny opisane w punktach 6a-6c uznać należało za ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk. Popełnione zostały one w krótkich odstępach czasu w podobny sposób, a ich kwalifikacja prawna jest tożsama.

Oskarżeni J. W. (1) i G. B. (1) czynem opisanym w punkcie 7 wyroku (pkt XIV aktu oskarżenia) wypełnili znamiona art. 18 § 3 kk w zw z art. 278 § 1 kk. Działając umyślnie, wspólnie i w porozumieniu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielili A. Ł. (1) pomocy w dokonaniu wspólnie z osobami wobec których materiały wyłączone zostały do odrębnego postępowania w zaborze w celu przywłaszczenia w miejscowości G. Stara naczepy wywrotki marki K. nr rej.(...) o wartości 40 000 złotych, stanowiącej własność J. Ś. (1). Z poczynionych ustaleń wynika, iż udostępnili oni A. Ł. (1) ciągnik siodłowy, który posłużył do dokonania kradzieży. Wcześniejsze zachowania jakich dopuścili się J. W. (1) i G. B. (1), polegające choćby na dokonaniu zaboru naczepy z nawozami wskazują, iż ich wolą było ułatwienie A. Ł. (1), M. K. (1) i P. M. (1) popełnienie czynu zabronionego, co stanowi istotę pomocnictwa, co najmniej godząc się na to, że ciągnik siodłowy J., który udostępnili, posłuży do dokonania kradzieży naczepy.

Każdym z czynów przypisanych w punktach od 9a do 9f wyroku (czyny opisane pierwotnie w punktach XVI, LIV, XXX, XXVII, XXIV i XXV aktu oskarżenia) oskarżony J. W. (1) wypełnił znamiona art. 278 § 1 kk .

W każdym opisanym wyżej przypadku działał umyślnie, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w zamiarze bezpośrednim. Dokonał on, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami zaboru w celu przywłaszczenia;

- w dniu 16 lutego 2001 roku w miejscowości S. naczepy S. W. K 086 z ładunkiem nawozów sztucznych o łącznej wartości 48 000 złotych na szkodę M. K. (5)(w tym przypadku także wspólnie z oskarżonym G. B. (1))- pkt 9a

-w dniu 16 września 2001 roku w W. naczepy marki S. (...) z ładunkiem mebli B. R. W. o łącznej wartości nie mniejszej niż 83 797,15 zł, (w tym przypadku także wspólnie z A. Ł. (1) i Z. U.) na szkodę L. M. (2) – pkt 9b,

- w okresie między 29 września 2001 roku, a 1 października 2001 roku w R. naczepy B. (...) stanowiącej własność K. M. (1)-pkt 9c,

-w okresie od 20 do 21 października 2001 roku w Ł. naczepy (...) 619 wartości 56 000 złotych stanowiącą własność M. L. (1)-pkt 9d,

- w dniu 4 listopada 2001 roku w Ł. naczepy marki T. (...) z ładunkiem węgla kamiennego o łącznej wartości 65 000 złotych na szkodę I. J.-pkt 9e,

- w dniu 12 stycznia 2002 roku w T. naczepy (...) o wartości nie mniejszej niż 50 000 złotych na szkodę PPUH (...).

Czyny przypisane J. W. (1) z uwagi na popełnienie ich w krótkich odstępach czasu w podobny sposób oraz z uwagi na tożsamość ich kwalifikacji prawnej stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk.

J. W. (1) czynem przypisanym mu w punkcie 10 wyroku (zarzut XXIII) wypełnił znamiona art. 278 § 1 kk w zw z art. 294 § 1 kk. Działając umyślnie, w zamiarze bezpośrednim oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami zabrał w okresie między 8, a 9 września 2001 roku w celu przywłaszczenia naczepę ciężarową (...) o wartości 266 000 złotych działając na szkodę (...) spółka z o.o. w (...) SA W..

Oskarżonym J. W. (1) i G. B. (1) w punktach XVIII, XIX, XXI zarzucono umyślne paserstwo ciągnika siodłowego marki S. (...), naczepy (...) oraz paserstwo ciągnika siodłowego marki D. (...). Nadto oskarżonemu J. W. (1) w punkcie XXVI aktu oskarżenia zarzucono umyślne paserstwo ciągnika siodłowego marki M. (...), którego kradzież w celu wyłudzenia odszkodowania zgłosił J. K. (5). Dokonane ustalenia faktyczne wskazują jednak, iż w przypadku tych czynów odpowiedzialność J. W. (1) i G. B. (1) nie polega jedynie na pomocy w ukryciu przedmiotowych pojazdów. Z dokonanych ustaleń wynika przecież w sposób jednoznaczny, iż zarówno J. W. (1), jak i G. B. (1) mieli w przypadku

oddania na tzw. układ zestawu pojazdów przez Z. W. (1), przekazania im przez W. M. (3) ciągnika siodłowego marki D. pełną świadomość, iż celem jaki towarzyszy tym osobom jest wprowadzanie w błąd ubezpieczyciela co do faktu kradzieży tych pojazdów i w konsekwencji doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Taka świadomość towarzyszyła także J. W. (1) w przypadku M. J. K. (5).

W ramach zatem czynów zarzuconych oskarżonemu J. W. (1) w punktach XVIII, XIX, XXI i XXVI przypisano mu w punkcie 12a-12 c ciąg przestępstw z art.91 § 1 kk.

Oskarżony J. W. (1) czynem przypisanym mu w punkcie 12a wypełnił znamiona art. 18 § 3 kk w zw z art. 286 § 1 kk. Działając umyślnie, w zamiarze bezpośrednim oraz wspólnie i w porozumieniu z G. B. (1) udzielił Z. W. (1) pomocy do wprowadzenia w błąd przedstawiciela (...) SA, co do faktu kradzieży ciągnika siodłowego marki S. (...) i naczepy (...) i doprowadzeniu ubezpieczyciela tych pojazdów do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wypłatę odszkodowania w łącznej kwocie 72 300 złotych w ten sposób, iż upozorował kradzież pojazdów, a następnie przechowywał je na terenie firmy.

J. W. (1) czynem przypisanym mu w punkcie 12 b wypełnił znamiona art. 18 § 3 kk w zw z art. 286 § 1 kk. Działając umyślnie, w zamiarze bezpośrednim oraz wspólnie i w porozumieniu z G. B. (1) udzielił pomocy W. M. (3), odpowiadającemu w odrębnym postępowaniu w doprowadzeniu (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 78 400 złotych w dniu 29 czerwca 2001 roku poprzez wprowadzenie w błąd przedstawiciela ubezpieczyciela co do faktu zaistnienia kradzieży ciągnika siodłowego marki D. (...) C, poprzez upozorowanie kradzieży tego pojazdu.

Czyn przypisany J. W. (1) w punkcie 12 c także wypełnia znamiona art. 18 § 3 kk w zw z art. 286 § 1 kk. J. W. (1) w dniu 22 października 2001 roku, wspólnie z innymi osobami, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił J. K. (5) pomocy we wprowadzeniu w błąd przedstawiciela (...) SA z siedzibą w Ł. co do faktu zaistnienia kradzieży ciągnika siodłowego M. (...) i doprowadzeniu tegoż ubezpieczyciela do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1223 złotych tytułem likwidacji szkody kradzieżowej w ten sposób, iż upozorował kradzież przedmiotowego pojazdu.

Czyny przypisane J. W. (1) w punktach 12a-12 c wyroku stanowią ciąg przestępstw z uwagi na popełnienie ich w krótkich odstępach czasu w podobny sposób oraz z uwagi na tożsamość ich kwalifikacji prawnej.

Poczynione uwagi sprawiły, iż w ramach czynów zarzuconych G. B. (1) w punktach XVIII, XIX i XXI przypisano mu ciąg przestępstw opisanych w punktach od 13a do 13 b wyroku.

Czynem z punktu 13a oskarżony G. B. (1) wypełnił znamiona art. 18 § 3 kk w zw z art. 286 § 1 kk. Po 15 czerwca 2001 roku w G., wspólnie i w porozumieniu z J. W. (1), w zamiarze bezpośrednim, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił pomocy ustalonej osobie - Z. W. (1) pomocy do wprowadzenia w błąd przedstawiciela (...) SA co do faktu kradzieży ciągnika siodłowego marki S. (...) i naczepy (...) i doprowadzeniu ubezpieczyciela tych pojazdów do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wypłatę odszkodowania w łącznej kwocie 72 300 złotych w ten sposób, iż upozorował kradzież pojazdów, a następnie przechowywał je na terenie firmy.

G. B. (1) czynem przypisanym mu w punkcie 13 b wyroku wypełnił znamiona art. 18 § 3 kk w zw z art. 286 § 1 kk. Działając umyślnie, w zamiarze bezpośrednim oraz wspólnie i w porozumieniu z J. W. (1) udzielił pomocy W. M. (3), odpowiadającemu w odrębnym postępowaniu w doprowadzeniu (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 78 400 złotych w dniu 29 czerwca 2001 roku poprzez wprowadzenie w błąd przedstawiciela ubezpieczyciela co do faktu zaistnienia kradzieży ciągnika siodłowego marki D. (...) C poprzez upozorowanie kradzieży tego pojazdu.

Czyny przypisane G. B. (1) w punktach 13a-13b wyroku stanowią ciąg przestępstw z uwagi na popełnienie ich w krótkich odstępach czasu w podobny sposób oraz z uwagi na tożsamość ich kwalifikacji prawnej.

Podzielić należy pogląd, iż „dla przypisania sprawcy odpowiedzialności karnej za popełnienie oszustwa w jego formie zjawiskowej pomocnictwa wystarcza, aby sprawca swym zachowaniem (działaniem lub zaniechaniem) obiektywnie

ułatwił innej osobie popełnienie czynu zabronionego i aby mając tego świadomość co najmniej godził się na to.”(Tak Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z 15 listopada 2012 roku w sprawie II Aka 407/12 – (...) Prawnej Lex 1236442).

Dokonane ustalenia faktyczne potwierdziły także sprawstwo J. W. (1) i G. B. (1) w odniesieniu do zarzutu z punktu XX aktu oskarżenia- punkt 14 wyroku, czym wypełnili znamiona art. 286 § 1 kk. Działając umyślnie w zamiarze bezpośrednim oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzili (...) SA Oddział w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 37 700 złotych wypłaconych z tytułu likwidacji szkody kradzieżowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd przedstawiciela tej instytucji co do faktu zaistnienia kradzieży ciągnika siodłowego marki S. (...), którą upozorowali wspólnie z B. T. (1) i A. Ł. (1).

Oskarżony J. W. (1) czynem z punktu XXXI (przypisanym w punkcie 15 wyroku- na skutek omyłki pisarskiej wskazano w wyroku XXI) wypełnił znamiona art. 270 § 1 kk. W dniu 10 lipca 2003 roku w W., działając umyślnie z zamiarem bezpośrednim, użył jako autentycznej podrobionej przez nieustaloną osobę umowy kupna – sprzedaży z dnia 21.06.2003 roku ciągnika siodłowego R. o numerze rej (...) przez L. S. (1) dla J. W. (1), zgłaszając do odprawy celnej ciągnik siodłowy o numerze rej (...).

Oskarżony J. W. (1) czynem z punktu XXXII (przypisanym w punkcie 15 wyroku) wypełnił znamiona art. 270 § 1 kk. W dniu 22 grudnia 2003 roku w W., działając umyślnie z zamiarem bezpośrednim użył jako autentycznej przerobionej umowy kupna sprzedaży naczepy (...) w której nieustalona osoba zmieniła zapis o treści (...) 022 na zapis (...) 012, zgłaszając naczepę do odprawy celnej.

Oskarżony J. W. (1) czynem z punktu XXXIV (przypisanym w punkcie 15 wyroku) wypełnił znamiona art. 270 § 1 kk. W dniu 20 listopada 2004 roku w W., działając umyślnie z zamiarem bezpośrednim, użył jako autentycznej umowy sprzedaży z 2 listopada 2004 roku przez A. K. (5), J. W. (1) naczepy (...), podrobionej przez nieustaloną osobę podczas zgłoszenia do odprawy celnej.

Oskarżony G. B. (1) czynem zarzuconym w punkcie XXXVIII aktu oskarżenia (pkt 17 wyroku) wypełnił znamiona art. 270 § 1 kk. W dniu 12 sierpnia 2004 roku w nieustalonym miejscu, działając umyślnie z zamiarem bezpośrednim użył jako autentycznej, podrobionej faktury VAT nr (...) z dnia 16.01.2004 dotyczącej sprzedaży przez Usługi (...) dla (...) G. B. (1) naczepy (...) nr rej (...), przy sprzedaży tej naczepy dla firmy (...).

Każdym z czynów przypisanych w punktach od 20a do 20c wyroku

(zarzuty XVI, XLI, XXVI aktu oskarżenia) oskarżony G. B. (1) wypełnił znamiona art. 278 § 1 kk . W każdym opisanym wyżej przypadku działał umyślnie, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w zamiarze bezpośrednim. Dokonał on, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami zaboru w celu przywłaszczenia;

-w dniu 16 lutego 2001 roku w miejscowości S. naczepy ciężarowej S. K. z ładunkiem nawozów sztucznych o łącznej wartości 48 000 złotych na szkodę M. K. (5) (wspólnie z J. W. (1)) – pkt 20a,

- w nocy z 30 na 31 maja 2001 roku w K. naczepy (...) 017 o wartości co najmniej 45 000 złotych na szkodę A. G. (1), (...) Oddział w (...) SA (także wspólnie z A. Ł. (1))-pkt 21b,

-w nocy z 8 na 9 września 2001 roku w L. naczepy ciężarowej W. K. o wartości nie mniejszej niż 74 300 złotych na szkodę W. M. (3), (...) spółka z o.o. Oddział w (...) SA-pkt 21c.

Czyny przypisane G. B. (1) w punktach 21a-21c wyroku stanowią ciąg przestępstw z uwagi na popełnienie ich w krótkich odstępach czasu w podobny sposób oraz z uwagi na tożsamość ich kwalifikacji prawnej.

Oskarżony G. B. (1) czynem przypisanym mu w punkcie 21 wyroku (zarzut XXXV) wypełnił znamiona art. 291 § 1 kk. Działając umyślnie z zamiarem bezpośrednim, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w okresie od 15 września 2001 roku do połowy października 2001 roku w miejscowości P. pomógł w ukryciu naczepy S. C. (...) z ładunkiem mebli o łącznej wartości co najmniej 83 797,15 zł wiedząc, iż zostały one uzyskane za pomocą czynu zabronionego.

Każdym z czynów przypisanych w punktach od 23a do 23g wyroku (zarzuty XLI, XLIII, XLIV, XLV, XLVI, LIV, XLVIII aktu oskarżenia) oskarżony A. Ł. (1) wypełnił znamiona art. 278 § 1 kk . W każdym opisanym wyżej przypadku działał umyślnie, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zamiarze bezpośrednim. Dokonał on, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami zaboru w celu przywłaszczenia;

- w nocy z 30 na 31 maja w K. naczepy (...) 017 o wartości co najmniej 45 000 złotych na szkodę A. G. (1), (...) Oddział w (...) SA (także wspólnie z G. B. (1))-pkt 23a,

-w okresie od 7 czerwca 2001 roku do 13 czerwca 2001 roku wywrotki K. O. wartości 40 000 złotych na szkodę J. Ś. (1)-pkt 23b,

-w okresie od 6 czerwca do 9 czerwca 2001 roku we W. naczepy marki Ś. (...) o wartości co najmniej 25 000 złotych na szkodę E. T.-pkt 23c,

- w okresie od 9 czerwca 2001 roku do 11 czerwca 2001 roku w K. naczepy (...) wartości 45 000 złotych na szkodę firmy (...) -pkt 23 d,

- w dniu 11 sierpnia 2001 roku w P. naczepy chłodni (...) -66-Ns wartości 150 000 złotych na szkodę (...) spółka z o.o.- pkt 23e,

- w nocy z 20 na 21 sierpnia 2001 roku w G. naczepy (...) 401 wartości 50 000 złotych na szkodę Z. K. (3)-pkt 23f,

- w nocy z 15 na 16 września 2001 roku w W. naczepy marki S. (...) z ładunkiem mebli o łącznej wartości 83 797,15 złotych na szkodę L. M. (2) – pkt 23g.

Czyny przypisane A. Ł. (1) w punktach 23a-23g wyroku stanowią ciąg przestępstw z uwagi na popełnienie ich w krótkich odstępach czasu w podobny sposób oraz z uwagi na tożsamość ich kwalifikacji prawnej.

Każdym z czynów przypisanych w punkcie 24 wyroku (odpowiednio zarzut XLVII i XLIX aktu oskarżenia) oskarżony A. Ł. (1) wypełnił znamiona art. 18 § 3 kk w zw z art. 278 § 1 kk.

W okresie po 29 września 2001 roku w R., działając umyślnie z zamiarem bezpośrednim oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił on pomocy J. W. (1) i innym osobom w dokonaniu zaboru w celu przywłaszczenia naczepy marki B. o wartości 124 440 złotych na szkodę K. M. (1) w ten sposób, iż wskazał miejsce parkowania naczepy.

W nocy z 8 na 9 września 2001 roku w L. działając umyślnie z zamiarem bezpośrednim oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił on pomocy G. B. (1) i innym osobom w dokonaniu zaboru w celu przywłaszczenia na szkodę (...) spółka z o.o.

oraz (...) SA naczepy ciężarowej W. o wartości o wartości 47 300 złotych w ten sposób, iż wskazał miejsce parkowania naczepy.

Czyny przypisane A. Ł. (1) w punkcie 24 wyroku stanowią ciąg przestępstw z uwagi na popełnienie ich w krótkich odstępach czasu w podobny sposób oraz z uwagi na tożsamość ich kwalifikacji prawnej.

Czynem przypisanym w punkcie 25 wyroku (zarzut LIII) A. Ł. (1) wypełnił znamiona art.18 § 3 kk w zw z art. 286 § 1 kk. Działając umyślnie, wspólnie i w porozumieniu ze Z. U. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił pomocy Z. W. (1) w wyłudzeniu odszkodowania od (...) SA w kwocie 72 300 złotych z tytułu likwidacji szkody kradzieżowej w ten sposób, iż upozorował kradzież ciągnika siodłowego S. S. (...) i naczepy (...).

Ustalenia faktyczne dotyczące roli B. T. (1) w wyłudzeniu odszkodowania za rzekomo skradziony ciągnik siodłowy S., należący do firmy (...) dały podstawy do przypisania mu w punkcie 26 wyroku czynu wypełniającego znamiona art. 18 § 3 kk w zw z art. 286 § 1 kk.

B. T. (1) działając umyślnie z zamiarem bezpośrednim oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił pomocy G. B. (1) i J. W. (1) w doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 37 700 złotych z tytułu likwidacji szkody kradzieżowej (...) SA i wprowadzenia w błąd co do faktu zaistnienia kradzieży ciągnika siodłowego marki S. (...) w ten sposób, iż upozorował kradzież w/w pojazdu.

Każdym z czynów przypisanych w punkcie 28 wyroku (zarzuty LXIII i LXIV) oskarżony J. S. (1) wypełnił znamiona art. 291 § 1 kk.

J. S. (1) po 16 czerwca 2000 roku umyślnie, w zamiarze bezpośrednim w celu osiągnięcia korzyści majątkowej nabył od osoby wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania co najmniej 18 000 litrów spirytus o wartości co najmniej 52 200 złotych, mając świadomość, iż pochodzi on z czynu zabronionego.(zarzut LXIII).

J. S. (1) po wrześniu 2000 roku umyślnie, w zamiarze bezpośrednim w celu osiągnięcia korzyści majątkowej nabył od osoby wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania część ładunku obuwia o wartości co najmniej 8000 złotych, przywłaszczonego na szkodę (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, wiedząc, iż zostały one uzyskane za pomocą czynu zabronionego. (zarzut LXIV).

Czyny przypisane J. S. (1) w punkcie 28 wyroku stanowią ciąg przestępstw z uwagi na popełnienie ich w krótkich odstępach czasu w podobny sposób oraz z uwagi na tożsamość ich kwalifikacji prawnej.

Czynem przypisanym w punkcie 30 wyroku A. Ł. (1) i T. K. (2) wypełnił znamiona art. 18 § 3 kk w zw z art. 286 § 1 kk. Działając umyślnie w zamiarze bezpośrednim oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielili między 14, a 16 grudnia 2002 roku w J. pomocy innej osobie (M. K. (1) do wprowadzenia w błąd przedstawiciela (...) SA co do zaistnienia kradzieży ciągnika siodłowego M. (...) i naczepy SAM (...) i doprowadzenia ubezpieczyciela pojazdów do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w dniach 25 sierpnia 2003 roku i 18 listopada 2004 roku w łącznej kwocie 145 053, 21 złotych tytułem likwidacji szkody kradzieżowej w ten sposób, iż upozorowali kradzież przedmiotowych pojazdów.

Dokonując modyfikacji czynu pierwotnie zarzuconego oskarżonym A. Ł. (1) i T. K. (2) w punkcie LXV aktu oskarżenia należało uwzględnić fakt, iż o ile nie budzi wątpliwości, iż A. Ł. (1) i T. K. (2) złożyli w dniu 15 stycznia 2003 roku fałszywe zeznania dotyczące kradzieży zestawu pojazdów wydzierżawionych od M. K. (1), to zważyć należy, iż czyn z art. 233 § 1 kk zagrożony jest karą pozbawienia wolności do lat 3. Biorąc zatem pod uwagę terminy przedawnienia karalności tego przestępstwa określone w art. 101 § 1 pkt 4 kk i art.102 kk uznać należało, iż nastąpiło przedawnienie karalności przestępstwa polegającego na złożeniu fałszywych zeznań. Okoliczność ta rzutuje zatem na możliwość zawarcia w opisie czynu przypisanego A. Ł. (1) i T. K. (2) w punkcie 30 wyroku zachowania polegającego na złożeniu fałszywych zeznań, a tym samym zakwalifikowania przypisanego im czynu także z art. 233 § 1 kk.

Czynem przypisanym w punkcie 31 wyroku oskarżony A. Ł. (1) wypełnił znamiona art. 291 § 1 kk. Działając umyślnie, w zamiarze bezpośrednim wspólnie i w porozumieniu z T. K. (2) nabył on w dniu 10 listopada 2001 roku w G. ciągnik siodłowy (...) o wartości 78 400 złotych wiedząc, iż został on uzyskany za pomocą czynu zabronionego, polegającego na zgłoszeniu fikcyjnej kradzieży.

Poczynione wyżej ustalenia spowodowały, iż poszczególne przestępstwa i ciągi przestępstw przypisane oskarżonym A. Ł. (1), J. W. (1) i G. B. (1) (z wyjątkiem tych zakwalifikowanych z art. 270 § 1 kk) zakwalifikowane zostały z art. 65 § 1 kk.

Każdy z czynów przypisanych oskarżonemu T. K. (2) w punkcie 32 wyroku (zarzuty LXVI, LXVII, LXVIII i LXIX) wypełnia znamiona art. 291 § 1 kk. W każdym przypadku T. K. (2) działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

W przypadku czynu zarzuconego mu w punkcie LXVI nabył on w dniu 10 listopada 2001 roku w G. ciągnik siodłowy (...) o wartości 78 400 złotych wiedząc , iż został on uzyskany za pomocą czynu zabronionego, polegającego na zgłoszeniu fikcyjnej kradzieży, działając przy tym wspólnie i w porozumieniu z A. Ł. (1).

W odniesieniu do czynu z punktu LXVII przyjął on W., wydzierżawiając w dniu 7 listopada 2002 roku od M. K. (1) naczepę wywrotkę marki B. (...) o wartości 124 440 złotych przerobioną na naczepę marki S. (...), wiedząc, iż została ona uzyskana za pomocą czynu zabronionego, popełnionego w R. na szkodę K. M. (1).

Czyn z punktu LXVIII polegał natomiast na przyjęciu po 11 czerwca 2001 roku naczepy ciężarowej (...) o wartości 45 000 złotych mając świadomość, iż została ona uzyskana za pomocą czynu zabronionego popełnionego na szkodę formy E. w K. między 9, a 11 stycznia 2001 roku.

W przypadku czynu z punktu LXIX T. K. (2) po 17 czerwca 2001 roku w W. przyjął naczepę A. o wartości 33 700 złotych, mając świadomość, iż została ona uzyskana za pomocą czynu zabronionego, który polegał na upozorowaniu jej kradzieży w celu wyłudzenia odszkodowania.

Czyny przypisane T. K. (2) w punkcie 32 wyroku stanowią ciąg przestępstw z uwagi na popełnienie ich w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób oraz z uwagi na tożsamość ich kwalifikacji prawnej.

S. A. (1) czynem z punktu L (pkt 38 wyroku) wypełnił znamiona art. 278 § 1 kk. Umyślnie z zamiarem bezpośrednim w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. M. (1) dokonał między 18 kwietnia 2001 roku, a 10 maja 2001 roku w P. zaboru w celu przywłaszczenia naczepy (...) 200 o wartości 8000 złotych na szkodę K. Z. (1).

Oskarżony M. G. (2) czynem z punktu LV (punkt 40 wyroku) wypełnił znamiona art. 291 § 1 kk. Umyślnie z zamiarem bezpośrednim oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jesienią 2001 roku w nieustalonym miejscu nabył od M. K. (1), P. M. (1) i M. K. (2) za kwotę 20 000 złotych ciągnik siodłowy marki M., mając świadomość, iż został on uzyskany za pomocą czynu zabronionego. M. G. (2) dokonał następnie rejestracji przedmiotowego ciągnika siodłowego uzyskując numer ELA (...), przy wykorzystaniu dokumentów rozbitego ciągnika siodłowego M. o numerze VIN (...).

Oskarżony Z. U. czynem z punktu LIII, przypisanym mu w punkcie 42 wyroku wypełnił znamiona art. 18 § 3 kk w zw z art. 286 § 1 kk . Między 15, a 17 czerwca 2001 roku w W., działając umyślnie, z zamiarem bezpośrednim w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. Ł. (1), J. W. (1) i G. B. (1) udzielił Z. W. (1) pomocy w wyłudzeniu na szkodę (...) SA odszkodowania w łącznej kwocie 72 300 złotych z tytułu likwidacji szkody kradzieżowej w ten sposób, iż upozorował kradzież ciągnika siodłowego S. S. (...) i naczepy (...).

Oskarżony Z. U. czynem z punktu LIV, przypisanym mu w punkcie 42 wyroku wypełnił znamiona art. 278 § 1 kk. Umyślnie z zamiarem bezpośrednim w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z J. W. (1), A. Ł. (1) i innymi osobami zabrał w celu przywłaszczenia naczepę marki S. (...) z ładunkiem mebli o łącznej wartości nie mniejszej niż 83 797, 15 zł.

Oskarżony J. K. (5) czynem z punktu LXXIII (punkt 45 wyroku) wypełnił znamiona art. 286 § 1 kk. Działał umyślnie, z zamiarem bezpośrednim oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie z innymi osobami.

W dniu 22 października 2001 roku złożył wniosek o wypłatę odszkodowania z tytułu AC za utracony ciągnik siodłowy M. E. 005, wprowadzając w ten sposób błąd przedstawiciela T. U. odnośnie faktu zaistnienia kradzieży i doprowadzając ubezpieczyciela do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1223 złotych.

J. K. (5) w punkcie LXII zarzucono popełnienie czynu z art. 238 kk w zw z art. 233 § 1 kk w zw z art. 11 § 2 kk. Dokonane przez Sąd ustalenia faktyczne wskazują co prawda w sposób niewątpliwy, iż w datach wskazanych w zarzucie J. K. (5) złożył zarówno zawiadomienie o niepopełnionym przestępstwie jak i fałszywe zeznania na okoliczność kradzieży należącego do niego ciągnika siodłowego marki M.. Przestępstwo z art. 238 kk zagrożone jest karą do 2 lat pozbawienia wolności, natomiast przestępstwo z art. 233 § 1 kk karą do 3 lat pozbawienia wolności. Biorąc zatem pod uwagę terminy przedawnienia karalności czynów określone w art. 101 § 1 pkt 4 kk i art. 102 kk postępowanie w zakresie czynu z punktu LXII zostało w punkcie 48 wyroku umorzone na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk.

Ustalony stan faktyczny daje podstawy do przypisania w ramach czynu zarzuconego w punkcie V aktu oskarżenia (punkt 52 wyroku) oskarżonym: S. W. (1), T. W. (2), A. K. (1) czynu z art. 280 § 1 kk, a R. I. (1) czynu z art. 278 § 1 kk. Oskarżeni ci, w nocy z 15 na 16 lipca 2000 roku w miejscowości W., wspólnie i w porozumieniu z M. K. (1) i M. K. (2) zabrali w celu przywłaszczenia co najmniej 18 000 litrów spirytusu o wartości co najmniej 52 200 złotych, który to spirytus pochodził z czynu zabronionego popełnionego na szkodę Przedsiębiorstwa (...) w L..

Oskarżeni S. i T. W. (2), A. K. (1) i R. I. (1) działali umyślnie z zamiarem bezpośrednim w zakresie zaboru mienia. Zaboru mienia dokonano po uprzednim użyciu przemocy polegającej na uderzeniu w głowę J. W. (2) co uzasadnia przypisanie T. W. (2), S. W. (1) i A. K. (1) czynu z art. 280 § 1 kk. Opisana przez M. K. (2) rola jaką odegrał w kradzieży spirytusu R. I. (1), polegająca na obserwowaniu terenu w chwili przepompowywania spirytusu uzasadnia przypisanie mu czynu z art. 278 § 1 kk. Wobec tego jednak, iż jak wyjaśnił M. K. (2) R. I. (1) nie uczestniczył w zdarzeniu od początku uniemożliwia zakwalifikowanie jego zachowania z art. 280 § 1 kk. Nie sposób bowiem w oparciu o ustalony materiał dowodowy stwierdzić, czy R. I. (1) wiedział o użyciu przemocy wobec osoby dozorującej miejsce gdzie przechowywany był spirytus jak i tego czy akceptował tego rodzaju działanie współsprawców.

Ustalony stan faktyczny daje podstawy do przypisania w ramach czynu zarzuconego w punkcie VI aktu oskarżenia (punkt 53 wyroku) oskarżonym: S. W. (1), T. W. (2), A. K. (1) czynu z art. 280 § 1 kk i art. 281 kk w zw z art. 11 § 2 kk.

S. W. (1), T. W. (2) i A. K. (1) w dniu 16 lipca 2000 roku, działając umyślnie oraz wspólnie i w porozumieniu także z M. K. (1) i M. K. (2) w miejscowości L. użyli przemocy wobec J. F. (1), J. G. (1) i J. D. (1) w ten sposób, że bili ich i kopali także przy pomocy przedmiotów przypominających kije bejsbolowe i kij golfowy. Nadto oskarżony T. W. (2) oddał do J. D. (1) strzał posługując się przedmiotem przypominającym broń palną pneumatyczną. Głównym celem działania T. W. (2), S. W. (1) i A. K. (1) oraz wskazanych osób, wobec których wyłączono materiały do odrębnego postępowania było odzyskanie władztwa nad spirytusem, który wcześniej został przez nich skradziony w miejscowości W., co uzasadnia zakwalifikowanie ich zachowania z art. 281 § 1 kk . Użyta przez oskarżonych przemoc, która przełamała wolę oporu pokrzywdzonych umożliwiła także zabranie na ich szkodę biżuterii, pieniędzy i dokumentów, przy czym zachowaniu oskarżonych, działających wspólnie i w porozumieniu także towarzyszyła umyślność w postaci zamiaru bezpośredniego. Wypełnienie przez oskarżonych jednym czynem znamion dwóch przepisów kodeksu karnego uzasadnia przyjęcie kumulatywnej kwalifikacji prawnej w oparciu o art. 11 § 2 kk.

Brak jest natomiast podstaw do zakwalifikowania powyższego czynu z art. 280 § 2 kk. Znamiona tego przepisu wypełnia bowiem ten sprawca rozboju, który posługuje się bronią palną, nożem lub innie podobnie niebezpiecznym przedmiotem ...Ustawa z 21 maja 1999 roku o broni i amunicji (tekst jednolity Dz. U z 2012 roku poz.576) zalicza w art. 4 do broni także broń pneumatyczną. Art.8 powołanej ustawy stanowi natomiast, iż w rozumieniu ustawy bronią pneumatyczną jest niebezpieczne dla życia lub zdrowia urządzenie, które w wyniku działania sprężonego gazu jest zdolne do wystrzelenia pocisku z lufy lub elementu ją zastępującego i przez to zdolne do rażenia celu na odległość, a energia kinetyczna pocisku opuszczającego lufę lub elementu ją zastępującego przekracza 17 J. Zebrany materiał dowodowy, aczkolwiek pozwala na ustalenie, iż J. D. (1) postrzelony został pociskiem gumowym wystrzelonym przez oskarżonego T. W. (2), to brak jest możliwości dokonania oceny, czy T. W. (2) posłużył się bronią pneumatyczną w rozumieniu ustawy o broni i amunicji ..., co ewentualnie stwarzałoby pole do rozważań czy przedmiot ten posiada cechy świadczące o tym, iż jest on niebezpieczny dla zdrowia życia człowieka w sposób porównywalny do broni palnej czy noża.

Powołana ustawa stanowi także w art. 4, iż przez broń rozumieć należy także narzędzia i urządzenia, których używanie może zagrażać życiu lub zdrowiu w tym także pałki posiadające zakończenie z ciężkiego i twardego materiału lub zawierające wkładki z takiego materiału oraz pałki wykonane z drewna lub innego ciężkiego i twardego materiału imitujących kij bejsbolowy. Ustawa o broni i amunicji ...kładzie zatem nacisk na sposób użycia tych przedmiotów, choć łączy to także z określonymi cechami narzędzi. Wskazana już wyżej okoliczności odwołujące się do wątpliwości wynikających z zeznań osób pokrzywdzonych oraz z wyjaśnień M. K. (2) nie pozwala w sposób jednoznaczny ustalić, czy przedmioty określane jako kije bejsbolowe, którymi mieli posługiwać się oskarżeni, ze względu na swoje obiektywne cechy nadają im charakter narzędzi niebezpiecznych bez względu na sposób użycia. Tego rodzaju ustalenie

jest konieczne dla dokonania porównania owych cech z cechami broni palnej czy noża w kontekście znamion art. 280 § 2 kk. M. K. (2) wskazał także na przedmiot przypominający kij golfowy. Jeżeli nawet jeden z napastników posiadał oryginalny kij golfowy to trudno uznać by było to narzędzie o takich obiektywnych cechach, niebezpiecznych dla człowieka jak nóż i broń palna.

Oskarżony R. I. (1) czynem przypisanym mu w punkcie 2 wyroku wypełnił znamiona art. 291 § 1 kk w zw z art. 294 § 1 kk. Działając umyślnie z zamiarem bezpośrednim oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami udzielił pomocy w ukryciu ładunku obuwia o wartości 439 255 złotych wiedząc, iż mienie to zostało uzyskane za pomocą czynu zabronionego. Wartość mienia będącego przedmiotem przestępstwa przesądza o konieczności zakwalifikowania przypisanego czynu także z art. 294 1 kk.

Poczynione przez Sąd ustalenia faktyczne w świetle nie budzących wątpliwości okoliczności, iż doszło do przywłaszczenia samochodu M. wraz z naczepą i ładunkiem obuwia, w szczególności rola R. I. (1) jaką miał odegrać w związku z zaistniałym zdarzeniem nie dają jednak podstaw do uznania go współsprawcą czynu wypełniającego znamiona art. 284 § 2 kk. Przestępstwo sprzeniewierzenia o znamionach opisanych w art. 284 § 2 kk jest przestępstwem skutkowym, a jego dokonanie na miejsce z chwilą objęcia przez sprawcę władztwa na powierzoną rzecz w sposób świadczących o woli dysponowania nią jak właściciel. W realiach zdarzenia przyjęć należy, iż do opisanego skutku doszło już wówczas gdy na polecenie M. K. (2)

(który wszedł wcześniej w porozumienie z M. K. (1)) T. F. (1) zestawem pojazdów wypełnionym butami przyjechał do P., a następnie zaprowadził go w miejsce gdzie buty miały zostać rozładowane. W zaistniałej sytuacji odpowiedzialność R. I. (1) nie może polegać na współsprawstwie do przestępstwa sprzeniewierzenia, a ocenić należy ją w kontekście znamion przestępstwa paserstwa z art. 291 § 1 kk.

R. I. (1) we wrześniu 2000 roku, po tym jak zestaw pojazdów z butami znalazł się w hali R.-u, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pomógł T. F. (1) oraz M. K. (2) i M. K. (1) wobec których prowadzone są odrębne postępowania karne w ukryciu ładunku obuwia o wartości 439,255 złotych na szkodę (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K.. Okoliczności rozładunku obuwia, dalsze działania podjęte w celu upozorowania kradzieży wskazują w sposób jednoznaczny na świadomość R. I. (1) odnośnie pochodzenia przedmiotowych butów z czynu zabronionego. Zwrócić należy także uwagę, iż w kontekście znamion określających zjawiskową formę popełnienia czynu zabronionego w postaci pomocnictwa, nie sposób uznać, by dalsze zachowania R. I. (1) po rozładunku butów mogły zostać uznane za wypełniające tę postać popełnienia czynu zabronionego.

Stosownie do art. 18 § 3 kk odpowiada za pomocnictwo ten, kto w zamiarze aby inna osoba dokonała czynu zabronionego swoim zachowaniem ułatwia jego popełnienie w szczególności dostarczając narzędzie, środek przewozu, udzielając rady lub informacji, odpowiada za pomocnictwo także

ten, kto wbrew prawnemu, szczególnemu obowiązkowi niedopuszczenia do popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem ułatwia innej osobie jego popełnienie. Z ustawowej definicji pomocnictwa wynika zatem, iż może ono mieć miejsce jedynie przed popełnieniem czynu zabronionego przez sprawcę głównego, a nie po jego dokonaniu.

Oskarżony W. B. (1) czynem z punktu LXX przypisanym mu w punkcie 50 wyroku wypełnił znamiona art. 291 § 1 kk. 16 czerwca 2000 roku w miejscowości L., umyślnie w zamiarze bezpośrednim, pomógł on w ukryciu co najmniej 18 000 litrów spirytusu o wartości nie mniejszej niż 52 200 złotych, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, mając świadomość, iż został on uzyskany za pomocą czynu zabronionego, popełnionego na szkodę przedsiębiorstwa (...) w L.. Dokonane ustalenia faktyczne wskazujące na świadomość W. B. (1) odnośnie tego co przechowuje na terenie swojego gospodarstwa, ilość pojemników w jakich znajdował się spirytus także w świetle zasad doświadczenia życiowego wskazuje w sposób jednoznaczny na świadomość W. B. (1) co do przestępczego jego pochodzenia. Ustalony stan faktyczny w zakresie ilości i wartości spirytusu jaki był przedmiotem przestępstwa powodował konieczność modyfikacji opisu czynu przypisanego W. B. w punkcie 50 wyroku.

Oskarżonym w zakresie przestępstw za które skazani zostali nieprawomocnym wyrokiem należy także przypisać winę. Z uwagi na wiek i poczytalność w czasie ich popełniania mieli świadomość bezprawności podejmowanych zachowań, a brak podstaw do przyjęcia, by zaistniały okoliczności winę wyłączające.

Przy wymiarze kary pozbawienia wolności orzeczonych wobec J. W. (1) i G. B. (1) za ciąg przestępstw przypisany im w punkcie 6 wyroku uwzględniono liczbę czynów wchodzących w jego skład, wartość mienia będącego przedmiotem poszczególnych przestępstw oraz współdziałanie w ich popełnieniu z innymi osobami jak i tę, okoliczność, iż popełniony został w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej.

Wymiar kary pozbawienia wolności orzeczony wobec oskarżonych J. W. (1) i G. B. (1) za czyn przypisany w punkcie 7 wyroku, wypełniający znamiona art. 18 § 3 kk w zw z art. 278 § 1 kk uwzględnia współdziałanie przestępcze i popełnienie go w zorganizowanej grupie przestępczej ale i to, że popełnili oni przestępstwo w formie zjawiskowej.

Orzekając karę pozbawienia wolności wobec J. W. (1) za ciąg przestępstw w punkcie 9 wyroku brano pod uwagę popełnienie go w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, ilość czynów, które weszły w skład ciągu przestępstw oraz wartość mienia będącego przedmiotem poszczególnych przestępstw.

Kara pozbawienia wolności orzeczona wobec J. W. (1) za czyn z art. 278 § 1 kk w zw z art. 294 § 1 kk w punkcie 10 wyroku uwzględnia nie tylko wartość mienia będącego przedmiotem przestępstwa ale także popełnienie go w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej.

Przy wymiarze kary pozbawienia wolności za ciąg przestępstw przypisany J. W. (1) w punkcie 12 wyroku, Sąd uwzględnił fakt współdziałania przy popełnieniu poszczególnych czynów z G. B. (1) i innymi osobami, okoliczność, iż poszczególne czyny popełnione zostały w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, kwoty odszkodowań jakie zostały wyłudzone przy pomocy J. W. (1) ale również to, iż przestępstwa wchodzące w skład tego ciągu przestępstw popełnione zostały w formie pomocnictwa.

Wymierzając karę pozbawienia wolności G. B. (1) za ciąg przestępstw przypisany mu w punkcie 13 wyroku, Sąd uwzględnił fakt współdziałania przy popełnieniu poszczególnych czynów z J. W. (1) i innymi osobami, okoliczność, iż poszczególne czyny popełnione zostały w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, kwoty odszkodowań jakie zostały wyłudzone przy pomocy G. B. (1) ale również to, iż przestępstwa wchodzące w skład tego ciągu przestępstw popełnione zostały w formie pomocnictwa.

Kary pozbawienia wolności orzeczone wobec J. W. (1) i G. B. (1) za przestępstwo przypisane im w punkcie 14 wyroku uwzględnia popełnienie go w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wartość wyłudzonego odszkodowania jak współdziałanie przy jego popełnieniu także z B. T. (1).

Przestępstwa przypisane oskarżonemu J. W. (1) w punkcie 15 wyroku, z których każde wypełnia znamiona art. 270 § 1 kk zagrożone są karą pozbawienia wolności do lat 5. Biorąc pod uwagę stopień społecznej szkodliwości tych czynów oraz uwzględniając czas jaki dzieli ich popełnienie od chwili wyrokowania uznać należało, iż dla osiągnięcia celów kary wystarczające będzie wymierzenie za każdy z nich kary grzywny. Ustalając liczbę stawek dziennych orzeczonych za przestępstwa z art. 270 § 1 kk brano pod uwagę, iż brak jest dowodów na to, iż oskarżony J. W. (1) podrabiał lub przerabiał dokumenty będące ich przedmiotem.

Także przestępstwo z art. 270 § 1 kk przypisane oskarżonemu G. B. (1) w punkcie 17 wyroku zagrożone jest karą pozbawienia wolności o górnej granicy ustawowego zagrożenia wynoszącej 5 lat. Biorąc pod uwagę stopień społecznej szkodliwości tego czynu oraz uwzględniając czas jaki dzieli jego popełnienie od chwili wyrokowania uznać należało, iż dla osiągnięcia celów kary wystarczające będzie wymierzenie kary grzywny. Ustalając liczbę stawek dziennych orzeczonych za przestępstwa z art. 270 § 1 kk brano pod uwagę, iż brak jest dowodów na to, iż oskarżony G. B. (3) podrabiał lub przerabiał dokument będący przedmiotem przestępstwa.

Wymierzając karę pozbawienia wolności G. B. (1) za ciąg przestępstw przypisany mu w punkcie 20 wyroku Sąd uwzględnił fakt współdziałania przy popełnieniu poszczególnych czynów z J. W. (1) i innymi osobami, okoliczność, iż poszczególne czyny popełnione zostały w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, ilość przestępstw składających się na przypisany ciąg jak i wartość mienia będąca przedmiotem czynów.

Orzekając karę pozbawienia wolności wobec G. B. (1) za przestępstwo z art. 291 § 1 kk przypisane w punkcie 21 wyroku wzięto pod uwagę okres w jakim zostało ono popełnione oraz wartość mienia będącego przedmiotem przestępstwa oraz popełnienie go w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej. Wymierzając oskarżonemu J. W. (1) jednostkowe kary pozbawienia wolności Sąd uwzględnił fakt jego uprzedniej karalności jak i pozytywną opinię środowiskową oraz przyznanie się przez niego do części czynów jednostkowych.

Przy wymiarze jednostkowych kar pozbawienia wolności za przypisane G. B. (1) przestępstwa i ciągi przestępstw wzięto pod uwagę tę okoliczność, iż był on uprzednio karany. Należało także uwzględnić, iż przyznał się on do dokonania zaboru naczepy z nawozami, do paserstwa naczepy z meblami, zaboru naczep w K. i L., do „ukrycia” ciągnika siodłowego S. Z. W. (1) i wyłudzenia odszkodowania za ciągnik siodłowy S..

Przestępstwa i ciągi przestępstwa jakich dopuścili się oskarżeni G. B. (1) i J. W. (1) (z wyjątkiem przypisanych w punktach 15 i 17) popełnione zostały w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Dlatego Sąd wymierzył za nie kary grzywny na podstawie art. 33 § 2 kk. Ustalając liczbę stawek dziennych wymierzonych G. B. (1) i J. W. (1) za przypisane im przestępstwa i ciągi przestępstw uwzględniono okoliczności, które były brane pod uwagę przy wymiarze poszczególnych jednostkowych kar pozbawienia wolności.

Określając kwotę stawki dziennej Sąd uwzględnił osiągnane przez G. B. (1) i J. W. (1) dochody, ich warunki osobiste , rodzinne oraz możliwości majątkowe. J. W. (1) jest ojcem trójki dzieci i jak wynika z wywiadu środowiskowego prowadzi dobrze prosperującą działalność gospodarczą. Także G. B. (1) prowadzi działalność gospodarczą, na jego utrzymaniu pozostaje troje dzieci. (oświadczenia k 2502, wyjaśnienia k 5057).

Przestępstwa i ciągi przestępstw popełnione przez oskarżonych: G. B. (1) i J. W. (1) pozostają w zbiegu realnym i wymierzono za nie kary podlegające łączeniu. Dlatego Sąd orzekł wobec nich łączne kary pozbawienia wolności i łączne kary grzywny. Orzekając kary łączne wzięto pod uwagę także to, iż przestępstwa i ciągi przestępstw jakich się dopuścili pozostają ze sobą w określonym związku czasowym, choć trudno dostrzec między nimi takie zależności, które uzasadniałyby wymierzenie kary przy zastosowaniu zasady całkowitej absorpcji czy też zasady kumulacji. Czynnikiem, który musi wpłynąć na rozmiar orzeczonych kar łącznych jest niewątpliwie czas jaki dzieli poszczególne zdarzenia od chwili wyrokowania ale także ilość poszczególnych przestępstw i ciągów przestępstw przypisanych J. W. (1) i G. B. (1). Ustalając kwotę stawki dziennej łącznych kar grzywien wymierzonych tym oskarżonym, uwzględniono te okoliczności, które zostały wzięte pod uwagę przy ustalaniu kwot stawek dziennych grzywien jednostkowych.

Wymierzając B. T. (1) karę za przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw z art. 286 § 1 kk, Sąd wziął pod uwagę, iż jego rola w popełnieniu tego czynu miała znaczenie podrzędne w stosunku do roli J. W. (1) i G. B. (1), wartość mienia, które zostało wyłudzone oraz fakt, iż dopuścił się go w formie pomocnictwa. Na korzyść oskarżonego Sąd poczytał także fakt, iż nie był on karany. Wobec tego, iż B. T. (1) działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej Sąd na podstawie art. 33 § 2 kk orzekł wobec niego karę grzywny. Ustalając liczbę stawek dziennych Sąd kierował się okolicznościami uwzględnionymi przy wymiarze kary pozbawienia wolności. Określając kwotę jednej stawki dziennej brano pod uwagę, iż B. T. (1) jest ojcem dwójki dzieci, z zawodu jest mechanikiem samochodowym, pracującym jako kierowca i osiągający dochód w kwocie 1500 złotych miesięcznie. Niekaralność B. T. (1) sprawiła, iż Sąd na podstawie art. 69 § 1 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec B. T. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na 2 lata, uznając , iż wymierzenie kary tego rodzaju będzie wystarczające dla osiągnięcia celów kary.

Wymierzając karę pozbawienia J. S. (1) za ciąg przestępstw przypisany mu w punkcie 28 wyroku uwzględniono wartość mienia będącego przedmiotem poszczególnych paserstw oraz ilość czynów wchodzących w skład ciągu. Na niekorzyść J. S. (1) przemawia jego uprzednią karalność.

J. S. (1) dopuszczając się przestępstw działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dlatego Sąd na podstawie art. 33 § 2 kk orzekł wobec niego kary grzywny, biorąc pod uwagę okoliczności uwzględnione przy wymiarze kar pozbawienia wolności. Ustalając kwotę stawki dziennej uwzględniono w szczególności to, iż J. S. (1) utrzymuje się z prowadzonej działalności gospodarczej, osiągając z tego tytułu dochód w kwocie 4000 złotych miesięcznie. (oświadczenie k 2503).

Biorąc pod uwagę czas jaki upłynął od popełnienia przez oskarżonego J. S. (1) przypisanego mu ciągu przestępstw do chwili wyrokowania, Sąd pomimo jego uprzedniej karalności, na podstawie art. 69 § 1 kk , art.70 § 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności, uznając, iż wymierzenie tego rodzaju kary będzie wystarczające dla osiągnięcia celów określonych w art. 53 kk.

Przy wymiarze kary pozbawienia wolności za przestępstwo przypisanego oskarżonemu T. K. (2) w punkcie 30 wyroku uwzględniono fakt współdziałania w jego popełnieniu z innymi osobami, rozmiar szkody wyrządzonej przestępstwem oraz popełnienie go w formie pomocnictwa.

Wymiar kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec T. K. (2) za ciąg przestępstw przypisany mu w punkcie 32 wyroku uwzględnia ilość przestępstw, które weszły w jego skład, wartość mienia będącego przedmiotem poszczególnych przestępstw paserstwa oraz fakt , iż jednego z nich T. K. (2) dopuścił się wspólnie z inną osobą.

Wymierzając wobec T. K. (2) jednostkowe kary pozbawienia wolności, Sąd na jego niekorzyść poczytał fakt uprzedniej karalności. Na korzyść oskarżonego uwzględniono przyznanie się przez niego do popełnienia zarzucanych czynów przed Sądem. Przestępstwo i ciąg przestępstw jakich dopuścił się oskarżony T. K. (2) popełnione zostały w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Dlatego Sąd wymierzył za nie kary grzywny na podstawie art. 33 § 2 kk. Ustalając liczbę stawek dziennych grzywny wymierzonych T. K. (2) za przypisane przestępstwo i ciąg przestępstw uwzględniono okoliczności, które były brane pod uwagę przy wymiarze poszczególnych jednostkowych kar pozbawienia wolności.

Określając kwotę stawki dziennej grzywny Sąd uwzględnił osiągnane przez T. K. (2) dochody, jego warunki osobiste, rodzinne oraz możliwości majątkowe. T. K. (2) jest żonaty. Ma dwójkę dzieci, utrzymuje się z prac dorywczych osiągając dochód w kwocie około 1000 złotych miesięcznie. (oświadczenie k 2503).

Przestępstwo przypisane T. K. (2) i przypisany mu ciąg przestępstw pozostają w zbiegu realnym i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju. Dlatego Sąd orzekł na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk wobec T. K. (2) karę łączną pozbawienia wolności i karę łączną grzywny. Określając rozmiar orzeczonych kar łącznych Sąd zastosował zasadę częściowej absorpcji biorąc pod uwagę brak pomiędzy poszczególnymi przestępstwami takich związków przedmiotowo- podmiotowych, które wskazywałyby na konieczność orzeczenia kar łącznych przy zastosowaniu zasady kumulacji. Brak jest także podstaw do uznania, że popełnione przestępstwo i ciąg przestępstw pozostają ze sobą w takim związku, który mógłby uzasadniać zastosowanie przy wymiarze kary łącznej zastosowanie zasady całkowitej absorpcji.

Na podstawie art. 69 § 1 kk , art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec T. K. (2) kary łącznej pozbawienia wolności Sąd warunkowo zawiesił na 2 lata, uznając, iż pomimo uprzedniej karalności, będzie on przestrzegał porządku prawnego i nie popełni ponownie przestępstwa. T. K. (2) był dotąd jednokrotnie karany, a załączone dane o karalności świadczą o tym, iż od wielu lat przestrzega on porządku prawnego.

Kara pozbawienia wolności orzeczonej wobec S. A. (1) za czyn orzeczonej w punkcie 38 wyroku uwzględnia fakt, iż przy jego popełnieniu współdziałał z inną osobą oraz wartość mienia będącego przedmiotem kradzieży. Na korzyść oskarżonego Sąd poczytał okoliczność, iż nie był on karany.

Przestępstwo, którego dopuścił się oskarżony S. A. (1) popełnione zostało w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Dlatego Sąd wymierzył za nie karę grzywny na podstawie art. 33 § 2 kk. Ustalając liczbę stawek dziennych grzywny wymierzonych S. A. (1) za przypisane przestępstwo uwzględniono okoliczności, które były brane pod uwagę przy wymiarze kary pozbawienia wolności.

Określając kwotę stawki dziennej grzywny Sąd wziął pod uwagę, iż S. A. (1) zatrudniony jest dorywczo, osiągając wynagrodzenie w kwocie 800 złotych miesięcznie.

Orzekając wobec oskarżonego M. G. (2) karę pozbawienia wolności za czyn z art. 291 § 1 kk wzięto pod uwagę okoliczność, iż nie był on karany .

Przestępstwo, którego dopuścił się oskarżony M. G. (2) popełnione zostało w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Dlatego Sąd wymierzył za nie karę grzywny na podstawie art. 33 § 2 kk. Ustalając liczbę stawek dziennych grzywny wymierzonych M. G. (2) za przypisane przestępstwo uwzględniono okoliczności, które były brane pod uwagę przy wymiarze kary pozbawienia wolności.

Określając kwotę stawki dziennej grzywny Sąd wziął pod uwagę, iż M. G. (2) utrzymuje się z prowadzonej działalności gospodarczej, osiągając dochód w kwocie 4000 złotych miesięcznie(oświadczenie k 2502-2503).

Kara pozbawienia wolności wymierzona Z. U. za czyn LIII uwzględnia tę okoliczność, iż dopuścił się go wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami oraz rozmiar szkody wyrządzonej przestępstwem. Należało jednak uwzględnić popełnienie tego czynu w formie pomocnictwa.

Przy wymiarze kary pozbawienia wolności za czyn z punktu LIV uwzględniono popełnienie go wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami oraz rozmiar szkody wyrządzonej przestępstwem. Wymierzając jednostkowe kary pozbawienia wolności na korzyść oskarżonego Z. U. uwzględniono fakt, iż nie był on karany.

Przestępstwa, których dopuścił się oskarżony Z. U. popełnione zostały w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Dlatego Sąd wymierzył za nie kary grzywny na podstawie art. 33 § 2 kk. Ustalając liczbę stawek dziennych kar grzywny wymierzonych Z. U. za przypisane przestępstwa uwzględniono okoliczności, które były brane pod uwagę przy wymiarze kary pozbawienia wolności.

Określając kwotę stawki dziennej grzywny Sąd wziął pod uwagę, iż Z. U. jest ojcem trójki dzieci. Pracuje jako kierowca osiągając wynagrodzenie w kwocie 1500 złotych miesięcznie. (oświadczenia k 2502).

Kara pozbawienia wolności orzeczona wobec J. K. (5) za czyn przypisany w punkcie 46 wyroku uwzględnia wartość szkody jaka mogła zostać wyrządzona popełnionym przestępstwem, współdziałanie w jego popełnieniu z innymi osobami oraz fakt jego uprzedniej karalności. Należało także uwzględnić rozmiar rzeczywistej szkody wyrządzonej przestępstwem.

Przestępstwo, którego dopuścił się oskarżony J. K. (5) popełnione zostało w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Dlatego Sąd wymierzył za nie karę grzywny na podstawie art. 33 § 2 kk. Ustalając liczbę stawek dziennych kar grzywny wymierzonych J. K. (5) za przypisane przestępstwo uwzględniono okoliczności, które były brane pod uwagę przy wymiarze kary pozbawienia wolności.

Określając kwotę stawki dziennej grzywny Sąd wziął pod uwagę, iż J. K. (5) jest ojcem trójki dzieci. Utrzymuje się z pracy w charakterze kierowcy, osiągając dochód w kwocie 3000 złotych miesięcznie. (oświadczenie k 2504).

J. K. (5) był co prawda jednokrotnie karany. Biorąc jednak pod uwagę datę tego skazania, czas jaki dzieli popełnienie przypisanego mu w wyroku przestępstwa od chwili wyrokowania uznać należało, iż w jego przypadku istnieje uzasadnione przypuszczenie, iż pomimo nie wykonania kary pozbawienia wolności, będzie on przestrzegał porządku prawnego i nie popełni ponownie przestępstwa. Dlatego Sąd na podstawie art. 69 § 1 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił J. K. (5) na 2 lata.

Kara pozbawienia wolności orzeczona wobec W. B. (1) za czyn przypisany w punkcie 50 wyroku uwzględnia wartość spirytusu będącego przedmiotem przypisanego przestępstwa paserstwa. Na korzyść oskarżonego przemawia natomiast fakt jego niekaralności. Przestępstwo, którego dopuścił się oskarżony W. B. (1) popełnione zostało w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Dlatego Sąd wymierzył za nie karę grzywny na podstawie art. 33 § 2 kk. Ustalając

liczbę stawek dziennych kar grzywny wymierzonych W. B. (1) za przypisane przestępstwo uwzględniono okoliczności, które były brane pod uwagę przy wymiarze kary pozbawienia wolności.

Określając kwotę stawki dziennej grzywny Sąd wziął pod uwagę, iż W. B. (1) utrzymuje się z prowadzenia gospodarstwa rolnego o powierzchni około 10 hektarów. (oświadczenie k 2503-2504).

Wymierzając oskarżonemu R. I. (1) karę pozbawienia wolności za przypisany mu w punkcie 2 wyroku wzięto pod uwagę jego współdziałanie w popełnieniu tego czynu z innymi osobami oraz wartość mienia będącego przedmiotem przestępstwa.

Wymierzając karę oskarżonemu R. I. (1) za czyn przypisany w punkcie 52 wyroku uwzględniono popełnienie go wspólnie z innymi osobami oraz wartość mienia będącego przedmiotem przestępstwa. Wymierzając R. I. (1) jednostkowe kary pozbawienia wolności na jego korzyść poczytano jego uprzednią niekaralność oraz opinię jaką cieszy się swoim środowisku.

Kara pozbawienia wolności orzeczona wobec S. W. (1) za czyn przypisany w punkcie 52 wyroku uwzględnia fakt popełnienia go wspólnie z innymi osobami, wartość mienia będącego przedmiotem przestępstwa oraz rodzaj przemocy użytej wobec pokrzywdzonego.

Przy wymiarze kary pozbawienia wolności za czyn wypełniający znamiona art. 280 § 2 kk i art. 281 kk w zw z art. 11 § 2 kk uwzględniono, iż S. W. (1) dopuścił się go wspólnie z innymi osobami, nasilenie przemocy jaka zastosowana została wobec pokrzywdzonych jak i wartość mienia będącego przedmiotem przestępstwa. Przy wymiarze kar jednostkowych uwzględniono niekaralność oskarżonego S. W. (1).

Kara pozbawienia wolności orzeczona wobec T. W. (2) za czyn przypisany w punkcie 52 wyroku uwzględnia fakt popełnienia go wspólnie z innymi osobami, wartość mienia będącego przedmiotem przestępstwa oraz rodzaj przemocy użytej wobec pokrzywdzonego.

Przy wymiarze kary pozbawienia wolności za czyn wypełniający znamiona art. 280 § 2 kk i art. 281 kk w zw z art. 11 § 2 kk uwzględniono, iż S. W. (1) dopuścił się go wspólnie z innymi osobami, nasilenie przemocy jaka zastosowana została wobec pokrzywdzonych jak i wartość mienia będącego przedmiotem przestępstwa jak i to, iż to T. W. (2) oddał w trakcie zdarzenia strzał z broni gładkolufowej. Przy wymiarze kar jednostkowych uwzględniono fakt karalności oskarżonego T. W. (2). Na jego korzyść poczytano natomiast opinię wystawioną przez administrację jednostki penitencjarnej w której przebywał.

Także przy wymiarze kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec A. K. (1) za czyn z punktu 52 brano pod uwagę, iż popełni go w formie współsprawstwa, wartość mienia będącego przedmiotem przestępstwa oraz nasilenie przemocy użytej podczas dokonywania rozboju. Nasilenie przemocy wobec trójki pokrzywdzonych wartość zabranego mienia, współdziałanie z innymi osobami to okoliczności uwzględnione przy wymiarze kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec A. K. (1) za czyn przypisany w punkcie 53 wyroku. Przy wymiarze kar jednostkowych uwzględniono, iż A. K. (1) nie był karany oraz bardzo dobrą opinię jaką cieszy się wśród członków swojej najbliższej rodziny.

Wymierzając oskarżonym A. K. (1), S. W. (1) i T. W. (2) kary pozbawienia wolności za czyn przypisany w punkcie 53 należało także uwzględnić, iż wypełnili oni swoimi zachowaniami znamiona dwóch przepisów kodeksu karnego jaki i to, że ich czyn skierowany został wobec trójki pokrzywdzonych.

Przestępstwa przypisane oskarżonym: R. I. (1), A. K. (1), T. W. (2) i S. W. (1) pozostają w zbiegu realnym, a wymierzono za nie kary pozbawienia wolności, Dlatego Sąd orzekł wobec tych oskarżonych łączne kary pozbawienia wolności.

Określając wymiar kary łącznej orzeczonej wobec R. I. (1) oprócz okoliczności rzutujących na kary jednostkowe uwzględniono brak związku przedmiotowo –podmiotowego pomiędzy przypisanymi mu przestępstwami, co w efekcie doprowadziło do zastosowania zasady częściowej absorpcji.

Przy wymiarze kar łącznych orzeczonych wobec S. W. (1), T. W. (2) i A. K. (1) należało uwzględnić, iż pomiędzy czynami przypisanymi im w punktach 52 i 53 wyroku istnieje określony związek uzasadniający zastosowanie zasady asperacji. Nie sposób jednak dostrzec związków o takim charakterze, który wskazywałby na konieczność zastosowania zasady całkowitej absorpcji. Nie sposób przecież przyjąć, iż popełnienie przez tych oskarżonych drugiego z przypisanych im przestępstw było „koniecznym następstwem „rozboju dokonanego w miejscowości W., lub by którekolwiek z przestępstw miało znaczenie podrzędne w stosunku do drugiego.

Wpływ na wymiar orzeczonych kar łącznych ma także niewątpliwie upływ czasu jaki dzieli zachowania jakich dopuścili się ci oskarżeni do chwili wyrokowania.

Bez wątpienia wyjaśnienia oskarżonego A. Ł. (1) stanowiły istotny dowód pozwalający odtworzyć przebieg zdarzeń w których uczestniczył, w których brali udział także oskarżeni J. W. (1), G. B. (1), B. T. (1), Z. U., T. K. (2). Stanowiły one także istotny materiał dowodowy pozwalający na dokonanie oceny przestępczej działalności w której brali udział także P. M. (1) i M. K. (1) w kategoriach istnienia zorganizowanej grupy przestępczej. Brak jest jednak w ocenie Sądu podstaw do zastosowania wobec A. Ł. (1) dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary w oparciu o treść art. 60 § 3 kk. Podzielić należy bowiem pogląd, iż „składający wyjaśnienia, chcąc skorzystać z obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 3 kk ..., musi być lojalnym procesowym współpracownikiem organów ścigania oraz organów wymiaru sprawiedliwości i właśnie dlatego, trafnie nazywany jest „małym świadkiem koronnym” we własnej i cudzej sprawie karnej.”

„Unormowania art. 60 § 3 kk nie pozostawiają wątpliwości, że wyjaśnienia podejrzanego, a potem oskarżonego, wobec którego ma być obligatoryjnie orzeczona kara z jej nadzwyczajnym złagodzeniem, musi przyznać się do sprawstwa i zawinięcia, w wyjaśnieniach podać wszystkie znane mu informacje dotyczące własnego zachowania i zachowania osób współdziałających i to nie tylko wypełniających ustawowe znamiona popełnionych przez te osoby przestępstw ale także inne, istotne okoliczności ich popełnienia, a składane wyjaśnienia muszą być zgodne z rzeczywistością

(prawdziwe), szczerze i konsekwentne.”(vide Postanowienie Sądu Najwyższego z 20 listopada 2013 roku w sprawie II K 184/13 – (...) Prawnej Lex 1399858, OSNKW 2014/3/28).

A. Ł. (1) przed Sądem przyznał się ostatecznie do zarzucanych czynów. Analiza jednak jego postawy procesowej i treści złożonych wyjaśnień prowadzi do wniosku, iż brak podstaw do zastosowanie wobec jego osoby art. 60 § 3 kk. A. Ł. (1) już w czasie śledztwa przyjął bowiem określoną postawę, którą można nazwać „dawkowaniem posiadanej wiedzy” .Także przed Sądem w złożonych wyjaśnieniach starał się on wbrew ostatecznym ustaleniom poczynionym przez Sąd umniejszać swoją odpowiedzialność wskazując choćby na brak świadomości odnośnie części zdarzeń, iż dokonuje przestępstwa, czy poprzez wskazywanie, że w przypadku przeprowadzania kilku naczep dysponował dowodami rejestracyjnymi lub dowodami zakupu. P. okoliczności, aczkolwiek wykluczają zastosowanie wobec A. Ł. (1) obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary w oparciu o dyspozycję art. 60 § 3 kk , nie stoją na przeszkodzie, by zastosować wobec A. Ł. (1) nadzwyczajne złagodzenie kary w oparciu o art. 60 § 2 kk i art. 60 § 6 pkt 4 kk. Jak już bowiem podnoszono złożenie przez A. Ł. (1) wyjaśnień, które pozwoliły na dokonanie szeregu ustaleń faktycznych w sprawie i które w efekcie stanowiły jeden z najistotniejszych dowodów na sprawstwo innych oskarżonych musi zostać uznane za szczególnie uzasadniony wypadek o jakim traktuje art. 60 § 2 kk. Tego rodzaju postawa procesowa oraz okoliczności sprawy przekonują, iż w wypadku A. Ł. (1) nawet najniższa kara , jaka mogłaby zostać wymierzona za poszczególne, przypisane mu przestępstwo czy ciąg przestępstw, byłaby niewspółmiernie surowa. Dlatego Sąd w oparciu o powołane już wyżej przepisy zastosował wobec tego oskarżonego w odniesieniu do wszystkich przypisanych mu zachowań nadzwyczajne złagodzenie kary.

Wymierzając A. Ł. (1) karę grzywny za ciąg przestępstw przypisany mu w punkcie 23 wyroku uwzględniono ilość przestępstw wchodzących w jego skład, wartość mienia będącego przedmiotem poszczególnych czynów, popełnienie go w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej.

Przy wymiarze kary grzywny za ciąg przestępstw z punktu 24 wyroku także wzięto pod uwagę ilość przestępstw wchodzących w jego skład, wartość mienia będącego przedmiotem poszczególnych czynów, popełnienie go w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej.

Kara grzywny orzeczona wobec A. Ł. (1) za czyn przypisany w punkcie 25 wyroku uwzględnia wartość mienia jakie zostało wyłudzone, popełnienie go w zorganizowanej grupie przestępczej jak i to, że zostało popełnione w formie pomocnictwa.

Kara grzywny jaką wymierzono A. Ł. (1) za czyn przypisany w punkcie 30 wyroku jest adekwatna w odniesieniu do wartości wyłudzonego odszkodowania, popełnienia czynu w zorganizowanej grupie przestępczej jak i popełnienie przedmiotowego czynu w formie zjawiskowej .

Orzekając karę grzywny za czyn przypisany A. Ł. (1) w punkcie 31 wyroku uwzględniono natomiast popełnienie go w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wartość mienia będącego przedmiotem paserstwa.

Wymierzając A. Ł. (1) jednostkowe kary pozbawienia wolności uwzględniono fakt przyznania się przez niego do popełnienia zarzucanych czynów oraz jego niekaralność.

Ustalając kwotę jednej stawki dziennej wzięto pod uwagę, iż A. Ł. (1) posiada wykształcenie zawodowe. Jest ojcem dwójki dzieci w wieku 13 i 8 lat. Pracuje jako kierowca mechanik, z wynagrodzeniem 1300 złotych miesięcznie. (oświadczenie k 2502).

Przestępstwa i ciągi przestępstw popełnione przez A. Ł. (1) pozostają w zbiegu realnym, dlatego Sąd na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 kk i art. 91 § 2 kk orzekł wobec niego karę łączną grzywny. Ustalając jej wymiar oprócz okoliczności wziętych pod uwagę przy wymiarze kar jednostkowych należało uwzględnić także określony związek czasowy jaki zachodzi pomiędzy popełnionymi przestępstwami, co uzasadnia wymierzenie kary grzywny z zastosowaniem zasady częściowej absorpcji. Ustalając wymiar jednej stawki dziennej łącznej kary grzywny wzięto pod uwagę te same okoliczności, które zdecydowały o ustaleniu w określonej kwocie jednej stawki dziennej jednostkowych grzywnien.

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny Sąd zaliczył oskarżonemu A. Ł. (1) okres tymczasowego aresztowania od 19 listopada 2006 roku do 19 lutego 2007 roku.

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności Sąd zaliczył oskarżonym okresy tymczasowego aresztowania:

- A. K. (1) od 28 października 2009 roku do 8 lipca 2011 roku,
- S. W. (1) od 24 października 2009 roku do 7 lipca 2011 roku,
- T. W. (2) od 7 kwietnia 2008 roku do 19 marca 2009 roku,
- R. I. (1) od 22 października 2009 roku do 8 lipca 2011 roku,
- J. W. (1) od 18 lutego 2007 roku do 30 kwietnia 2008 roku,
- G. B. (1) od 18 lutego 2007 roku do 18 sierpnia 2007 roku.

Stosownie do art. 46 § 1 kk w razie skazania sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka obowiązek naprawienia szkody w całości lub w części ... Biorąc pod uwagę treść powołanego przepisu, złożenie przez pokrzywdzonego stosownego wniosku o naprawienie szkody wyrządzonej przestępstwem, Sąd zobowiązał oskarżonego J. K. (5) na naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przez zapłatę na rzecz Towarzystwa (...) SA kwoty 1223 zł , w związku ze skazaniem go za czyn z punktu LXXIII aktu oskarżenia. (W punkcie 57a wyroku omyłkowo wskazano, iż przedmiotowe skazanie dotyczy czynu z punktu LXXII).

Wobec złożenia przez (...) Zakład (...) wniosku o naprawienie szkód wyrządzonych przestępstwami (k 5500-5502) i wobec poczynionych w toku postępowania ustaleń faktycznych, Sąd na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł:

-w związku ze skazaniem za czyny z punktu XXXV, LIV zobowiązał oskarżonych: G. B. (1), Z. U., J. W. (1) i A. Ł. (1) do solidarnego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przez zapłatę na rzecz (...) Zakładu (...) kwoty 22 213,11zł(dwadzieścia dwa tysiące dwieście trzynaście złotych jedenaście groszy).Z wiarygodnych informacji przedstawionych przez zakład ubezpieczeń wynika, iż z tytułu likwidacji szkody wynikającej z kradzieży naczepy marki S. wypłacone zostało L. M. (2) odszkodowanie w wyżej wskazanej kwocie. W związku z uniewinnieniem A. K. (1) od zarzutu postawionego mu w punkcie IX wniosek (...) SA w zakresie w jakim domaga się nałożenia tego obowiązku także na A. K. (1) nie podlegał uwzględnieniu,

- w związku ze skazaniem za zachowania opisane w punktach XVIII, XIX, LIII zobowiązał oskarżonych: G. B. (1), Z. U., J. W. (1) i A. Ł. (1) do solidarnego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przez zapłatę na rzecz (...) Spółka Akcyjna łącznej kwoty 72 300 zł (siedemdziesiąt dwa tysiące trzysta złotych). Wnioskodawca wniósł o nałożenie przedmiotowego obowiązku także wobec P. K.. Wobec uniewinnienia P. K. od dokonania czynu z punktu LXI wniosek w tym zakresie nie mógł zostać uwzględniony,

-w związku ze skazaniem za czyny z punktu XX i LXXII zobowiązał oskarżonych: G. B. (1), J. W. (1) i B. T. (1) do solidarnego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przez zapłatę na rzecz (...) Spółka Akcyjna kwoty 37 700 zł (trzydzieści siedem tysięcy siedemset złotych). Z tytułu likwidacji szkody związanej z upozorowaniem kradzieży ciągnika siodłowego marki S. ubezpieczyciel wypłacił kwotę 37 700 złotych.(zestawienie k 5502).

- w związku ze skazaniem za zachowania opisane punktach XXI, LXVI zobowiązał oskarżonych: G. B. (1), , J. W. (1), A. Ł. (1) i T. K. (2) do solidarnego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przez zapłatę na rzecz (...) Spółka Akcyjna kwoty 78 400zł (siedemdziesiąt osiem tysięcy czterysta złotych),

- w związku ze skazaniem za czyn z punktu XXIII zobowiązał oskarżonego J. W. (1) do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przez zapłatę na rzecz (...) Spółka Akcyjna kwoty 266 000zł (dwieście sześćdziesiąt sześć tysięcy złotych),

- w związku ze skazaniem za czyn z punktu XXV zobowiązał oskarżonego J. W. (1) do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przez zapłatę na rzecz (...) Spółka Akcyjna kwoty 50 000zł (pięćdziesiąt tysięcy złotych),

-w związku ze skazaniem za czyny z punktu XXXVI i XLIX zobowiązał oskarżonych G. B. (1) i A. Ł. (1) do solidarnego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przez zapłatę na rzecz (...) Zakładu (...) kwoty 47 300 zł (czterdzieści siedem tysięcy trzysta złotych) (W punkcie 57 h na skutek oczywistej omyłki pisarskiej zamiast punktu XXXVI wskazano punkt XXVI).Wobec uniewinnienia J. W. (1) od czynu zarzuconego mu w punkcie XIX i wobec uniewinnienia M. G. (2) od czynu z punktu LVI wniosek w zakresie, w jakim dotyczył tych oskarżonych nie mógł zostać uwzględniony,

-w związku ze skazaniem za czyn z punktu XLI zobowiązał oskarżonych G. B. (1) i A. Ł. (1) do solidarnego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przez zapłatę na rzecz (...) SA kwoty 45 081,97 zł (czterdzieści pięć tysięcy osiemdziesiąt jeden złotych dziewięćdziesiąt siedem groszy).P. K. uniewinniony został od czynu z punktu LIX wobec czego wniosek pokrzywdzonego w tym zakresie nie podlegał uwzględnieniu,

-w związku ze skazaniem za czyn z punktu LXV zobowiązał oskarżonych: A. Ł. (1) i T. K. (2) do solidarnego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przez zapłatę na rzecz (...) Spółka Akcyjna kwoty 145 053, 21 zł (sto czterdzieści pięć tysięcy pięćdziesiąt trzy złote dwadzieścia jeden groszy). Odnosząc się do wniosku (...) Zakładu (...) zawartego na kartach 5500-5502 wskazać należy, iż nie podlegał on uwzględnieniu także w tej części w jakiej domagał się nałożenia obowiązku naprawienia szkody na A. K. (1), R. I. (1) i J. S. (1) z tytułu wypłaty odszkodowania w związku z przywłaszczeniem samochodu marki M. numer rejestracyjny (...) X . A. K. (1) został bowiem uniewinniony od zarzutu

postawionego mu w punkcie VIII. R. I. (1) i J. S. (1) w wydanym wyroku nie przypisano natomiast paserstwa tego pojazdu, a jedynie paserstwo obuwiu, stanowiącego jego ładunek.

Nie zasługiwał na uwzględnienie także wnioszek (...) SA w zakresie w jakim domaga się on nałożenia obowiązku naprawienia szkody na T. W. (2). Oskarżony T. W. (2) został bowiem uniewinniony od czynów zarzuconych mu w punktach od LXXIV do LXXVI. J. K. (5) nie postawiono natomiast w akcie oskarżenia zarzutów związanych z pojazdem marki V. (...).

W przypadku wniosku o nałożenia obowiązku naprawienia szkody dotyczącego samochodu R. (...) i naczepy marki K., które zostały zgłoszone przez A. M. (4) jako utracone podnieść należy, iż Sąd nie znalazł podstaw do przypisania oskarżonym J. W. (1) i G. B. (1) paserstwa przedmiotowej naczepy. Zważyć należy także, iż prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Pabianicach A. M. (4) skazany został za przestępstwo z art. 286 § 1 kk i art. 238 § 1 kk w zw z art. 11 § 2 kk polegające na tym, iż w czasie od 2 listopada 2000 roku do 6 lutego 2001 roku w P. działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą doprowadził (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 71 272 zł w ten sposób, iż w dniu 3 listopada 2000 roku złożył w KPP w P. nieprawdziwe zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa kradzieży samochodu marki R. (...) z naczepą (...), podczas gdy faktycznie przekazał je do sprzedaży innej osobie po czym złożył wniosek o wypłatę odszkodowania czym wprowadził w błąd ubezpieczyciela co od zaistnienia zdarzenia powodującego obowiązek wypłaty odszkodowania- na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności i 70 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda. Tymże wyrokiem A. M. (4) zobowiązany został do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przez zapłatę na rzecz (...) SA kwoty 71 272 złotych. Okoliczność ta wobec treści § 5 art. 415 wyklucza możliwość uwzględnienia wniosku w powyższym zakresie.

W związku ze skazaniem za czyny z punktu XXX i XLVII i LVII na podstawie art.46 § 1 kk Sąd uwzględnił wniosek pokrzywdzonego k 1911 i zobowiązał oskarżonych: J. W. (1), A. Ł. (1) i T. K. (2) do solidarnego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przez zapłatę na rzecz K. M. (1) kwoty 124 440zł (sto dwadzieścia cztery tysiące czterysta czterdzieści złotych).

W związku ze skazaniem za czyn z punktu XLVI na podstawie art. 46 § 1 kk Sąd uwzględnił wniosek pokrzywdzonego k 1917 i zobowiązał oskarżonego A. Ł. (1) do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przez zapłatę na rzecz Z. K. (4) kwoty 50 000 złotych.

Wobec wniosku pełnomocnika E. T. k 4070 -4072, w związku ze skazaniem za czyn z punktu XLIV Sąd zobowiązał oskarżonego A. Ł. (1) do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przez zapłatę na rzecz E. T. kwoty 25 000 zł (dwadzieścia pięć tysięcy złotych).

Tytułem likwidacji szkody wynikającej z kradzieży naczepy marki K. (...) Towarzystwo (...) SA wypłaciło na rzecz (...) Oddział w N. kwotę 16 815. Brak jest zatem podstaw do uwzględnienia wniosku J. Ś. (1) nałożenia obowiązku naprawienia szkody k 3378.

Orzekając wobec wskazanych wyżej oskarżonych solidarny obowiązek naprawienia szkód wyrządzonych przestępstwem Sąd podzielił pogląd, iż „orzeczenie środka karnego, przewidzianego w art. 46 § 1 kk dopuszczalne jest również w postaci solidarnego zobowiązania współsprawców przestępstwa do naprawienia szkody” w całości lub części. (Tak Sąd Najwyższy w uchwale z 13 grudnia 2000 roku w sprawie I KZP 40/00 – OSNKW 2001/1-2/2). Zasługuje bowiem na akceptację także stanowisko, iż „środek karny naprawienia szkody pełni, obok funkcji represyjnej, także funkcję kompensacyjną. Chroni więc interes pokrzywdzonego, poprzez ułatwienie mu dochodzenia restytucji uszczerbku doznanego w wyniku przestępstwa. Nie ma przy tym wątpliwości, iż interes ten jest najlepiej chroniony w przypadku orzeczenia w/w środka karnego w formie solidarnego zobowiązania współsprawców do naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody.(Tak Sąd Apelacyjny w Wyroku z 1 marca 2013 roku w sprawie II Aka 37/13 – (...) Prawnej Lex nr 1299046).

Na podstawie art. 632 pkt 2 kpk koszty procesu w części uniewinniającej i umarzającej postępowanie przejęte zostały na rachunek Skarbu Państwa.